RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

BS"D • Vo. 3 | Issue 2 | No. 101 • MONSEY: Candle Lighting - 6:29 • Shabbos Ends - 7:58 (72 min past shkiah) • September 26, 2020 • 8 Tishrei, 5781

רם התורה

אדר ו טחי

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

PARSHAS HAAZINU

ENGLISH DIVREI TORAH

ANFEI EREZ • TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID
PENINIM • PARSHA PSHETEL • MIGDAL OHR • MY SHABBOS TODAY

גמר חתימה טובה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
THE Essential RAMAPOST TEAM
May you be inscribed in the Book of Life

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>

בס״ד

G'MAR CHASIMA TOVA

גמר חתימה טובה

THE *Essential* RAMAPOST TEAM

Shragi Rajel Dani Yossi Sarah Nikki SarahL Shayna Shuly

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

A COLLECTION OF TORAH THOUGHTS BY
Rabbi Chaim Z. Levitan
ענפי ארז
branches of a cedar tree

בס"ד

פרשת האזינו

VOL. 1 / ISSUE 55 **שבת שובה** ח' תשרי תשפ"א

This Shabbos is one of our titled Shabbosos – Shabbos Shuva, based on the heartfelt cry of the Navi Hoshea: שובה ישראל. The Shabbos arrives during our special days of בהיותו קרוב, more intimately closer to the Borei Olam than any other time of the year. And as Yiden, מאמינים בני מאמינים, try and reach for the more that is achievable at this time and strive to heed Hashem's call to return as close as we can. Teshuva, to return, as we all know has certain components. We must desist - עזיבת החטא, regret our indiscretions - חרטה, and adopt upon ourselves not to repeat the offense – קבלה על העתיד, followed by Vidui. Our sincere pledge to become better, wiser than we have been is an elementary aspect of Teshuva. The sensible and tactful Baalei Mussar sagely advise us not to accept upon ourselves huge and overly ambitious Kabalos that will not stand up over time. Answer this yourselves – how many Kabalos that we made last year during the Yamim Noraim are we still holding on to? The wise thing to do is to make small Kabalos that we can hold onto throughout the year and beyond. It is reported that Rav Shach made a Kabalah to only Bentch from a Bentcher. Once, while Bentching in the Sukkah, he got up and went into the house, despite his age, and got another Bentcher because the last Pasuk of Bentching – a Pasuk which he surely knew by heart - was missing from his Bentcher. When he was questioned, he said a Kabalah means even if one Pasuk is missing it should be done. Imagine that Gedolei Yisroel used something as simple as that for a Kabalah – BECAUSE IT WORKS.

Let's propose something else that I saw, that if I am not mistaken, should speak to all of us. The Haftorah of the second day Rosh Hashana has a Pasuk where Yirmiyahu describes Klal Yisroel as being - חרב שרידי - survivors of the sword. Rav Leib Chasman, Chevroner Mashgiach, called by Rav Shalom Shvadron "Der Rebbeh", writes a moving description of how we fit that title. (It is worth noting, that the following explanation is coming from someone who lived through the holocaust and barely survived the massacre of the Yeshiva in Chevron.) We survived rivers of blood, terror filled years of Tzaros, unmerciful deaths and despite all of this לא סרנו ממצותיך, we have not abandoned Mitzvos and continued doing what is right (See Ohr Yahail vol. 3, page 327). His words struck me as if he was talking to all of us. Every yid that was standing in Shul this Rosh Hashana – either in Shul, outside or wherever – is also a שרידי חרב - we all survived, some better than others, but we were all there listening to the Shofar and pouring out our hearts to the Borei Olam. One "well placed" cough could have created a completely different picture. Rav Leib points out that the greatest award that can be given to anyone, any nation is the medal of honor as being a שרידי חרב and one that retains his loyalty – ובכל זאת שמך לא שכחנו. Being a survivor is a מחייב, place us in a position of greater responsibility. If we survived then Hashem has a plan for us, He wants us to do our share in His master plan, otherwise what is the purpose of Him sparing us. There is our תפקיד, purpose of our existence that we have been given a chance to fulfill. Our Tefilah is that Hashem should continue to look at us that way.

Being that it is so, my thoughts for a doable attainment for the new year is to acknowledge our thanks for making it through by being Mekabel to say עלינו לשבח ONLY from a Siddur. We all know how sometimes עלינו, said with at least one foot out the door, gets "Shmettered", maybe half said, and the rest is in our

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulon while rooted in the tents of Yissochor. B"h they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.
For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

imagination. Saying thank you for it all, for making us Yiden who know the truth about Who is really in charge seems to be in order.

There is a very powerful precedent for the sage advice of the Baalei Mussar from, what I believe is a little known incident, in Tanach. We just fasted Tzom Gedalia, the story about him is barely known to most. After the Churban Bayis Rishon and subsequent Galus, there still remained a contingent of Jews in Eretz Yisroel. The king of Bavel appointed Gedalia to be their governor. He was murdered by Yishmael Ben Netania who wanted to govern, thinking that he deserved it more being that he was a descendent of Peretz – מזרע המלוכה - (he also married a royal Egyptian convert thereby disqualifying him Rus Rabbah 8:1 and Radak 41:1). The remnant of Yiden grew fearful of the fact that a fellow Jew had murdered the appointee of the king of Bavel and pondered escaping to Egypt. They approached Yirmiah and asked him what to do (42:2).
The Pesukim describe how everyone מקטן ועד גדול came to Yirmiah to ask him to Daven for them because there are only the few of us left. They promised him to follow the words of Hashem:
אם טוב ואם רע בקול ה' אלוקינו...אליו נשמע no matter what the answer may be we will accept it.

You can almost hear the earnest pleading of a battered people not knowing what their next move should be. When Yirmiyahu returns to them with the Dvar Hashem to stay in Eretz Yisroel and you will have Rachamim but if you go to Mitzrayim you will be destroyed, the people's reaction (43:2) stuns us:
שקר אתה מדבר לא שלחך ה' אלוקינו – you are a liar, Hashem never sent you to us with that message. What happened here? The Abarbanel (ibid) startles us with a truth that we already know but often choose to ignore. He says that Gedalia was killed on Rosh Hashana (according to most) and the people were shocked and bewildered and they came to Yirmiyahu with the spirit and "Ruach" of Aseres Yemei Teshuva driving them. We certainly will follow Hashem's orders as expressed through the Navi. But when Yirmiyahu came back it was AFTER YOM KIPPUR and the ardor and enthusiasm of being close to Hashem was no longer there. They were back to their old selves again so they accused the Navi that had stayed with them throughout the Churban as being a liar and trying to fool them. So much for making promises that we can't keep after Yom Kippur. Keep our Kabalos within our reach for the whole year or try it month by month just to show ourselves that we can but be honest with ourselves. We all need our Tefilos for Yiden ALL OVER THE WORLD and to be continued to be spared from the מגיפה that has destroyed us ברוחניות ובגשמיות and be Zocheh to a תשובה שלימה which obviously means to be able to be וטהר לבנו לעבדך **באמת** to be real in serving Hashem for the coming year and until ובא לציון גואל בב"א.

Among those who are מצפים לישועה and for a גמר חתימה טובה.

ממני הרב חיים צבי לויטן

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulon while rooted in the tents of Yissochor. B"h they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocha of this wonderful mosod.
For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Ha'azinu/
Yom Kippur
5781

No.
534.433

טיב המערכת

Confess your sins – והתוודו את חטאתם

A man transgressed against the king and he was brought before the king for justice. The man began to speak and he enumerated all the sins that he had committed until now and at the end, he asked and pleaded that the king forgive him, as he now regretted all his misdeeds and he promised that he would no longer go back to his sinful ways and he would not act like that again. Therefore, he asked that the king find favor in him and forgive him for all his sins. Would it enter your mind that the king would forgive him and completely exonerate him? We can understand that on a good day the king might be very merciful, and he might decrease his punishment a little, if only because he sees the man's good intentions and deep regret, but to completely exonerate him? Where have we heard any such thing?!

HaKadosh Baruch Hu gave us the gift of Yom Kippur, which has nothing like it anywhere. A person can itemize all his sins, and pound on his heart '*al chait*' and regret them, and HaKadosh Baruch Hu says, '*salachti kidvarecha*' – 'I have forgiven according to your words!'

But we must know this, the matter of confessing and receiving forgiveness does not happen automatically, confess and HaKadosh Baruch Hu immediately forgives. The truth is that we only say *viduy* to help us realize that we not have enough understanding to express our sins, but the true *viduy* comes from the heart. *Viduy* – confession – is only one-third of Teshuva; *viduy* [confession], *charata* [regret], and *kabala l'asid* [future acceptance], and just as the *charata* and *kabala l'asid* must be from the depth of the heart, so to the *viduy* must be from the depth of the heart.

It is fitting to mention the words of the 'Yesod V'Shoresh HaAvodah': How can the person not be ashamed of himself when he confesses just with his lips without thinking of true Teshuva from the heart? Woe to his soul! How can he turn from sin and atone for them? If he confesses verbally but it is not in his heart and the heart is presenting itself to the One Who knows all? Just the opposite, he is adding to his sin! Let us be smart and properly utilize this gift that the Creator Yisbarach gave us, the mitzvah of *viduy* which is a mitzvah in the Torah as it states (Bamidbar 5:7) 'והתודו את חטאתם' – 'and they shall confess their sin', and we ask the Creator Yisbarach to respond with just one word: '*Salachti*' – 'I have forgiven'.

- Tiv HaMoadim – Yom Kippur

טיב ההשגחה

'Trust and health' – 'בטחון ובריאות'

Every morning I join a short *shiur* for about 15-20 minutes in Sha'ar HaBitachon in Chovas Halevavos. The *shiur* changed my life and the life of my family. The *sefer* teaches to be calm and have inner peace resulting in the person changing from his usual way to a way of literal *hashgacha pratis*.

That morning, the Rav who gives the *shiur* could not make it and he asked me to give the *shiur*. I gave the *shiur* and the topic that day was about guarding one's health and getting healthy things. Just as it is not allowed for a person to say he trusts in Hashem Who decreed that he live and then he jumps off the roof or drinks poison. So too one is trusted regarding his own health and he must watch what he eats to remain healthy or anything else… I broadened the point and I told stories of the Gedolei HaDoros who were careful to guard their health, like the story of the Chazon Ish who someone saw him walking outside in a daily circuit because his doctor told him to, and he asked him but isn't this a waste of time? The Chazon Ish replied, "If the person only knew how dear a person who watches his health is in the eyes of Hashem, since his body was given him as a security for which He went to such trouble to create."

And similar stories like that one.

After the *shiur* I went to the dietician, the doctor turned to me with the results of the bloodwork which was not so good. I sat by him and he strongly prohibited me from eating many things that I like to eat. At first, I thought to myself that he can say what he wants to, and I will do what I want, that is: I will keep the diet, but not to this extreme.

While I was thinking like this, I suddenly recalled what I had just taught a few minutes ago, and I was going against the will of the Creator. If the Creator wanted me to eat these things then I would not be sick, and now that this is His will, how can I go against it? I immediately took upon myself the command of the King with love, and I would follow the diet and gladly do His will.

Were it not for the *shiur* I would not have listened at all, and in the merit of the *shiur* I am doing it with complete love.

I publicize the story to encourage many others in various situations that with the right attitude it is possible to succeed in keeping the will of Yisbarach.

כ.ר.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

ויקבלו עול מלכותך עלינו
They will accept upon us the yoke of Your kingship

טיב הפרשה

When Hashem established the heaven and the earth to serve as witness to all mankind, and their existence calls out that Hashem made a covenant with His nation Israel that the Torah will never be forgotten from them, as it states (31:19): 'ועתה כתבו לכם את השירה הזאת... למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל' – 'So now, write this song for yourselves… so that this song shall be for Me a witness against *Bnei Yisrael*', then the Torah writes the posuk that preceded and begins the Shemona Esrei (32:3): 'כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו' – 'When I call out the Name of Hashem, ascribe greatness to our G-d'.

<u>להגדיל שמו הגדול – To make great His great Name</u>

Perhaps we can explain by way of a hint that the Torah comes to say that when we mention His Name and we call out His great Name, it is as if the person gives greatness and honor to his G-d by glorifying His exalted Name. Particularly during these days of Teshuva, a propitious time to accept the yoke of His kingship on us, as we see in the *tefillos* of these days which are filled with requests for the crowning of the King of the World, that He should rule over us in His glory, and the whole world should recognize and know that Hashem is the G-d, until all the nations are ashamed, and the awesome fear will fall upon them and the glory of Hashem will fill the world.

We see this halacha in practice in relation to these days, for if a person forgets to mention '*zachreinu l'chaim*' or '*besefer chaim*', the requests for life he does not have to repeat Shemona Esrei. But if errs and he forgets to end the third bracha with 'HaMelech HaKadosh' and he says 'HaKeil HaKadosh' by mistake, Shulchan Aruch rules that he has not fulfilled his obligation and he has to go back and repeat the Tefillah. This is the main *avodah* during the Aseres Yemei Teshuva, to make Hashem King especially on Rosh Hashanah and Yom Kippur.

The main *avodah* these days is 'הבו גדל לאלקינו' – 'ascribe greatness to our G-d', to exalt the honor and Name of Hashem, our G-d, and make Him the sole King over the entire world. On us as well and over our 248 limbs and 365 sinews, over all our deeds and our thoughts, when on the one hand, we are in awe of Him and on the other hand, we accept the yoke of His Kingship over us with love and joy as befitting the children of the Omnipresent, until we come to Shemini Atzeres and the level of '*Atah hareisa ledaas*' – 'You have been shown to know'.

<u>שלא בירכו בתורה תחילה – They did not first bless the Torah</u>

We also learn this from this posuk, the great obligation and mitzvah to recite the *Bircas HaTorah* every day before studying Torah, as it is brought down in the Gemara (Berachos 21a) What is the source to recite *Bircas HaTorah* before the Torah? It states (32:3) 'כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו' – 'When I call out the Name of Hashem, ascribe greatness to our G-d'. That is, when we mention the words of Hashem in His Torah, it is incumbent on us to give greatness and blessing to our G-d, as brought down in the Gemara which explains the reason for the terrible destruction and burning of our Bais HaMikdash. The posuk is difficult, 'על מה אבדה הארץ' – 'why was the land lost' and the Navi answers, 'על עזבם את תורתי' – 'because you forsook My Torah'. The Gemara explains that the intent is not to say that they literally abandoned the Torah, just the opposite, they studied and immersed themselves in it. Rather, they did not recite the bracha before studying the Torah, meaning that before the destruction they did not bless the Torah before studying it, rather they studied without a bracha.

Their not reciting a bracha before studying was a denigration in the sanctity of the Torah and caused the opposite of honoring the Torah, as the Bach explains at length (Orach Chaim siman 47) with his question, 'Why were they punished so severely and the Bais HaMikdash was destroyed? Because they did not bless the Torah beforehand which seemed like such a light sin.'

The Bach answers, it seems that Hashem Yisbarach's intent was that we should always be involved in Torah and intensify in our souls the spirituality and sanctity of the source, the Torah, so that our souls and bodies attach to the Torah. If we involve ourselves in the Torah with this intent, then our souls and bodies are a vehicle and abode for the Shechina of Yisbarach. But now that we have transgressed this statute, that they have not involve themselves in Torah except for mundane needs and their pleasure, to know the laws so they can go into business and to be proud of their wisdom, and their intent was not to intensify and attach to the sanctity and spirituality of the Torah, and bring the Shechina down to earth to lift their souls to a higher level. This then caused a separation which removed the Shechina from the earth, which then caused the destruction and the loss, for when they began to delve in the Torah they should have first recited a bracha before Yisbarach and thank Him for giving the Torah to His nation Israel so they should cling to its sanctity and His Shechina Yisbarach.

<u>מה נורא המקום הזה – How awesome is this place</u>

There is an additional hint in the posuk, when we find ourselves in the House of Prayer [*Bais HaTefillah*] which is the unique place to fulfill 'כי שם ה' אקרא' – 'When I call out the Name of Hashem', the person must be in a state of awe from the sanctity of the place, and conduct himself as if he were walking in the palace of the king with honor and fear, and this is the end of the posuk 'הבו גדל לאלקינו' – 'ascribe greatness to our G-d', meaning that in the place we call to Hashem and mention His Name, there should be trembling and greatness to our G-d, as ruled in Shulchan Aruch (Orach Chaim Hilchos Bais Hakeneses 151:1), we are not to conduct ourselves frivolously and with idle chatter in the shuls and *batei midrashos*. More so, they were stringent not to talk during *davening* to the point it was written, 'the one who speaks, his sin is too heavy to bear'.

The words are a *kal v'chomer*, if in the palace of a flesh and blood king we must conduct ourselves honorably, and we are afraid to talk idly, how much more so in the Abode of the King – King of the World – how befitting it is to honor the place of prayer and demonstrate the honor and greatness of the place by coming early and being among the first ten there who receive the reward of everyone, and to guard the sanctity of the shul with appropriate respect. To pray as if counting money and to show how important the Tefillah is to him in the House of Hashem.

It is also written in 'Mesilas Yesharim' (Chapter 19) about the great elevation of the person when he stands in prayer, as he simply fulfills 'שויתי ה' לנגדי תמיד' – 'I have set Hashem before me always', and he merits lofty levels. But how can he write this to apply to every person? Because when a person *davens*, he can attain this easily by *davening* with *kavana* as if he is standing before the King, then he can calmly say '*Baruch atah Hashem*' and he fulfills the mitzvah of '*shavisi*' equally to everyone.

By keeping all this, we will surely merit to be written and sealed in the books of the completely righteous, and our prayers will bear fruit, and we will see salvation and great mercy in all matters, a good and blessed year, a good and sweet year.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

Rabbi Pinches Friedman
Ha'azinu - Yom Kippur 5781
Translation by Dr. Baruch Fox

The Amazing Connection between Parshas Ha'azinu and Yom HaKippurim

On Yom Kippur We Ascend to Olam HaBa to Connect the Neshamah Below with Its Root Above

The Shabbas Kodesh that approaches auspiciously is Shabbas Shuvah. On this special Shabbas between Rosh HaShanah and Yom HaKippurim, we will read parshas Ha'azinu. Hence, it is fitting for us to establish a connection between the parsha and the unique day of Yom HaKippurim. In parshas Ha'azinu, HKB"H promises us in no uncertain terms (Vayikra 16, 30): **"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו, שבת שבתון היא לכם ועניתם את נפשותיכם חוקת עולם". For on this day, He shall provide atonement for you to purify you; from all of your sins before Hashem shall you be purified. It is a Shabbas Shabbason for you, and you shall afflict yourselves—an eternal decree.**

The kedushah of Yom HaKippurim is enormous; it affords atonement both in Olam HaZeh and Olam HaBa. Let us refer to a passage in the Pirkei D'Rabbi Eliezer (Chapter 46):

Were it not for Yom HaKippurim, the world could not endure, because Yom HaKippurim atones in Olam HaZeh and in Olam HaBa. As it states, "It is a Shabbas Shabbason for you." "A Shabbas" refers to Olam HaZeh; a "Shabbason" refers to Olam HaBa. Moreover, even if all the festivals are eliminated, Yom HaKippurim will not be eliminated. For, Yom HaKippurim atones for minor offenses as well as for serious offenses. As it states, "On this day, He shall provide atonement for you to purify you from all of your sins." "From your sins" is not written but rather "from all your sins."

In truth, this deserves further clarification. After all, we have learned in the Mishnah (Avos 4, 16): **"רבי יעקב אומר, העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמך בפרוזדור כדי שתיכנס לטרקלין". Rabbi Yaakov says: Olam HaZeh resembles an antechamber to Olam HaBa. Prepare yourself in the antechamber, so that you will be able to enter the banquet hall.** The Machzor Vitri explains the Mishnah as follows: A man must improve himself and make amends in Olam HaZeh by performing teshuvah and good deeds to be allowed to enter Olam HaBa. If he fails to perform teshuvah in Olam HaZeh, he can no longer make amends in Olam HaBa. Analogously, a person who strives to prepare on Erev Shabbas, will be able to eat on Shabbas. That being the case, what benefit does Yom HaKippurim serve le'asid la'vo, since a person can no longer make amends via teshuvah?

Simply understood, the Midrash is saying that if a person performs proper teshuvah on Yom Kippur in Olam HaZeh, then he we will be exonerated on the day of judgment in Olam HaBa. For, at that time, HKB"H will judge all creatures for even their most minor infractions; nevertheless, in the merit of their teshuvah on Yom Kippur, they will be afforded atonement. Still, we will endeavor to explain this matter in further depth.

The Wonderful Connection between the "Machatzis HaShekel" and Yom HaKippurim

As an introduction, let us explain the juxtaposition of the last passuk of parshas Tetzaveh with the opening pesukim of

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

parshas Ki Sisa. The former relates to Yom HaKippurim. It is the only day of the year on which it is commanded to throw the blood of the atoning "chatas" on the corners of the inner mizbeiach—the "mizbach haketores"—rather than on the outer mizbeiach, on which the blood of all the other korbanos was thrown. Concerning the "mizbach haketores," it is written (Shemos 30, 10): **"וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה מדם חטאת הכיפורים אחת בשנה יכפר עליו לדורותיכם קודש קדשים הוא לה'". Aharon shall make atonement on its horns once a year with the blood of the "chatas"** (sin-offering) **of the "kippurim," once a year, he shall make atonement on it for your generations; it is holy of holies to Hashem.**

Immediately afterwards, at the beginning of parshas Ki Sisa, HKB"H issues the command related to the mitzvah of "machatzis hashekel" (ibid. 11): **"וידבר ה' אל משה לאמר, כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו ליהוה בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם. זה יתנו כל העבר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה'... העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשותיכם". Hashem spoke to Moshe, saying: "When you will take a census of Bnei Yisrael according to their counts, every man shall give Hashem an atonement for his soul when counting them, and there will be no plague among them when counting them. This is what they shall give, everyone who passes among the counted, half of the shekel, by the holy shekel, the shekel is twenty geirah, half of the shekel as a portion to Hashem . . . The wealthy shall not increase and the destitute shall not decrease from half of the shekel, to give the portion of Hashem, to atone for your souls."**

We find the following elucidation in the Midrash Tanchuma (Ki Sisa 6):

"כי תשא, מה כתיב למעלה מן הענין וכפר אהרן על קרנותיו וגו', כיון שחטאו [בעגל] אמר הקב"ה למשה לך כפר עליהם [במחצית השקל]. אמר לו [משה], רבונו של עולם לא כך אמרת לי אחת בשנה [יכפר עליו ביום הכיפורים]. אמר לו הקב"ה לך זקוף ראשן עכשיו [במחצית השקל]. אמר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם בשעה שיש להם זכות הנח להם, ובשעה שאין להם זכות כביכול תשא להם פעם אחת בשנה [במחצית השקל], כדי שיבוא יום הכיפורים ויכפר עליהם, שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם".

We learn a tremendous chiddush from the Midrash. The mitzvah of "machatzis hashekel" constitutes a preparation for Yom HaKippurim. After the atonement of the "machatzis hashekel," Yom HaKippurim can then come and complete the atonement for Yisrael. Obviously, we must endeavor to explain the connection between these two atonements. Furthermore, why are two modes of atonement necessary?

Moshe Rabeinu Admonished the Roots of the Neshamos of Yisrael

We will begin our inquiry with the sacred words of the Maggid of Kozhnitz, zy"a, in Avodas Yisrael. He interprets the first passuk in parshas Ha'azinu as follows (Devarim 32, 1):

"Hearken, O heavens, and I will speak; and may the earth hear the words of my mouth." When a tzaddik wishes to restore the people of his generation to good standing and is constantly speaking words of "mussar" to them; yet, his words fail to penetrate their hearts, because their hearts are made of stone, due their numerous transgressions; and they have become attached to the klipah, chas v'shalom, G-d help us; it is advisable that he speak "mussar" to the root of their neshamos, where the klipah has no hold (control or influence)**. This is the meaning of "Hearken, O heavens, and I will speak"—that is, to the root of the neshamos, which are called "heavens"; as a result, "the earth will hear the words of my mouth"—referring to man's material being.**

Let us elaborate. We find a wonderful explanation of the "machatzis hashekel" in the writings of the Bnei Yissaschar (Adar, Maamar 2, Drush 3). He refers to the passuk in Behaaloscha (Bamidbar 10, 2): **"עשה לך שתי חצוצרות כסף"—make for yourself two silver trumpets.** Our sacred sefarim teach us that the root of man's neshamah does not descend to earth; it remains up in the heavens. Only a tiny portion of the neshamah's light descends to enter man's physical body and being. It is only when man successfully sanctifies the tiny portion of his neshamah residing within his body—via Torah-study and the service of Hashem—that the two parts of the neshamah unite. At that point, the root of the neshamah above illuminates the tiny portion below with a tremendous, powerful light. This enables man to overcome his yetzer and attain even higher levels of Torah knowledge and service of Hashem.

He also discusses this exalted concept in the Agra D'Kallah (Beha'aloscha). There, he presents an interpretation of this passuk (Bamidbar 10, 2), in the name of the holy maggid, Rabbi Dov Ber of Mezritsch, zy"a: **"עשה לך שתי חצוצרות כסף"**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

"עשה לך שתי חצאי צורות שיהיו נכספים זה לזה" - . According to the plain meaning of the passuk, it is a directive to make silver trumpets; however, on a deeper level, it teaches us that the two halves of the neshamah must long to be reunited with one another. (Translator's note: The term "חצוצרות", meaning trumpets, is interpreted as "חצאי צורות" as half-forms, referring to the two halves of the neshamah.)

The Bnei Yissaschar refers to the Gemara (Yevamos 62a): "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף"—**the son of David** (Mashiach) **will not come until all the neshamos are emptied out of the "guf."** Rashi explains that the "guf" is the storehouse in heaven where all the existing neshamos are kept. Here, the Bnei Yissaschar teaches us a tremendous chiddush: When the neshamah leaves that depository called the "guf" and comes down to this world, its root remains in the storehouse above. In contrast to physical entities, when spiritual entities move to a new location, they do not have to leave their previous location, because spirituality can expand.

These two parts of the neshamah remain connected. The root of the neshamah above shines down on the portion of the neshamah below, and the neshamah below longs and strives to ascend back to its partner above. This is what the Maggid meant: The neshamah is split into two halves. The lower half longs for the upper half; this inspires the upper half to respond by shining its light down on the lower half.

Furthermore, the part of the neshamah that remains above has an advantage over the neshamah that is sent down into the body. The neshamah above remains pure and holy, unsullied by the sins of the body. On the other hand, it's at a disadvantage, because it cannot perform mitzvos, seeing as mitzvos require the physical limbs of the body. Conversely, the lower neshamah has the wonderful opportunity of participating in Torah and mitzvos; however, it is in danger of being damaged by the sins of the body.

This threat of sin creates a barrier between the two parts of the neshamah. The pure and pristine upper neshamah wants no part of the lower neshamah when it sees how it is being sullied. Hence, the passuk encourages us to make two half forms that long for each other. It says: Make your lower neshamah so active in Torah and mitzvos that both parts of the neshamah will long for one another. The lower neshamah will naturally long for the light of the pristine and holy atmosphere that the upper neshamah dwells in. At the same time, the upper neshamah will long for the light of the Torah and mitzvos that occupy the lower neshamah. Thus, each part of the neshamah will shine its unique light on the other.

The "Machatzis HaShekel" Represents the Lower Portion of the Neshamah

With this understanding, the Bnei Yissaschar proceeds to enlighten us regarding the mitzvah of the "machatzis hashekel." He points out that שק"ל has the same gematria as נפ"ש (430). A whole shekel represents the complete neshamah, comprised of its upper and lower portions. It stands to reason that the "machatzis hashekel" corresponds to the half of the neshamah located below. After all, the upper neshamah remains untainted by the sins of the body. Thus, only the lower portion of the neshamah requires the atonement and cleansing provided by the "machatzis hashekel."

He interprets the pesukim as follows: "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם"—when you wish to elevate Yisrael and connect them with their roots above, the portions of their neshamos above; **"every man shall give Hashem an atonement for his soul . . . This is what they shall give, everyone who passes among the counted, half of the shekel, by the holy shekel**—you can establish this connection by means of the shekel, because נפ"ש=שק"ל. However: "מחצית השק"ל תרומה לה'"—it suffices to give a "machatzis hashekel" to elevate (תרומה) the earthly portion of the neshamah to connect with its heavenly counterpart ('לה).

This explains the insight of the Avodas Yisrael very nicely. As we've learned, the heavenly root of every Jewish neshamah is totally unaffected by the sins committed below. Therefore, when a tzaddik is unable to admonish the earthly portion of the neshamah due to the enormity of the damage and imperviousness of the heart resulting from the sins, iniquities and transgressions: **It is advisable that he speak "mussar" to the root of their neshamos, where the klipah has no hold.**

In other words, the tzaddik must address the root of that person's neshamah up above that has been totally unaffected by that person's sins. As a result, it will influence and illuminate the small branch of the neshamah below clothed within his physical body. This is precisely what Moshe

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

Rabeinu—who possessed this power—was doing with his pronouncement: "**האזינו השמים ואדברה**". He was instructing the untainted part of the neshamah in the heavens to listen and heed what he was about to say. As a result: "**ותשמע הארץ אמרי פי**"—the part of the neshamah down on earth also heard and obeyed his words.

When the Dead Are Resurrected the Two Portions of the Neshamah Will Reunite within the Body

We will now introduce a revelation from the Ramchal in his sefer Da'as Tevunos (68-74). He explains why only a small portion of the neshamah enters man's physical body. If the entire neshamah were to enter the body, its immense, brilliant light would overwhelm the body. Man's physical body would be purified instantaneously in Olam HaZeh, and the yetzer hara would cease to exist. This is not the Almighty's will. He wants man to have freedom of choice to choose between good and evil. Only in this manner, can man be rewarded for overcoming the yetzer. Therefore, HKB"H chose to only breathe a small portion of the neshamah into man.

After death, however, when the neshamah leaves the body, it reconnects with its heavenly root that remained above. Le'asid la'vo, at the time of the resurrection—"Techiyas HaMeisim"—the time will come to be rewarded. The neshamah, in her full brilliance and glory, will descend and enter the body, reuniting with the portion below. They will be joined by the intense light that had accrued to the lower neshamah in the merit of its Torah-study and performance of mitzvos. Thus, at the time of the resurrection, all aspects of the neshamah will adorn the physical body; due to the brilliant intensity of the light, the body will be thoroughly purified and transformed into a spiritual entity.

It is with great pleasure and delight that we can now explain what we have learned in the Gemara (Beitzah 16a): "**נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו**"—**HKB"H inserts an additional neshamah ("neshamah yiteirah") in a person on Erev Shabbas and retrieves it from him on Motzaei Shabbas.** Where does a Jew's "neshamah yiteirah" come from? Now, we have learned in the Gemara (Berachos 57b): "**שבת אחד משישים לעולם הבא**"—**Shabbas is one-sixtieth of Olam HaBa.** So, since Shabbas Kodesh is a semblance of Olam HaBa—and in Olam HaBa, the neshamah will descend in her full splendor and glory and enter the body with both of its parts—an additional portion of a Jew's neshamah from its heavenly root joins him on Shabbas. At the conclusion of Shabbas, it leaves him, only to return on the following Shabbas.

Every Jew Has a Portion in Olam HaBa

Based on the insight of the Bnei Yissaschar, we can comprehend the words of the Mishnah (Sanhedrin 90a) that we customarily recite before studying Pirkei Avos: "**כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר**." **Every Jew has a share of Olam HaBa, as it says** (Yeshayah 60, 21)**: "And your people are all tzaddikim; they shall inherit the land forever; they are the stem of My plantings, My handiwork, in which to take pride."** The commentaries question how is it possible to say: **"Every Jew has a share of Olam HaBa"**? After all, there are total reshaim, who have forfeited their share of Olam HaBa due to the extent of their wickedness.

We can provide an answer based on our current discussion. As we have learned, only a small branch of a person's neshamah goes down to earth to enter his body. The root and majority of his neshamah always remains above. This then is the implication of the Mishnah. **"Every Jew has a share of Olam HaBa"**—in other words, at the root of his neshamah that remained in the heavenly realm and was never tainted by the body, in that world, every Jew has a portion of Olam HaBa. After all, it was never affected by his sins and wrongdoings.

Proof for this assertion is brought from the passuk: **"And your people are all tzaddikim; they shall inherit the land forever."** Every Jew is considered a tzaddik, who deserves to inherit a portion of Eretz Yisrael le'asid la'vo. For, even a "rasha" is only wicked with respect to the portion of his neshamah that came down to earth. With respect to the majority of his neshamah that remained above—in the world called "**כל ישראל**"—he is a complete tzaddik.

For argument's sake, let us ask a question. Why should a person even bother to make an effort to purify and sanctify the portion of his neshamah housed within his body? In any event, the root of his neshamah above remains unblemished and whole. To which HKB"H answers: **"They are the stem of My plantings, My handiwork, in which to take pride."** The fact that the heavenly root of the neshamah remains pure and untainted is because that is how HKB"H created it;

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

it is a portion of the divine; it is perfect and is beyond man's reach. Man's job is to also rectify and purify the portion of his neshamah within his body.

Yom HaKippurim Resembles Olam HaBa Where There Is No Food or Drink

Following this sublime path, we will now explain the connection between the mitzvah of "machatzis hashekel" and the atonement of Yom HaKippurim. In Pri Eitz Chaim, the Arizal explains why the Torah prohibited eating and drinking on Yom Kippur. The passuk says (Vayikra 23, 27): **"אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכיפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם ועניתם את נפשותיכם"—but on the tenth day of this seventh month, it is Yom HaKippurim; there shall be a calling of holiness for you, and you shall afflict yourselves.** Yom HaKippurim resembles Olam HaBa. With regards to Olam HaBa, we have learned (Berachos 17a): **"העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה ולא פריה ורביה ולא משא ומתן ולא קנאה ולא שנאה ולא תחרות, אלא צדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".** **In Olam HaBa, there is no eating and no drinking . . . Rather, tzaddikim sit with their crowns on their heads and delight in the radiance of the Shechinah.**

From the remarks of the Arizal there, we can deduce another important point. The Gemara teaches us (Yoma 20a): **"שטן ביומא דכיפורי לית ליה רשותא לאסטוני. ממאי, אמר רבי חמי, השטן בגמטריא תלת מאה ושתין וארבעין הוי, תלת מאה ושתין וארבעין יומי אית ליה רשותא לאסטוני, ביומא דכיפורי לית ליה רשותא לאסטוני".** **On Yom Kippur, the Satan is not permitted to prosecute. How do we know this? Rami bar Chama said: The gematria of השט"ן equals 364. On 364 days, it has permission to prosecute; on Yom Kippur, it does not have permission to prosecute.** In other words, a solar, calendar year has 365 days; the Satan wreaks havoc and prosecutes on every day of the year except for Yom HaKippurim.

Let us explain. As explained, Yom HaKippurim resembles Olam HaBa, when the Satan will cease to exist. As the Gemara explains (Succah 52a): **"לעתיד לבוא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים"—le'asid la'vo, HKB"H will bring the yetzer hara and slaughter it in front of the tzaddikim and in front of the reshaim.** As we know (B.B. 16a): **"It is the Satan; it is the yetzer hara; it is the Malach Hamaves."** They are all one and the same; and they will cease to exist le'asid la'vo.

Based on what we have learned, we can also appreciate what we have learned from the Arizal in Pri Eitz Chaim and in Sha'ar HaKavanos. On Yom HaKippurim, HKB"H elevates all of the neshamos of Yisrael to Olam HaBa. For, although we are still actually living below in Olam HaZeh; nevertheless, by observing HKB"H's command not to eat or drink on this day, we are elevated as if we are in Olam HaBa, where there is no eating or drinking.

On Yom Kippur HKB"H Unites the Neshamos with Their Roots Above

As a loyal servant in the presence of his master, I would like to explain the matter more fully. On Yom HaKippurim, HKB"H elevates the neshamos of Yisrael down below, so that they can unite with the roots of their neshamos above in Olam HaBa. Thus, they will receive a tremendous inspiration and illumination from their roots above that will influence them throughout the entire year to come. This is precisely what will happen in Olam HaBa after "Techiyas HaMeisim"; HKB"H will unite the roots of the neshamos above with the small branches of the neshamos below.

There is one proviso, however. If the lower neshamah has even the smallest blemish, it cannot ascend to Olam HaBa to unite with its root above. As it is written (Tehillim 5, 5): **"כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע"—for You are not a G-d Who desires wickedness; no evil sojourns with You.** Therefore, HKB"H, in His infinite mercy and kindness, introduced the cure prior to the malady by promising us: **"For on this day, He shall provide atonement for you to purify you; from all of your sins . . ."** Why? **"Before Hashem shall you be purified"**—so that you will be eligible to ascend to Olam HaBa and stand before Hashem in a pure state.

We now have cause to rejoice. We have managed to shed some light on the amazing connection between the mitzvah of "machatzis hashekel"—which serves as a preparation—and the atonement provided by Yom HaKippurim. We learned from the Bnei Yissaschar that the gematrias of **שק"ל** (shekel) and **נפ"ש** (soul) are equal. Thus, the half-shekel represents the half of the neshamah that resides down below in Olam HaZeh, which requires redemption and atonement for its sins and wrongdoings.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

Now, we have learned in the Gemara (Yoma 86a): **"עבר על עשה ושב, אינו זז משם עד שמוחלין לו, שנאמר (ירמיה ג-יד) שובו בנים שובבים. עבר על לא תעשה ועשה תשובה, תשובה תולה ויום הכפורים מכפר, שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם...מכל חטאתיכם". If one transgressed an "aseh" and did teshuvah, he does not move from there until he is forgiven, as it states** (Yirmiyah 3, 14)**: "Return, O wayward children." If one transgressed a "lo ta'aseh" and did teshuvah, the teshuvah suspends** punishment, **and Yom Kippur atones for the transgression, as it states** (Vayikra 21, 30)**: "For on this day, He shall provide atonement for you . . . from all your sins."** Thus, we see that if a person transgressed a "lo ta'aseh," even if he performed teshuvah, the atonement is not complete until Yom HaKippurim. In keeping with our current discussion, this is because HKB"H cleanses the neshamos of Yisrael on Yom HaKippurim to enable them to ascend to the heavens to unite with the roots above.

This then is the crux of the mitzvah of "machatzis hashekel." In reality, it provides atonement for the half of the soul that exists below in Olam HaZeh; however, we have learned that there are sins whose teshuvah is not complete until Yom HaKippurim. For those sins, the atonement associated with the "machatzis hashekel" is only completed on Yom HaKippurim. At that time, HKB"H cleanses the half-shekel, namely, the half-soul, down below.

This explains the passage in the Pirkei D'Rabbi Eliezer cited above fantastically: **Yom HaKippurim atones in Olam HaZeh and in Olam HaBa. As it states, "It is a Shabbas Shabbason for you." "A Shabbas" refers to Olam HaZeh; a "Shabbason" refers to Olam HaBa. . . For, Yom HaKippurim atones for minor offenses as well as for serious offenses. As it states, "On this day, He shall provide atonement for you to purify you from all of your sins."** By means of the teshuvah that we perform on Yom Kippur—in whose merit HKB"H elevates our neshamos to unite with the roots of our neshamos above—at the time of the future geulah, with "Techiyas HaMeisim," HKB"H will unite all the roots of all Jewish neshamos with their branches down below—swiftly, in our times! Amen.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of אחינו בני ישראל

לזכות Arthur & Randi Luxenberg
of their wonderfull parents, children and grandson
לעילוי נשמת His Father ר' יצחק יהודה בן ר' אברהם ע"ה

לעילוי נשמת - Family Madeb
their dear mother
Lea bat Virgini ע"ה

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim
LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

That is the Shira of Ha'azinu intending to achieve? It allows us to anticipate the next step in our lives and that of Klal Yisroel. The Shira intends to make us comfortable with the events of our lives, whether they are positive or negative, because we should have known "it would happen". Whatever does happen should be familiar to us even if it is the first time it happened.

But, more importantly than describing to us how Hashem will react, the Shira offer us a self-repairing system. Just as the Shira describes what you have to do to be punished, it also tells us how to avoid it the second time around in case you didn't avoid it in the beginning. The Shira is Hashem talking to us long after the close of Nevu'a.

The problem with people is that we don't take the time to read instructions. Then, when we fail, we blame it on the machinery. When Hashem responds to people in a cause and effect manner, as described in the Shira, He doesn't let people "get way" with their denial. That is because they can keep denying until their predicament is so painful they find themselves with no choice but to "own up" to their actions.

The Shira tells you what will happen if you choose "A" and what, instead, will happen if you choose "B". Then, when it does just that, the Torah should have won your confidence as being the ultimate crystal ball and master of human nature. The hope is then that you will look at the Shira more carefully.

This is always an important message. Even more during the Yomim Noraim. Realize that whatever we do, there is already a predetermined reaction and that reaction has been told to us. There are no surprises, only denying what we already know. The less we deny, the more successful our lives will be in all areas of our lives.

Wishing everyone a G'mar Chasima Tova.

Denying Our Emotions

By Rabbi Shmuel Gluck

Denial offers people a psychological defense by reducing anxiety when someone feels particularly disturbed. Those in denial are difficult to live with as they believe that they are anyone they want to be, excel at anything they want, and blame anyone they need to in order to purge themselves of guilt. Living in denial in multiple areas of one's life is unhealthy and is considered a primary symptom of several mental health diagnoses.

While healthy people are willing to confront reality even when it makes them uncomfortable, most people utilize denial in some areas of their lives. For example, when someone argues with another person, one, or both, may deny their contribution to the argument, insisting that the other person is 100% to blame. They are in denial even if only in degrees.

People who began healthy, when confronted with traumatic experiences, utilize denial and it sometimes causes them to become unhealthy people. Victims will often too quickly announce that they have dealt with a past incident and have moved beyond the incident. While they present to themselves a clean bill of health, often the reality is that they buried the incident deep inside of them. How can the person himself tell whether he has dealt with his issues or just buried them deep inside himself?

One of the signs of denial is that what they believed they have dealt with, such as the death of a close relative, they will find that months later they are still upset about (even depressed) and reminiscing about the person to the point of an unhealthy obsession. I have found several times where victims of abuse insisted that they achieved emotional closure until days before their wedding, when they acknowledge that they are unable to marry without serious intervention.

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS HAAZINU 5781

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

People should be concerned that if they are wrong about their belief that they have been healed, it will come back to haunt them when it matters most, such as right before their wedding day. As important, they should realize that despite their denials, those around them don't share their view. If they are in denial, everyone will know, even if they don't. These two concerns alone should motivate people to never live in denial.

Convincing people that they are in denial is most difficult when those in denial know all about the topic. It is similar to a person who has spent hundreds of hours in therapy and can "talk the talk", convinced that s/he has attained healthy status simply because they can talk like a therapist. While they are healed, their knowledge is a smoke screen equating intellectual knowledge with emotional knowledge .

While they may think like a therapist, it doesn't mean they "feel" like a therapist. Intellectually, they may be knowledgeable but, emotionally, they are still stunted. How can a person tell when that is the case? Intellectual knowledge doesn't change behavior. Emotional knowledge does. If they act on their knowledge then they have internalized it. If not, then they are still in denial, supported by their wealth of information.

Living in denial.. is unhealthy and is considered a primary symptom of several mental health diagnoses."

There's another aspect of denial: community denial. A community may deny the dangers of the COVID virus, which is different from debating how severe it is. A community may deny that one of its members did a horrible act. All denials, whether individual or communal, serve to offer the deniers a psychological defense by reducing anxiety when something feels particularly disturbing. It also allows them to continue to believe that they don't have to respond and life can stay as it has in the past.

Why am I giving a sermon on the topic of denial during the Aseres Yemei Teshuva? Most of us are intellectually aware of what the Yomim Noraim means to our lives, the lives of our families, and all of Klal Yisroel. This particular year caused death to so many people. It is probable that everyone knows at least one person who passed away, possibly even young people.

Yet, we are in emotional denial. We don't seem to grasp that our behaviors during these next few days affect the entire year, possibly our entire lives. I observe sincerely Frum people who talk about the Yomim Noraim with the seriousness it deserves. Yet, they still come the same fashionably correct 2-5 minutes late to Davening.

I know others who keep trying to improve, at least during the coming days, but can't break their habits, even slightly. Their behavior causes me to think that they too, while intellectually acknowledging the severity of the Yomim Noraim, are emotionally in denial.

Maybe we need to remind ourselves that Jewish lives matter. In the least, we should remind ourselves that our own lives matter. First on the list is our actual lives. Second is the quality of our lives, and it should matter enough that we leave our comfort zone for a few days, enough to change our perspective of life, which will change what Hashem has planned for us this coming year.

People are fascinating. I can, on the spot, list off 10 things I really need to change. Some are personal, whether physical or emotional, and others are in the area of Avodas Hashem. Whatever they are, I have 10 things I really need Hashem to help me with. So, what am I doing about it? Should I go into the many colors of denial?

I can say Hashem loves me. That will lull me to sleep. I can repeat how I will figure it out. That will allow me to deny Hashem's role in the quality of my life. Arrogance itself is a form of denial. Or, I can acknowledge that so much in my life is not in my control. About even the simplest thing, speech, Shlomo Hamelech says, MaHashem Ma'ane Davar, it comes from Hashem. The same is true about any decision we make. The Bechira is ours but the ability to implement it is all from Hashem.

So, what will it be? So far, this coming year, our Ameins are still a perfect score. Our saying every word has been a perfect score. So far, we haven't spoken Lashon Hara this year. Let's live each day as if it matters, because it does.

May we merit a K'siva V'chasima Tova, full of Bracha. But, more importantly, may we take this Bracha and give it back to Hashem by using it for those we live with and even those we interact with during the day.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"L

Yom Kippur - The Bridge Between Rosh Hashanah and Pesach

By David Gurwitz

I am enclosing a piece by Rabbi Dovid Pinto which helps us plan how to proceed after Yom Kippur and concretize our *tshuvah b'h'*!

Rabbi Pinchas Stolper provides us with these beautiful thoughts from his *rebbe*, Rav Yitzkak Hutner, *zt"l*, in the wonderful *sefer* called *"Living Beyond Time: The Mystery and Meaning of the Jewish Festivals":*

"Both Rosh Hashanah and Yom Kippur are days of creation. On Rosh Hashanah, man was created pure, but he sinned. On Yom Kippur, Hashem forgave and recreated the Jewish people. This time, Moshe taught them that it was possible to regain Hashem's favor. Hashem created a new reality - teshuvah. Yom Kippur describes a new gift, a new reality, and a new creation: the ability of man to slip and fall, and then rise up and again win favor and acceptance of Hashem."

"Rosh Hashanah celebrates creation. Yom Kippur celebrates atonement, forgiveness and the gift of Torah. On Rosh Hashanah, Hashem is alone is King, but on Yom Kippur, man becomes Hashem's partner in the effort to perfect creation. Pesach is linked to Yom Kippur through the giving of the Torah on Shavuos, which was nearly cancelled due to the crisis caused by the Golden Calf. When Moshe ascended Har Sinai again, he descended with the second Tablets on Yom Kippur. In this way, Yom Kippur compliments both Rosh Hashanah and Pesach. It is the advent of the creation of teshuvah on Yom Kippur that allowed the continued existence of the Jewish people and the continued celebration of both holidays of creation, Rosh Hashanah and Pesach."

In this regard, I find it fascinating that the *gematria* of *teshuvah – 713 –* is exactly the difference between the *gematria* of *Rosh Hashanah* (861) and the *gematria* of *Pesach* (148)! As Rav Hutner teaches us, the *teshuvah* of *Yom Kippur* is literally and mystically the bridge between *Rosh Hashanah* and *Pesach.*

How can this awareness of *Yom Kippur* as a "relating day" help us prepare for and gain from the experience of the cleansing day called *Yom Kippur*?

First, it teaches us that *Yom Kippur* – and the tenth of any group of ten that is brought in the Torah – ten plagues, ten tests, and ten sayings - is not an isolated occurrence or date. Rather, it is the culmination of prior inputs. In fact, the tenth plague – killing of the first born - and the tenth test of Avraham – *akeidas Yitzkak* – both relate to life and death. Therefore, the hard spiritual work of *Rosh Hashanah* and the following seven days until *Yom Kippur* indeed "make" the hard spiritual work of *Yom Kippur* a much more meaningful experience, and something to look forward to as a continuation of increased self - awareness of inadequacies and increased work and discipline and new *kabalas* in areas of refinement.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

Second, we can learn from analyzing one way that *Rosh Hashanah* and *Pesach* have in common - the fight to remove the influence of the *yetzer hara*, represented by the *nachash* in creation on *Rosh Hashanah* and by *chametz* in *Pesach.* They both relate to *Yom Kippur* as being blemished precursors to a time of fixing, of character improvement – *aseres yamei teshuvah* and the *omer* count. Rav Moshe Shapiro points out that *sefirah* – counting or beautifying *omer* - is the same value as *shana* – year! That also is a cause for optimism.

Third, the blowing of the *shofar* on *Rosh Hashanah* and at *Matan Torah* each represents a different type of sound. *Rosh Hashanah* has three sounds, blown over one hundred times total, as a compromise for uncertainty – a lesson in and of itself. *Matan Torah* had one sound getting louder and louder. What do we blow on *Yom Kippur*? On simple set of three - as a juxtaposition and reflection of the state of cleansing and simplicity that we should feel at that time after *neilah*.

Fourth, the related *Tehillim to Rosh Hashanah - kappitel 65*, *lamnatzeatch mizmor l'David shir*- also teaches us about the power of *Yom Kippur.* Its deep connection to *Yom Kippur* is beautifully explained by Rav Shamshon Raphael Hirsch, *zt"l,* utilizing his novel, brilliant, and inspiring approach. Let's focus on the following *possukim* from the *kappitel*:

Possuk 3: *Shomaiah tefillah audeicha cal basar yabou: hearer of prayer, all those who can feel will come to you*; *possuk 4: divrei avonos gavru meni, peshaeinu atah secapraim*: *the matters of sin have overwhelmed me: you will pardon our transgressions; possuk 5: ashrei tibechar usekoreiv yishkan chatzeireicha nisbeah bituv baisecha kedosh heicelaecha*: *forward striving to salvation is the one you choose and whom you draw near to dwell in your courtyards, may we be sated with the goodness of your house*".

Rav Hirsch begins by explaining that the *kappitel's* grammatical forms are conducive to a wealth of thoughts! *Divrei avonos* are not the sins themselves, but things produces by sin; that is, the conditions, situations and circumstances brought by the "crooked" endeavors that deviate from the right and straight path. *Divrei avonos* is plural, while *meni* is singular. This means that the individual is overwhelmed by the complex situations brought about by his own errors. However, no matter what the consequences are, they all have their roots in one *pesha*, in the defection from the One Hashem. Also, this defection is the common guilt of all. The only source of redemption from the consequences of these errors is the One who is ready to cancel all the unhappy past. In effect, we can bury the past. That is why, says, Rav Hirsch, *kippur* is related to and is simply an intensified form of the word *gibur* – strong - and related to *kever* - grave. He summarizes to give a whole dimension to our work on *Yom Kippur*: *to man, sin, with its inevitable consequences, is a most overwhelming force, which would bury him alive if Hashem were not mightier still, more powerful than the mightiest force in creation, and if, with divine kaparah, He would not "bury" sin. Then, we can receive in this world the promise of goodness from the Torah. For the distinctive feature of Jewish ideology is its teaching that bliss is not merely an ideal state found only in the world to come, and only to be surmised on earth. Judaism guarantees us that it is possible to attain such a blessed state on earth as well, if only we sanctify every aspect of our lives".*

Fifth, and finally, just like *Rosh Hashana* is the head of the year with all the year-long thought related ramifications of our actions on those two days, so, too, *Yom Kippur* is the heart of the year, with all of its year-long emotion related effects. The Torah which we have today – the one brought down on *Yom Kippur* - ends and begins with the letters *Lamud* and *Beis*, forming the word *leiv,* meaning heart. It is our heart individually, and it is heart of the world. As we have written before, the inside letters of the letters *Lamud* and *Beis* of the word *leiv* form the word *tamid* – meaning always and constant.

May we be *zoche* on *Yom Kippur* to keep this in mind as we try to reach the inner *heichal* of our own hearts and to maintain this consciousness and create in ourselves a vessel for steady heartfelt acceptance of the Torah and a Torah-filled heart all year long.

Parashas Ha'azinu תשפ"א פרשת האזינו

קל אמונה ואין עול

G-d of faith without iniquity. (32:4)

Rashi explains that Hashem's judgment is exact and fair. Everyone receives his due reward – the righteous might wait a bit, but it will arrive in due time; the wicked who have acted meritoriously will also be rewarded in kind. Life is a harmonious whole, which we, as mere mortals with limited perception, are unable to perceive. Nonetheless, we believe that it all comes together: good fortune with failure; joy, in contrast to sadness, celebrating milestones, both joyous and tragic. A human being cannot fathom how the pieces of the human puzzle of life fit together, but they do. Shortly before his taking leave of this world, the saintly *Horav Tzvi Hirsch, zl, m'Rimanov*, lay on his deathbed and remarked that the *ikar*, primary principle, of the Torah is the acute awareness and penetrating knowledge that *Keil emunah v'ein avel*, Hashem is the G-d of faith without iniquity. He makes no mistakes. He controls everything – even that which we do not understand, and question. This is what Torah is all about. If this is so, why then do we need the Torah? It would have sufficed to have Hashem declare on *Har Sinai, Keil emumah v'ein avel*. Why do we need the *mitzvos* and the learning? Let us focus on this one maxim, and we will have fulfilled our purpose.

The *Rebbe* explains that unless one studies Torah and observes its *mitzvos*, the concept of faith that everything Hashem does is perfect, true and without iniquity, eludes him. He is unable to fathom its meaning, its depth, because he lacks the inner dimensions of Torah and of himself. Without the Torah consciousness that he acquires through total immersion in Torah, he will not have a cogent appreciation of Hashem's actions. In order to better appreciate this idea, I cite various remarks from *Horav Shlomo Wolbe, zl,* quoted in his *Alei Shur*.

In the *mavo*, preface, the *Mashgiach* asserts that it is insufficient to simply learn Torah, becoming erudite, purely on a book-knowledge level, without penetrating its inner dimensions and thus allowing it to penetrate his inner self to the point that he develops a sense of Torah consciousness. In other words, one may be a brilliant scholar, a Torah-observant Jew, an activist of the highest order, a zealous Jew who is meticulous in his *mitzvah* performance; but if he does not seek perfection (which is the result of an association with true *gedolim*, refined Torah giants), he will have succeeded only in emulating, parroting, what he has seen and learned, but he will not have ingested Torah into his entire being.

For example, *Rav* Wolbe points out, "One must learn: to approach a statement of *Chazal;* to *study* its profundities and to *experience* it until the hidden light of *Chazal's* statement illuminates you." He means that, after mulling *Chazal's* statement over and over, we suddenly realise a deeper and truer meaning to the words that we had until now simply read and translated. At this point, *Chazal's* statement illuminates us as we begin to absorb it. *Chazal's* statements and Torah should not be treated as an isolated and abstract body of knowledge.

Indeed, *Rav* Wolbe (thus) defines a *yeshivah,* not simply as a place where one learns (to amass knowledge), but where one learns how to *live*. One who learns Torah, but does not expunge his negative character traits, is not considered having learned Torah. *Rav* Wolbe observed that while many people observe *mitzvos*, they do so purely out of habit. They grow up as *frum*, observant Jews, having attended the right schools, having received a good education, and they continue to live as they were raised and educated. If they were to be asked, "Why do you observe *mitzvos*?" the answer will probably be, "Because this is how I was raised." Sadly, such a response does not do much or speak well of this person's affinity to Jewish observance. It is like saying, "I eat, because that is how I was educated." One eats three times a day. What one should say is, "I eat because I am hungry." Likewise, one should be hungry for Torah and *mitzvos*. He should want to observe – not do so because this is the role he must "play" on the stage of life. It has very little meaning to him, because it has not become part of his consciousness.

Returning to what the *Rebbe* posited: One must learn the Torah in order to understand (and believe) *Keil emunah v'ein avel*; this means that only one whose life is imbued with Torah – his consciousness defined by Torah, his *daas*, comprehension, guided by the Torah – is able to *understand* that what Hashem does is perfect, true and (certainly) without iniquity.

עם נבל ולא חכם

O' base and unwise people. (32:6)

The Torah is criticising *Klal Yisrael* for being an *am naval*, base people, and *v'lo chacham*, unwise. *Ramban* quotes *Rashi* who comments that they forgot the good that Hashem had done for them. They were unwise in realising the good and bad, the consequences of their ingratitude. He then quotes *Targum Onkeles* who renders the phrase (critique) in a manner which begs elucidation. *Naval – ama d'kablu Oraisa*, "A nation that received the Torah." *Ramban* explains that *Onkeles* translates *naval* as being related to *navol tibul*, "You will surely become weary" (*Shemos* 18:18). Thus, the Torah is intimating that *Klal Yisrael* is a nation that wearied itself in intense fulfilment of the *mitzvos* of the Torah. (They observed the Torah, but they considered it a burden.) They are unwise in not realising that Torah observance is good and for their own benefit.

We are to derive from *Onkeles,* as explained by *Ramban*, that Moshe *Rabbeinu's* stark foreshadowing of what lay in store for the nation, their egregious behaviour in angering Hashem, their overt transgressions, are all the result of a weariness with the Torah. How are we to understand this? *Horav Henach Leibowitz, zl,* explains that, indeed, there is no grey area with regard to Torah appreciation. One either values the Torah, acknowledges its worth and, thus, studies it with intensity, fiery passion, love and joy – or he becomes weary of it. One who begins to indicate a weariness in his relationship with Torah is on the path to infamy: idol worship; and a baseness of self that reflects itself in his total demeanour. *Limud haTorah*, Torah study, must be an endeavour that one enjoys, about which he is excited and passionate. One who does not demonstrate such an attitude indicates by his disconnect that Torah has little value to him. Sadly, his weariness from Torah will drive a wedge between him and Hashem. The Torah is what connects us. Without it, we just drift away.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך

Ask your father and he will relate it to you, and your elders and they will tell you. (32:7)

Issues arise; questions abound; to whom do we turn for sage advice, intelligent counsel? The Torah enjoins us to turn to "your father," whom *Rashi* interprets as the *Navi*, prophet, Torah leader of the generation, and "your elders," who are the *chachamim*, Torah scholars. After a lifetime of Torah study and devotion, these Torah scholars have honed their minds through the *daas*, wisdom, of the Torah which they have cultivated. *Horav Avraham Yaakov Teitelbaum, zl,* quotes a novel homiletic exposition of this *pasuk* rendered by his *Rebbe*, the venerable *Horav Meir Arik, zl,* which is practical and timeless in its applicability to every generation. A *manhig Yisrael*, Torah leader who shepherds Hashem's people, is compared with a father. He is responsible for their spiritual inculcation and adherence to the Torah and *mitzvos*. Elisha referred to his *Rebbe*, Eliyahu *HaNavi*, as *Avi, avi rechev Yisrael*, "My father! My father! *Yisrael's* chariot and horsemen!" (*Melachim* II 2:12). Thus, when confronted with a serious question which requires spiritual guidance, we turn to our "fathers," the Torah giants.

One criterion that determines their qualification to answer: *Zekeinecha v'yomru lach*. When you seek their counsel, if the response is: "This is how *your* grandfather acted; this is how we as Jews have acted in the past" – then listen to his advice. He is a *manhig* that is connected to a previous generation. He respects his predecessors and seeks to emulate them. If he says, however, "My grandfather acted in this manner; I, however, have a different opinion. Times have changed, and what was good for my grandfather does not necessarily apply to me," if he distances himself from the past, he is not someone whom we should consult for advice.

We are a nation whose past plays a vital role in shaping our vision for the future. We understand that history, as we see it, is the interplay of *Hashgacha Pratis*, Divine Providence, and *bechirah chafshis*, freedom of choice/will. We choose – Hashem acts. The goal of Creation is the fusion of G-d and man, the idea that man choose correctly, thus eliciting Hashem's positive response. History examines the world and how its events have affected the union between man and G-d. Torah, which is the core of our belief, is also our historical primer, which guides and inspires us concerning how to choose, how to live.

Memories are critical to us. Indeed, they are our only legacy, and, thus, our only bequest. Judaism preserves and incorporates them into our present lives, seeing to it that they are the foundation of what we transmit to – and build upon – for the future. Judaism is a rendezvous between what we have taken from the past and what we bequeath to the future. We believe because we remember. Those who were there, who experienced, transmitted what they saw and experienced to the next generation. This is our sense of history. The secular streams sought to have us break with the past. When we have no memories, we can have no faith.

Zachor, remember, *yetzias Mitzrayim*, our exodus from Egypt. We remember by reliving it the way our parents and their parents did before them, all the way back to the Exodus. We believe, because we remember; we remember, because we live it. Our *Yomim Tovim*, Festivals, are not merely perpetuations of what once was, but rather opportunities for us to foster an identity with what we are remembering. Thus, when we sit in the *sukkah*, we sense that we are in the *Midbar*, Wilderness. This is how a Jew lives.

Z'chor yemos olam, "Remember the days of yore" (*Devarim* 32:7): How does one do this? *U'lemaan tesaper b'aznei bincha u'ben bincha eis ashe Hisalalti b'Mitzrayim;* "And so that you may relate in the ears of your son and your son's son that I made a mockery of Egypt" (*Shemos* 10:2). We remember by relating our memories from generation to generation. *Zachor*, remember, is active memory. *Zikaron* is passive remembrance. We believe in active, living memory, because, in this manner, the experience remains alive within us, imbuing us with *emunah*, faith, in the Almighty. By making the events of the past an active part of the present, they no longer remain simply a "memory." They become *our* experience.

Everything that we do is focused on building for the future. We have no idea how much impact our endeavours in the present can have on the future. *Horav Yechiel Yaakov Weinberg, zl* (*Lifrakim*), applies this concept to a statement of *Chazal* (*Berachos* 4b), *Eizehu ben Olam Habba, zeh ha'someich geulah l'tefillah*, "Who is assured of a place in the World to Come? It is one who juxtaposes redemption (recited after *Shema*) into the evening (*Shemoneh Esrai*) prayer." A number of commentaries have been written to this *Chazal. Rabbeinu Yonah* explains that one who engages in prayer immediately after mentioning the redemption indicates his recognition of the fact that the purpose of the redemption – and, by extension, all of the kindnesses that Hashem bestows upon us – is to enable us to serve Him. A person who has internalised this verity is certainly worthy of *Olam Habba*.

Rav Weinberg explains *geulah*, redemption, and *tefillah* in terms of their metaphorical symbolism. *Geulah* alludes to remembering the past, the redemption which Hashem wrought for us. *Tefillah* connotes the future, our aspirations, longings and objectives for the Final Redemption, when we will return to our home in Yerushalayim to serve the Almighty in the newly-rebuilt *Bais Hamikdash*. These hopes and ambitions, personal and collective, are expressed in the various blessings we recite in the *Shemoneh Esrai*. We acknowledge that our future is a worthwhile reality only if it is concretised and anchored in the bedrock of the past. Otherwise, our prayer is a *tefillah yesomah*, orphaned prayer, without roots or stability. Those who reject the past, who only think about tomorrow – and want nothing at all to do with yesterday – lack this bulwark which offers foundation and provides security. They have no model, no exemplar to emulate, no one from whom to learn. They have no blueprint on which to pattern the future. They lack the basic understanding of the meaning of *geulah*. A redemption is not for the purpose of physical advancement. Redemption precurses the opportunity for the Jew to live as a free Jew in order to better serve Hashem. Unless one acknowledges this, he is not free; his redemption is left lacking.

As mentioned, one never knows what he can learn from the past, from individuals who are gone, whom he never knew. In some instances, a message is conveyed under extraordinary circumstances, unanticipated by the receiver and unintended by the sender. The following vignette provides a timely message (quoted in "Stories that Warm the Heart", Rabbi Binyomin Pruzansky). A teenager went to Poland for his high school graduation trip, in which the students visited, among the surviving spiritual and physical edifices that bustled in Pre-World War II Europe, the dreaded Auschwitz concentration camp. While the market places and synagogues which were once filled with Jews produced a feeling of nostalgia concerning a bygone era, Auschwitz evoked feelings of dread, fear and animus. He had heard tales of the Holocaust from his grandparents, but, until he passed beneath the infamous gates with the deliberately cruel sign, "*Arbeit macht frei*, Work sets you free," he did not feel the perverse irony of this sham entrance into one of the most heinous structures in history, a place synonymous with brutal torture, degradation and death.

Suddenly, all of the stories of the Holocaust took on a new reality, a profound meaning to which – upon seeing the buildings, their function and what they represented to him as a Jew – he could now relate. He thought about his brothers and sisters, torn from their homes, housed like animals for days in cattle cars, and then, those few who managed to survive the ordeal, arrived at this "camp

Peninim is published by Peninim Publications in conjunction with the Hebrew Academy of Cleveland
©2020 All Rights Reserved by Rabbi A. L. Scheinbaum
Sponsorship - e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

ground" – *Arbeit macht frei,* to discover that survival for many led up to pain, depravation and brutal death.

He moved on to the gas chambers, the infamous room which was the last place many Jews entered alive. It was the end of their line. He imagined them suffering through the throes of death, begging for another chance, an opportunity to live, raise a family, the promises they must have mouthed, pleading just to live. Sadly, for so many the answer was, "No". They were destined to die *Al Kiddush Hashem*, to glorify the Almighty, to live again in a better world. All of this coursed through his mind when he saw "it," the handprint on the wall.

At first it was not noticeable. Time does that. It was undoubtedly the remnants of the fingerprints of a human hand. It did not take a powerful imagination to conjure up the penetrating meaning of the handprint. This room was the holding room where the prisoners waited before going into the next room, the dreaded gas chamber. This room represented the final moments before the final abyss – death. This was the room where they prayed their last, where they offered their final heartfelt plea, begging, promising – anything – just as long as they could live a little bit longer. This room represented the significance of life, and the handprint pressed into the wall reflected how hard someone had fought to live!

It was at that moment that a happy go lucky, no-care-in-the-world teenager, confronted the reality of life. He had his whole life ahead of him. He was standing in a room in which the fragility of life could not be understated. He was having a grand time on a school trip, when he stopped to think about another Jew who, fifty years earlier, had been dragged to his death, a Jew who wanted so much to live that he pressed his hand firmly against the wall – so hard that, a half century later, one could see the imprint! He was brought to realise the relevance of each moment of life, how precious it was and how dear it should be. At that moment, he vowed to alter his life's trajectory. From then on, he would utilise every G-d-given moment in the most meaningful manner.

Great story, but it is the addendum, *Horav* Shimon Pincus' comment, that is the game changer: "The man who grasped at that wall did more than gain a few more seconds of life – he changed another person's life completely, fifty years later! He accomplished more than he could have dreamed. It only goes to show that every moment of life is truly priceless."

Connecting with the past can change our future. One never realises what "seizing the moment" can do for him in the present and for others in the future.

אם שנותי ברק חרבי ותאחז במשפט ידי

That I shall sharpen the shine of My sword and My hand shall grasp judgment. (32:41)

"My hand shall grasp judgment." *Chazal* (quoted by *Rashi*) derive from the language of this *pasuk* (concerning the concept of "grasping" judgment), "Not like the attributes of flesh and blood (mortals) is the attribute of Hashem. Once a human being shoots an arrow, once he releases the bow, he is unable to take it back. Hashem, however, shoots His arrows and has the power to retrieve them (before they hit their intended target). It is as if He holds them in His hand (*ochazom b'yado*)." *Rashi* is teaching us that no restrictions limit Hashem's power. He is not restricted in any way. This homiletic rendering of the *pasuk* imparts an ethical lesson: i.e., Hashem's power supersedes that of a doctor's diagnosis, it is never too late; we can, and should, hope for a reversal of a diagnosis. Prayer has awesome power. When we petition Hashem, we attest to this verity: "Hashem, I know that at any time You can retract the 'arrow.' I plead with You to do so. Allow my prayer, accompanied by remorse and repentance, to be the medium for achieving atonement." With Hashem, we always have hope.

We can also derive a *halachic* ramification from this *pasuk*. The *Talmud* (*Taanis* 29a) teaches that the conflagration of the *Bais Hamikdash* occurred – not on the ninth of *Av* – but rather, on the following day. This prompts Rabbi Yochanan to declare that had he been alive when the fast was established, he would have argued for it to be held on the tenth of *Av*. The *Kotzker Rebbe, zl,* makes a cogent observation based upon the passage in the *Talmud Bava Kamma* 22a, which states that *isho mishum chitzo*, "his fire is like his arrow," which means that when one starts a fire, it is like releasing an arrow from the bow: whatever the fire consumes is included in the original lighting of the flame. Similar to releasing an arrow, the deed is considered done, even though a short time has elapsed between the release of the arrow and its striking the target. Therefore, even though the *Bais Hamikdash* burned on the tenth of *Av*, the fire was started on the ninth. Since everything goes according to the beginning of the action that initiated the fire, how could Rabbi Yochanan contend that he would have established the fast day for the tenth of *Av*? [This *halachic sevara*, logic, is consistent with the opinion of the *Nemukei Yosef*, who explains why one is allowed to light candles *Erev Shabbos*, which continue to burn on *Shabbos*. Since we hold *isho meshum chitzo*, the burning on *Shabbos* is *considered* to have all been completed with the initial lighting prior to *Shabbos*.]

Horav Baruch Shimon Shneerson, zl, quotes *Horav Moshe, zl, m'Boyan*, who employs the above *Rashi* to answer the *Kotzker's* question. *Isho mishum chitzo* applies to human action, because, once a person releases the arrow, it is unstoppable. He cannot prevent it from hitting its mark. Thus, the entire action is complete in his release of the arrow. Not so, Hashem, Who has control over everything, and, at any time, can stop the arrow's flight. Therefore, when the fire was lit on the ninth of *Av*, Hashem could have prevented it from burning on the next day. The fact that He did not is reason, according to Rabbi Yochanan, to declare the fast on that day.

Va'ani Tefillah

מעולם קוינו לך

Mei'olam kivinu Lach

(As long as we can remember) we have always hoped for You.

The *Chasam Sofer* (in his commentary to *Bava Basra* 73a) explains that life is like a raging sea, with the storm winds impelling the waves to come crashing down on us. What keeps us going? Hope in Hashem. Our hope that the Almighty will not abandon us and that He will come to our salvation has comforted and encouraged us to confront the worst situations resolutely, strong and committed in our belief and trust in Him. He says the *roshei teivos*, initials, of *mei'olam kivinu Lach. Mem – kuf, lamed = makeil,* stick. We just swipe at, wave away, the challenges.

Perhaps we might add a homiletic rendering of Yaakov *Avinu's* plea to Hashem (as he was about to confront Eisav), *Ki b'makli avarti es ha'Yarden*; "For with my staff, I crossed the Jordan." Simply, this means "I came here with just about nothing – my staff – yet today I have grown to become *shnei machanos*, two camps." With the above understanding that *makeil/makli* represents *mei'olam kivinu Lach*, we suggest that Yaakov was saying (and, by inference, teaching us), *Ki b'makli avarti es ha'Yarden*, "I had nothing but *makli*, my hope in Hashem. This is how I confronted my challenge. This is how I survived, to the point that today I have become two camps – all because of my hope."

To sponsor a mazaltov, simcha or yartziet, email: peninim@dvar.info

This publication is available worldwide via email and e-readers.
For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

Mussar – Pain in the Ear

האזינו השמים ואדברה, " 32:1 ותשמע הארץ אמרי פי"

"Hearken, O heaven, and I will speak; and may the earth hear the words of my mouth." In Devorim Rabbah, the Medrash connects this Parshah to a question of Halacha regarding a Yid who is feeling pain in his ear on Shabbos – is it permissible to heal his ear on Shabbos? The Meforshim tell us that Moshe Rabbeinu was giving Musar to Klal Yisroel. What does this Shaila about one feeling pain in his ear on Shabbos, have to do with Klal Yisroel receiving Musar? The following Divrei Torah will expound on this topic, and support the P'shat offered in the closing paragraph.

Torah Shebiksav is called Shomayim, and is noted by the Shem Havayah, while Torah Shebal Peh is called Eretz, and is noted by the Shem Adnus. (This is why in the Torah, the Shem Havayah is written out, י-ה-ו-ה while when we read it, we say א-ד-נ-י, for there is the written word which is Torah Shebiksav, and the way we say it, which is the Torah Shebal Peh). (ילקוט ראובני)

It says in the Zohar Hakodosh 3:231a that it is better for one to say Vidui, and do Teshuva for his sins before it is mentioned by the accuser. For if one mentions it on his own to the heavenly spheres and does Teshuva on them, before it is mentioned by the accuser, then it weakens the accuser, and the accuser will therefore not be able to prosecute him. If one does not do so, then the accuser mentions it first and will be able to prosecute the individual. "האזינו השמים" – If in the heavens they hear your sins from the accuser, before they hear it from you, then, "ואדברה" – a harsh Loshon of speech, for the Satan is able to prosecute. However, "ותשמע הארץ" – if the person does Teshuva first, he says Vidui, and Shomayim hears it first from down here on this world, then, "אמרי פי" – a soft Loshon of speech, for then the mouth of the Satan is shut, and there is no Din, judgment, Above. (מהר"י ט"ב)

The reason that the Posuk uses a Loshon of דיבור in regards to Shomayim, and a Loshon אמירה in regards to the Eretz is to teach us that with his Yiras Elokim, the Tzaddik controls everything, even in the heavenly spheres – including the Malachei Hashareis. "האזינו השמים ואדברה" – for the Tzaddik, even in the Shomayim, ואדברה, a strong Loshon of speech, meaning that they have no choice but to listen to the Tzaddik. While for the common man, "ותשמע הארץ אמרי פי" – it is a weak Loshon of speech, meaning that he is not necessarily heard. (אלשיך)

A question of Halacha was discussed. A Yid who is feeling pain in his ear on Shabbos – is it permissible to heal his ear on Shabbos? Yuma 8:6 - Anything that constitutes even a possible risk of life supersedes the laws of Shabbos. If the ailment in his ear poses a potential danger, then one is permitted to heal it on Shabbos. The Rabbonon said that if you do not want to have pain in your ears, or in any of your other limbs, incline your ear to listen to the Torah, and you will thereby inherit life. As the Posuk is Yeshaya 55:3 says, " הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם" – "Incline your ear and come to Me; listen, and your soul shall live." Conversely, Rebbe Chanina Bar Pappa said that whoever turns his ear away from hearing the words of the Torah, his Tefilos is loathed by Hakodosh Boruch Hu, as it says in Mishlei 28:9 " מסיר אזנו משמע תורה גם תפלתו תועבה" – "If one turns away his ear from hearing the Torah, his Tefilah55 will be considered an abomination." (דברים רבה)

The Medrash (see above) discusses the Halacha of one who has pain in his ear on Shabbos. What does this Halacha have to do with Parshas Ha'azinu? 32:1 " יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי" – This Posuk is telling us the great praise for the Torah Hakdosha. The Medrash asks about a pain in the ear, but continues that if one does not want to have pain in his ear or in any other part of his body, he should cling to the Torah. The Medrash is stressing this point, a practical lesson, that one should cling to the Torah to stay healthy. (בית פנחס)

Often, Shabbos Parshas Ha'azinu is Shabbos Shuvah, the Shabbos preceding Yom Hakippurim. Presumably, all Yarei Hashem are thinking through their actions of the past year on this day, and have regret for their actions which were not Rotzon Hashem, and are embarrassed from their evil actions. This causes them much pain and anguish. Yeshaya 58:13 "וקראת לשבת עונג" – On Shabbos, one is supposed to have pleasure, and not pain. However, these days, during the Aseres Yemei Teshuva, it is a time of danger, and one must do Teshuva. The Medrash is asking a question – is one allowed to analyze his actions of the year, which will almost certainly come to cause him pain and anguish on Shabbos – something which is generally prohibited on Shabbos. The Rabbonon answered, if it is a Sakanah, a danger, then it is permitted. Certainly, it is a great Sakanah for one to have his sins cling to him, and therefore it is permitted for one to have regret for his sins, and do Teshuva for them, even on Shabbos, despite it causing him extreme discomfort, pain and anguish. The Medrash concludes that if one does not want to have any pain, he should not veer from the command of the King, and he shall heed the Torah Hakdosha. (מהר"ש מבעלזא)

– "כי שם ד' אקרא, הבו גדל לאלקינו" 32:3 It says in the Sifri that we see from here, "שעונין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד על ברכות שבמקדש" - "That one answers Boruch Shem Kvod Malchusoi L'olam Va'ed on Brochos recited in the Mikdash". Why does it say, "שעונין" – in present tense, as opposed to saying the more appropriate Loshon of "שענו" – past tense, that they answered when they were in the Mikdash? When Moshe Rabbeinu said these Parshiyos to Klal Yisroel, it was Me'orer them – it woke them up to do Teshuva. Moshe Rabbeinu knew that he was not going to be around forever, to continue to say things to them to be Me'orer them. The main purpose of Moshe's rebuke here was to get Klal Yisroel to a place where what he would say would have a lasting effect on Klal Yisroel, that they should know how to be Me'orer themselves to do Teshuva, as it says in Tefilas Musaf of Rosh Hashana, "אשרי איש שלא ישכחך ובן אדם יתאמץ בך." Moshe said, "שעונין" – present tense, that the Hisororos that you have now, you should take with you for the future. It is something present – even now, when we have not had the Bais Hamikdash for thousands of years, we can still tap into a semblance of that Kedusha that was in the Mikdash. One needs to be Me'orer himself during these days of Teshuva, and more importantly, take these feelings and use it throughout the year. Don't let it dissipate into nothing. We must take the Kedusha of these holy days, and elevate ourselves in Ruchniyos for the entire year. (מהר"י מבעלזא)

Now we can understand the connection of the Shaila of one having pain in his ear on Shabbos, and Musar. This Medrash is straight Musar. It is telling us that we should know that we have an ailment due to our sins. It is a serious ailment, and can cause us terrible damage. As we prepare for the Yemei Din, we must do Teshuva. There is no time left, we must do it now. We must connect ourselves to the Torah Hakdosha, and the Torah will teach us how to do Teshuva. We must seek to do Teshuva in a way that it will have a lasting effect on us – not just a momentary effect. The spiritual damage caused by sins are great, and they cause physical damage as well. Moshe was telling Klal Yisroel that they must take it to heart. He would not be around forever, and they would have to learn how to awaken themselves to do Teshuva. We must open up our hearts to Hakodosh Boruch Hu, see what we did wrong, and seek to rectify it. The goal must be to make reparations that will last. May we be Zoche to do a proper Teshuva, and be Zoche to a גמר חתימה טובה.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parshah Pshetl", or to receive a free weekly *Dvar Torah* on the *Parsha*- Please email: ParshaPshetel@gmail.com Thank you, Y. Schechter

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לע"נ ליבא בת ר' ישראל ניסן, שמואל שמעלקא בן הר' משה, רבקה בריין בת החבר ר' אליעזר ומשה בן מנחם ע"ה
ו יבדלח"ט לזכות רפואה שלימה למרים עליזה בת רבקה בריין, יוסף בן חי' סערל, רחל בת שולמית
חיים מאיר בן נעמי חנה, אפרים בן רבקה, דוד משה בן ריזל, רוחמה בת רבקה

E-mail Subscribe to info@JewishSpeechWriter.com

Volume 22 – Issue 49 Haazinu-Shabbos Shuva-Yom Kippur 5781 האזינו-שׁובה-יו"כ תשפ"א

The choice is yours: What will you decide to do?
Print, e-mail, and share Migdal Ohr with others.
You'll be glad you did.
E-mail 'Subscribe' to info@JewishSpeechWriter.com

©2020 – J. Gewirtz

מגדל אור

A publication dedicated to Harbotzas Torah

Did you read this?
So did thousands of others.
Sponsor an issue in honor or memory of someone or for your next simcha and enhance it with Torah for only $36.
E-mail info@jewishspeechwriter.com

Zmanim for שבת ויו"כ
Wesley Hills, NY

הדלקת נרות	6:29 -
שׁקיעה	6:47 -
זק"ש מ"א	9:06 -
זק"ש גר"א	9:47 -
סוף זמן תפילה	10:47 -
שׁקיעה	6:45 -
צאת הכוכבים	7:27 -
צאת72	7:57 -
הדלקת נרות יו"כ	6:26 -
שׁקיעה	6:44 -
חצות	12:46 -
שׁקיעה	6:42 -
צאת הכוכבים	7:24 -
צאת72	7:54 -

א גמר חתימה טובה!

Times courtesy of MyZmanim.com
* Based on Emergence of 3 Stars

Now You Know!

As we recite the Vidui confession over and over during the Aseres Yemei Teshuva and on Yom Kippur, we confess a litany of wrongdoing on our part.

However, the last word of this list states that Hashem has allowed us to stray. Not only does this not seem like something we did, for which we are sorry, but it seems we're blaming Hashem (Chas v'shalom!)

In truth, this word shows how determined we've been in our sins.

Often a parent will say "no" to a child. The child will cry and insist. Eventually the parent has no choice but to say, "OK, do what you want, but know that it will hurt you."

We now admit to Hashem that despite His pleading with us for our own good, we ignored those pleas and pushed so hard in the other direction that He had to let us make our own mistakes and bear the consequences.

Thought of the week:
Sometimes the smallest decisions can have the biggest consequences.

"יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי כשׂעירים עלי דשׁא וכרביבים עלי עשׂב." (דברים לב:ב)

"Let My doctrine drop as the rain, and my speech distill as the dew; as the small rain upon the tender grass, and as the showers upon the herb." *(Devarim 32:2)*

The song of Haazinu speaks of the Torah and how it should be received. In this posuk, it is compared to the waters of growth: rain and dew. Just as these sustain life, so does Torah sustain life. Just as these clean, strengthen, and promote growth in plants, so does Torah do this for Mankind.

This verse also speaks of different kinds of precipitation and different kinds of vegetation. The Gemara in Taanis lists various types of precipitation such as snow, rain, drizzle, and driving rains, and the various types of plants and land areas where these are most beneficial.

If that is the case, then we can extrapolate to Torah and people. There are different kinds of Torah. There is halacha; there is agada (more "story"-type teachings); there is logic and there is emotion. Chumash, Mishna, Gemara, Midrash, Kabbalah and more, they all have their place. People are different as well, and each person will react and grow best from different types and segments of the Torah.

We don't need to be identical, but we all have an identical need and opportunity to grow from Torah. Some will be teachers, and some will be scholars. Some will be righteous and some will be pious. Just as there are many different types of grass and vegetation, there is a whole spectrum of uniqueness for each of us. This is our life force and our connection to Hashem. Without it, we wither and die. With it, we grow, flourish, and produce!

"...גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל" (ויקרא טז:ח)

"One lot for Hashem and one lot for Azazel." *(Vayikra 16:8)*

An integral part of the Yom Kippur service was the drawing of lots over two goats. One would be offered as a sacrifice on the altar and the other would be for "Azazel," cast over a craggy mountain in the desert and dashed upon the rocks.

There is something very interesting about this process. Normally, when one chooses lots to decide between two things, he choose one and the remainder is chosen by default. When a winning ticket is drawn, the ones left in the box are automatically losing tickets. Here, however, the Kohain would choose a lot with each hand, to correspond to each goat.

The striking lesson here is that nothing happens by itself. A choice to do a mitzvah is also a choice to avoid a sin. A choice to come closer to Hashem is a choice to grow farther from what Hashem despises. Sadly, a choice to sin is also a choice to push Hashem away. On Yom Kippur, and every day, we must be methodical and purposeful in our choices because every one tips the balance one way or the other.

When R' Yisrael Meir HaKohain Kagan z"l published the sefer whose name he would become forever known by, the Chofetz Chaim, (Who Loves Life?) and its companion, the sefer Shmiras HaLashon (Guard Your Tongue,) it was the first time the laws of Lashon Hara, evil and prohibited speech, were codified and laid out systematically in one place. Some people complained to him. "Your laws are too voluminous, too difficult to follow. Now, with your book, we can never open our mouths to speak!"

"On the contrary," replied the sage. "Until now, you should have been afraid to open your mouths for fear of transgressing one of the myriad prohibitions and sins. My book finally allows you to successfully navigate this dangerous road and avoid the pitfalls that are so easy to fall into. Only now do you finally have the ability to speak freely, knowing that you know what to watch out for."

Chazal tell us that one who eats on Erev Yom Kippur for the sake of Heaven is considered to have fasted two days, the 9th and the 10th. That is because "doing the right thing" is much more powerful than "not doing the wrong thing." Judaism should not be looked at as a bunch of "Thou shalt nots," but as a plethora of opportunities to "Make it so."

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

בס"ד
R' Shimon Semp
שבת היום
My Shabbos Today
#60
האזינו-שובה
ח' תשרי תשפ"א - September 26, 2020

Hashem Wants Us To Return, Even If It's Just For Today!

You know you were once pure and innocent and only wanted to do what was good and holy. So what happened? What happened is that you stopped believing in yourself. And you had a good reason for it, you knew how many times you said you'll improve and do better, and you know you really wanted to! but l'maaseh you didn't; you sinned again, you messed up again.. and then again. And even though you had the best intentions, the experience of failing again and again eventually burned out your let-me-try-again circuit breaker.

So my friend showed me this game changing insight from R' Itzikel Amshinover: You know what's the ultimate blessing on Yom Kippur, the holiest day of the year? **ברוך אתה ה' מלך מוחל וסולח לעוונותינו ולעוונות עמו בית ישראל, ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה** - 'Hashem removes our sins **each and every year**.' And it's like "what? each and every year?!" Didn't you just do teshuvah and commit that you won't sin ever again?

No. Hashem knows that it's going to happen again. What we are saying is "Thank you Hashem that my relationship with you is that although you know that I'm mamesh committed to being good forever, you also know that I'm mamesh going to mess up again, and you still remove my sins!

We need to rewire our lets-try-again circuit. There's a world where you are committed to change forever, and at the same we have a Creator who understands that 'forever' by humans is quite limited... 🔥

TABLE TOPICS

- *Share something you've committed to change countless times in the past... and is still on your new year's resolution list.*

Shabbos Hayom Lashem | **Its Shabbos Today!**

What is MyShabbosToday?

This is not a "written" Gilyon, it is not professionally edited, and yes, there are inaccuracies in both translation, grammar, and exact sources.

So what is it?

For five years My Vision Studio filmed daily short less-than-a-minute video clips from R' Shimon Semp (you can find them on mytorahtoday channel). These hundreds of clips were then transcribed by Shimon Lebovits and are now being presented in the original unique spoken style here.

Why are we doing it?

Our Mission is to create Shabbos Seuda content that you can use to generate meaningful Shabbos table discussions with your family about ideas that really matter.

Whether you need a short vort, story, or a good topic to bring good Ruach to your Shabbos Seudos - My Shabbos Today is for you.

If you want to receive this Shabbos Guide via email or if you have comments and ideas, email us at: mytorahtoday@gmail.com

@MyTorahToday

© Copyright 2019-2020 - All rights reserved to R' Shimon Semp of My Torah Today
כל הזכויות שמורות

Am I An Ugly Duckling?

But what if I didn't do Teshuvah properly, and I can't get past my sins? Somehow along comes Yom Kippur עיצומו של יום מכפר - the essence of the day - is going to wipe off your sins. But what does that mean?

Remember the story of the ugly duckling? A swan laid an egg but unfortunately it rolled down into a nest of duck eggs, it hatched late and this grey oversized 'duck' is convinced he's an ugly duckling. He tries to become nice, sweet and yellow, but it doesn't work. He tries to copy the ducks, he can't. He's struggling, crying, and in pain. "Why can't I become a beautiful duckling just like the rest of them"? Eventually after getting bullied and shuffling from place to place, believing he's a doomed misfit, a beautiful swan befriends him, he flies high, looks down from the heavens, and for the first time sees his reflection in the lake. He sees a beautiful white bird, a graceful swan. Suddenly it clicks: "I'm not an ugly duckling I'm not a beautiful duckling - I'm not a duckling, I'm a swan"

Yom Kippur comes and tells you "Reb Ugly Sheigetz - you're a Beautiful Yid" You are a divine connection. Connect to that inner connection that you are, that's the essence of what you are.

When your Neshama opens up to realize what you really are, there's no place for Ugly Duckling sin anymore. You're the most beautiful Jew that ever was. You know why you're good? Because you're good. And once your good you shed the old behaviours that came from your mistaken identity.

And that's what עיצומו של יום מכפר does - it reveals our עצם, the כפרה follows on its own

Let's realize who we are, what we are, this Yom Kippur... 🔥

TABLE TOPICS

- *How can we experience who we really are Yom Kippur.*

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

בס"ד
R' Shimon Semp
שבת היום
My Shabbos Today
האזינו-שובה
ח' תשרי תשפ"א - September 26, 2020

Why Aren't We Crying About Bitul Torah?

So, every חטא in the world gets listed, and some people even made new lists of some חטאים that nobody ever dreamt of before. But the חטא of ביטול תורה isn't there, why is there no על חטא שחטאנו לפניך בביטול תורה?

Says the holy Sfas Emes, of course it's there, it's **על חטא שחטאנו לפניך בבלי דעת**. Torah is all about knowing Hashem in all areas of your life, it's all about דע את אלקי אביך. And when you didn't realize that everything in your life is G-d - that is the חטא of ביטול תורה.

TABLE TOPICS

So what wouldn't we know if it said ביטול תורה? Why is bittul torah rephrased as על חטא שחטאנו לפניך בבלי דעת?

על דעת המקום
Empty Spaces - Filled

Sometimes you think back over the year and you realize how many empty spaces were in your life. (What does "empty spaces" mean to you?)

המקום ימלא חסרונך - Hashem is called המקום - The Place. לית אתר פנוי מיניה He fills every empty place, every empty space. Yom Kippur is about filling in those empty spaces, realizing that those empty spaces were never really empty - the infinite presence that fills all, filled those spaces as well...

TABLE TOPICS

- *What are your perceived empty spaces in your life?*
- *How would realizing that there were no empty "spaces" in your life change you?*
- *What would be different if all you realized all your mistakes, wasted time, bad spaces ... was all filled by Hashem?*

The Rebbe Reb Zusha Way

So this man did everything wrong, Mechalel Shabbos, ate non kosher, and all the rest of the sins. One day the Holy Zlochiver Maggid bumped into him, woke up his heart and the Yid, inspired to turn his life around, asked "How can I totally erase my sins?" So the Zlotchiver Maggid told him, "You have to fast x amount of time and go through physical distress such as...(fill in the details)". The man tried to do it, but after two days he returned totally broken, "I give up! Teshuva isn't for me!"

So the Zlotchiver Maggid told him, You know what? Go to the Rebbe Reb Zusha, he'll be able to help you. So he goes and the Rebbe Reb Zusha tells him, "Reb Yid, before we talk about teshuvah, let's sit down and eat something" So the man ate. Reb Zusha smiled and said "Okay, but now let's say L'Chaim!" so they had a little L'Chaim. When the Yid was fed and happy and all ready for his new dose of Teshuva Prescription, Reb Zusha started talking to him "Did You ever experience the beauty of a flower? The miracle of healing? You know how good Hashem is to you? Do you know how much he loves you?" And Reb Zusha spoke and spoke about everything good and meaningful - everything that is besides for a Teshuva Regimen! But slowly the Yid started listening, got involved, opened up emotionally at the beauty of Hashem's world, of the beautiful person he could become until he started crying bitter tears, and Reb Zusha tells him "Okay, now say "Ashamnu - I have sinned" and the man cries "Oy Hashem! I have sinned!", And the Rebbe Reb Zusha tells him "That's enough for today.... Tomorrow, come back and we'll do Bugadnu..."

When Heaven Laughed...

So sometimes the Holy Mezritcher Maggid used to tell people if their tefillos on Rosh Hashanah were answered in heaven. One year a simple yidde'le came to the maggid for Rosh Hashanah, he was so inspired, he mamash cried and danced straight through Rosh Hashanah! He was positive his prayers were going to be accepted! So after Yom Tov, he went to the maggid and asked him "So what did they say in heaven about my prayers?"

The Maggid said "You davened that you shouldn't have to work hard anymore and be able to sit in shul all day and learn Torah" Yes, said the man, Nu? So what did they answer? "Oh, in heaven they were laughing from your prayers..." "But why? What's so funny?" the maggid looked deep into this Yiddele's soul and said, "They found it funny that someone wants to add another Angel to heaven. You think heaven doesn't have enough angels? Hashem needs your Honesty, your Bitochon, your sweet Tehillim while you work! That ... they don't have in heaven!"

TABLE TOPICS

- *If you would ask the Magid what they said about your teffilos this Rosh Hashana, which of your teffilos do you think the Malachim in heaven had a good laugh over?*

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR

ONE-STOP-SHOP

TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING - DESIGN - PRINT - MAIL

845.369.9600 | info@ramapost.com | www.Ramapost.com | 382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

מוסר הפרשה
חידושים לפרשת שבוע

כח התפילה

בפרשת האזינו (דברים לב מח) נאמר: "בְּיוֹם הַזֶּה דַּבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר" וכתב רש"י הק': "בשלושה מקומות נאמר 'בעצם היום הזה'. נאמר בנח, ונאמר במצרים (עיין שם כל הטעמים), אף כאן במיתתו של משה נאמר בעצם היום הזה, לפי שהיו ישראל אומרים: בכך וכך אם אנו מרגישים בו אין אנו מניחים אותו, אדם שהוציאנו ממצרים, וקרע לנו את הים, והוריד לנו את המן, והגיז לנו את השליו, והעלה לנו את הבאר, ונתן לנו את התורה, אין אנו מניחים אותו, אמר הקב"ה: הריני מכניסו בחצי היום וכו'". עכ"ד רש"י.

ובאמת יש כאן תמיהה עצומה, ניתן להבין כי בני דורו של נח חשבו שיש בכוחם למנוע את כניסת נח לתיבה, כיון שבטחו בכוחם שישברו את התיבה, וכן המצריים בטחו בחרבותיהם שימנעו את יציאת עם ישראל. אבל כיצד חשבו עם ישראל שיש בכוחם למנוע את מיתת משה רבינו, עד כדי שהקב"ה הוצרך להתייחס לטענתם ולהראות שהוא כל יכול! והלא מיתת אדם הוא דבר שאינו בשליטת בשר ודם.

מבארים הספרים, (ספר שערי תפילה) כי מכאן למדים מה גדול הוא כח התפילה. עם ישראל היו בטוחים שבכוחם להתאמץ בתפילה עד כדי כך שלא יוכלו לקחת מהם את משה רבם. ולא הייתה זו סתם מחשבה, אלא בפסוק זה אנו רואים שהיה צורך בגילוי מיוחד, כדי להראות שהקב"ה יכול לפעול הכל, ואין בכח אדם לעכב בדבר. כי כח התפילה הוא דבר הפועל, ממש ככח טבעי הפועל בחוקי הטבע!

כיוצא בזה אנו רואים בפטירת רבינו הקדוש - רבי יהודה הנשיא. חז"ל מספרים (כתובות דף קד.) שבאותו יום גזרו חכמים תענית. כולם עמדו בתפילה בלי להפסיק אפילו בדיבור קטן, ולא היתה אפשרות לכוחות העליונים ליטול את נפשו של רבי. עד שראתה שפחתו כמה הוא מצטער וסובל, לקתה כד של חרס וזרקה אותו מהגג, הכד התנפץ בקול רעש גדול, וכאשר המתפללים שמעו את הרעש הגדול הפסיקו רגע מתפילתם, ומיד באותה שעה נסתלקה נפשו. כל זמן שעם ישראל עמדו בתפילה, לא הייתה יכולת להרע להם, לקחת את נפשו של רבם. וזו היתה המחשבה של עם ישראל שיכולים למנוע את פטירת משה רבינו. אמנם הקב"ה הראה ולימד שהוא יתברך כל יכול, אין ביד בשר ודם לעכב מידו אף לרגע אחד, בכל זאת הדבר לא נעשה בניגוד לכח התפילה. כאשר רצה הקב"ה לקחת את רבינו הקדוש גרם שיפסיקו מתפילתם, וכאשר רצה שמשה רבינו לא יכנס לארץ אמר לו "רב לך" (דברים ג, כו) שלא יוסיף להתפלל, וכן לפעמים כשהקב"ה רוצה להביא גזירה על אדם, גורם לו שלא יתפלל, כדי לקיים את הגזירה (תפארת שמשון דברים עם' קצ"ב). אבל כשאדם אכן מתפלל, בהכרח שיזכה.

אילו הקב"ה לא היה מונע את משה רבינו מלהתפלל, הוא היה נכנס בכח תפילותיו. אילו הקב"ה לא היה מסבב שדורו של רבי יפסיקו מתפילתם, רבי לא היה נפטר. כי כך היא הנהגת השי"ת בעולם, שכאשר אדם מתפלל כראוי, יכול לכפות כביכול את הכוחות העליונים מלקיים גזירתם. ומ"מ הקב"ה כל יכול, ובידו אף לחרוג מסדרי הנהגת העולם, ואף לפעמים הדבר אינו טוב לאדם. כמו שרצונו יתברך שהזורע בשדה, ע"י זריעתו ודאי יצמח לו כדוגמתו, כך האדם המתפלל - ע"י תפילתו יזכה להשיג בקשתו.

פנינים חסידות ברסלב

יוֹם כִּפּוּר הוּא כְּלָלִיּוּת כָּל הַיָּמִים, וְהוּא יְחֻיֵּה כָּל הַיָּמִים, וְהוּא מַכְנִיעַ הַלֵּב לְדַבֵּק כָּל הָרְצוֹנוֹת לַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַד, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְבַּטֵּל כָּל מִינֵי מַחֲלוֹקוֹת בְּבְחִינַת וְרִחֲיוּת וְנַעֲשָׂה שָׁלוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשַׁךְ שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה.

מָה שֶּׁקּוֹרִין מָחֳרַת יוֹם כִּפּוּר שֵׁם ה', כִּי אָז אַחַר יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא עִקַּר הַגְּדֻלַּת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל יְדֵי שֶׁבְּיוֹם כִּפּוּר נִתְרַצֶּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְיִשְׂרָאֵל, וְסָלַח לָהֶם עֲוֹנוֹתֵיהֶם, וְעַל יְדֵי זֶה מְפֻיָּס הֵם עִבּוּלִים מִכָּל הָעֲנָשִׁים מִכָּל הַגְּזֵרוֹת, שֶׁעַל יְדֵי זֶה עִקַּר הַגְּדֻלַּת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ (לקוטי עצות - מועדי ה' יום כיפור סו)

הָיוּ אוֹתְרִים בְּלָשׁוֹן הַזֶּה שֶׁאנּוּ מִתְוַדִּים וְאוֹתְרִים בְּתְפִלַּת יוֹם כִּפּוּר קָטָן "אֶת אֲשֶׁר הֶחְמַרְתָּ הַכַּלְתִּי", וַאֲשֶׁר הֵקַלְתָּ הֶחְמַרְתִּי", שֶׁלְּכְאוֹרָה מַה עָוֹן יֵשׁ בָּזֶה שֶׁהֶחְמִיר עַל עַצְמוֹ בְּדָבָר הַמֻּתָּר לוֹ, וְאָמְרוּ שֶׁהַזֶּה וְהַחֲרָטָה שֶׁבְּדָבָר הוּא, עַל הַפְּרִסּוּם וְהַגַּאֲוָה, שֶׁמָּא הֶחְמִיר עַל עַצְמוֹ בְּדָבָר הַמֻּתָּר, בְּפִרְסּוּם וְרַעַשׁ גָּדוֹל, אִבְּדֵי לְהִתְיַהֵר וּלְהִתְגָּאוֹת. (שיש"ק ד-קב)

שו"ת של חסד
ע"י בית הוראה "חוט של חסד"

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה" קו ההלכה הספרדי: 3030*

דברים השייכים לערב כיפור

מה מקור המנהג לטבול במקווה בערב יום כיפור?

א. בשלחן ערוך (סימן תר"ו סעיף ד') מובא שנוהגים לטבול ולהקלקות בערב יום כיפור ויכול לעשות כן מתי שרוצה במשך היום, אמנם ראוי לטבול לפני תפילת מנחה וכך יתוודה בתפילת המנחה לאחר שטבל. וכיום נוהגים שהבחורים והגברים טובלים בלבד אבל נשים אינן טובלות טבילה זו.

דינים הנוגעים לקראת יום כיפור ולמוצאי יום הכיפורים

א. מצוה להרבות באכילה ושתיה בערב יום הכיפורים, וכן דרשו חז"ל (גמרא ברכות דף ח' ור"ה ט'), ועיניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב, וכי בתשעה לחודש מתענים והלא בעשירי מתענים, אלא לומר שכל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי. (שלחן ערוך סי' תרד סעי' א'). ואסור להתענות אפי' תענית חלום ביום זה. (רמ"א שם, ועיין משנ"ב סק"ב).

ב. עיקר מצות האכילה והשתיה היא ביום של ערב יום הכיפורים ולא בלילה שלפניו. יביע אומר (חלק א' או"ח סי' לז אות ב').

ג. אף הנשים חייבות במצוות אכילה ושתיה בערב יום הכיפורים. שו"ת כתב סופר (סי' קיב).

ד. לכתחילה צריך לקבוע בערב יום הכיפורים לפחות סעודה אחת על הפת, לקיים בזה מצות אכילה בערב יום הכיפורים, כי לדעת כמה פוסקים יש חיוב מן הדין לאכול פת. מאירי (ביצה ט"ו ע"ב). אמנם מדברי הפוסקים משמע שאינו חיוב. שבט הלוי (חלק ד' סימן נד אות ב').

ה. יש לאדם למעט קצת מלימודו כדי שירבה באכילה ושתיה (שו"ע שם סעי' א'), וכל שכן שצריך למעט ממלאכתו בכדי להרבות באכילה ושתיה, והעושה מלאכה בערב יום הכיפורים אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם. ספר אורחות חיים (הלכות ערב יום הכיפורים אות ב' דף קג ע"ב).

ו. בערב יום הכיפורים אין לאכול אלא מאכלים קלים הנוחים להתעכל, כדי שלא יהא שבוע ביותר ומתגאה כשמתפלל. (שלחן ערוך סוף סי' תרח).

ז. לפני תחילת הצום יש לנקות האוכל הנשאר בין השיניים, שלא יבוא לבולעו בצום. על פי הבן איש חי (פרשת צו אות ח').

ח. מותר לקחת גלולות שאין להם טעם טוב ביום הכיפורים (כמובן ללא מים כמו שיבואר להלן אי"ה) כשיש צורך בכך, אפי' לאדם שאינו חולה, וכגון הצריך לקחת תרופה להמשך טיפול. קובץ תשובות (חלק א' סי' מ' אות ב').

ט. הסובל מכאבי ראש חזקים במשך הצום ומחמתו נחלש כל גופו רשאי לבלוע אקמול וכדו' להוריד את הכאב. שכיון שנחלש כל גופו נכלל בגדר חולה שאין בו סכנה ורשאי לקחת את התרופה. על פי השלחן ערוך סי' שכח, וכ"פ בשמירת שבת כהלכתה (פרק ל"ד אות ג').

י. כל תרופה שאפשר ליטלה על ידי פתילה (נר), בודאי עדיף, וההיתר לבלוע דרך הפה הוא דווקא כאשר אין דרך אחרת. נשמת אברהם (סי' תרי"ב סק"ז).

יא. כל ההיתר ליטול גלולות הוא דוקא כאשר אין להם טעם ערב, אמנם אם הוא חולה שאין בו סכנה הזקוק לקחת תרופות שיש להם טעם ערב, עליו לערבב דבר מר עד שלא ירגיש המתיקות שבהם.

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

סיפור לשולחן שבת

עצם הזכרת היום הקדוש

עצם הזכרת שמו של היום הגדול והקדוש בשנה, בכוחו לגרום גם למומר הרחוק ביותר לשוב בתשובה, ועל דרך תיקונו השלם של השומר איך וכיצד?

מלומד בניסים הבעל שם טוב הקדוש כך זה היה דבר שבשגרה שהיו לו קפיצת הדרך, או הגעה ליעד בלתי ידוע כדי לסגור מעגלים. באותו היום נסע הבעל שם טוב עם תלמידיו בדרך לא סלולה אלא הסוסים דהרו לבדם דרך שדות ויערות, באמצע היער נעמדו הסוסים וזה היה סימן שעליהם לשהות במקום. הבעל שם טוב ותלמידיו התפללו מנחה ולאחר מכן ישבו לאכול. לפתע הבעל שם טוב החל לחפור גומה בקרקע שפך לתוכה יין שרף ואמר: "לחיים", מעשה זה היה מוזר לתלמידיו, ומשכך, הוא החל לספר להם סיפור:

לסוחר עשיר הייתה בת יחידה כאשר הייתה צריכה להתחתן מצא עבורה בן תורה. האברך ואשתו לא חסרו מאומה והוא ישב ולמד תורה. לאחר שחותנו הלך לעולמו השאיר את כל הונו לבתו וחתנו. הבת ניהלה את החנות והמסחר כמקודם ובעלה המשיך לשבת וללמוד תורה.

בסביבתם היה כומר שניסה להסית יהודים לקבל את דת הנוצרים ובמיוחד חיפש בני תורה, כששמע הכומר על האברך החל לחשוב איך ללוכדו ברשתו, החל לבוא לעיתים קרובות לחנותו ולקנות מה שצריך ולא צריך עד שנעשה לקוח קבוע, פעם סיפרה האישה לכומר שבעלה חולה והוא השתתף בצערה וביקש לבוא ולבקרו בביתו, שוחח עם האברך בעניינים שונים וראה שהוא אכן דג שמן עבורו. כעבור זמן מה האברך שוב חלה, הכומר ביקרו שנית והחלל לפתותו "יש לי דירה טובה עם אויר מצוין וסביבה עצי פרי, אתן לך את הדירה, קח משרתת שתבשל עבורך אוכל כשר ואכנס מדי פעם לשוחח איתך."

הצעתו נתקבלה והידידות בין האברך לכומר העמיקה, הכומר שיחד את המבשלת שתיתן לו בשר טריפה ובבלה שיגרמו לטמטום מוחו וליבו עד שדיבורי הכומר פעלו עליו וכעבור זמן הסכים להתנצר, התחתן עם גויה ועזב את אשתו. הכומר נתן לו סכומי עתק שסנוורו את עיניו, במשך הזמן קנה פרדס עם בית וכנס לגור בו.

בתוך הפרדס גר שומר זקן . פעם בשעה שהשומר טייל עם אשתו הנוכריה בפרדס שמעו קול בכי עצום מהצריף של השומר, הוא נכנס אל השומר ושאל מדוע הוא בוכה

השומר הוא לא ענה בתירוצים שונים, כאשר שמע שוב את מנוח, הוא התחנן אליו שיגלה לו מה הסיבה, השומר הזקן לא יכול היה לסרב והחל לספר "אני יהודי מאנוסי ספרד ובליבי נשארתי נאמן לאלוקיי. אצל היהודים יש יום אחד בשנה שנקרא יום כיפור שהוא יום תשובה וסליחה ולכן אני בוכה כי היום יום כיפור."

א ך ודחה אותו בפעם אחרת בכיותיו לא נתן לו הדבר

בשמעו את סיפור השומר, התעוררה אצל המומר רוח טהרה ותשובה לשוב אל ה' וגילה את כל לבבו לשומר, השומר אמר לו שהוא יכול כעת לעדוד למדינה אחרת ולחזור להיות יהודי בגלוי, נכנסו הדברים כחץ בליבו והוא ברח למרחקים והפך לבעל תשובה גדול.

כאשר אשתו ראתה שבעלה נעלם לא ידעה מה לעשות, עלה בדעתה שהשומר יודע אודותיו, לא נתנה לו מנוח עד שסיפר לה את כל האמת, בראותה את גודל התקיפות של אמונת ישראל גמרה בליבה להתגייר, מכרה את כל רכושה ונסעה למדינה אחרת והתגיירה. השומר הזקן אמר בליבו: "מה יהיה איתי? גרמתי לכך ששני אנשים התגיירו ואני יושב פה.... עד מתי?"

החליט ללכת מעיר לעיר ברגל עד שיגיע למחוז חפצו. הוא הלך בדרכים ובשדות אך באמצע הדרך מת, כשנשמתו עלתה לעולם העליון היו מליצי יושר שאמרו "כיוון שמחשבתו הייתה טובה והתחיל ללכת כדי לחזור ליהדותו צריך להכניסו למקום הקדושה, ואילו המקטרגים אמרו: "לא כיוון שבפועל לא עשתה תשובה".

כך שוטטה נפשו עד כה מבלי למצוא מנוח, ועכשיו בעקבות תפילותינו ואמירת ה"לחיים" נתקנה נפשו והכניסוה למקומה הראוי", סיים הבעל שם טוב את דבריו והורה לעגלון להמשיך בדרך...

מאמר ראש הישיבה -המשך-

מעיק שבסיומו נפלטת לה אנחת רווחה.

אבל אם משנים את המיקוד, ובמקום להסתכל על כל הרע והעבירות, מסתכלים על הקשר עם ה', על גילוי האהבה, על ההזדמנות - קל מאוד להרגיש חשק לקראת יום הכיפורים ולהרגיש סיפוק אמתי מהיום הגדול, להרגיש אושר עילאי, לרוץ אל ה'.

נכון שגם מתוודים וגם מתחרטים ונכון שהאווירה רצינית - אבל לא מתוך כבדות ועצבות רוח אלא מתוך רעננות וקלילות, מתוך השמחה לתקן, מתוך הרגשה של בנים אהובים שחוזרים הביתה. זה ממש עולם אחר. לא לחינם אומרים לנו חכמינו שלא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים. יום כיף כזה עם אבא זה באמת יום טוב, היום הכי טוב!

יום החופה של החתן הוא יום כיפור עבורו - כי אין כמו הרגשה של אהבה והתחדשות כדי להביא לאדם מחילה סליחה וכפרה. וזה מה שה' רוצה מאתנו. הוא לא רוצה שנצטער ונישבר אלא הוא רוצה שנתחדש ונקום ונתעודד, שנהיה מלאים שמחה ואהבה ומתוך כך הוא יכפר לנו על כל עוונותינו.

יום כיפור שלא נגמר

יום כיפור כזה - לא רוצים שייגמר. והוא באמת לא צריך להיגמר. רבי נחמן מחדש לנו, שיום הכיפורים שייך לכל יום בשנה. להרגיש שה' קורא לי לשיחה של פיוס ואהבה - זה לא דבר חד פעמי. נכון שביום הכיפורים זה יום שלם המוקדש רק עבור זה, אבל זה רק גילוי שה' מגלה לנו כמה הוא רוצה שנבוא אליו ונספר לו הכול, כמה הוא רוצה לרחם עלינו ולמחול לנו ולעזור לנו להשתפר, כמה הוא רוצה לתת לנו הזדמנות לפתוח דף חדש ולא רק פעם בשנה אלא בכל יום מחדש.

לכל יהודי ישנה הזכות והחובה לקבוע לעצמו יום כיפור יומי עם בורא עולם. זו השעה של ההתבודדות, השעה שבה אתה נפגש עם הבורא ומספר לו כל מה שעובר עליך, משתף אותו, מבקש לדעת את רצונו ממך, ומבקש את עזרתו.

כמה נחת יש לאבא שהבן שלו משתוקק לדבר אתו ולבלות אתו; וכמה אהבה יש לאבא שמאפשר לילדים שלו לפנות אליו ולהתקרב אליו. "כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קוראנו אליו".

השעה של ההתבודדות שלך היא לא שעה של צער, היא לא שעה של התמרמרות ועצבות, זו שעה של גילוי עצום של אהבת ה'. כמו הילדים שלנו, גם הצורך העמוק ביותר של כולנו הוא להיות אהובים ואהבים. שעת ההתבודדות היא הזמן הנפלא ביותר לזה. זו שעה שמטעינה אותנו בכוחות נפלאים של אהבה שהם היסוד והבסיס של כל האמונה כפי שביארנו במאמרים האחרונים.

נצלו את ההזדמנות להתמלא באהבה. גמר חתימה טובה לכל בית ישראל.

בברכת שבת שלום ומבורך

רם התורה

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש
052-2240696

שלום הבית שלי
הרב שלום ארוש שליט"א

עולמו של ילד

הורים שרוצים להצליח בחינוך הילדים, צריכים לזכור, שגם הם היו פעם ילדים קטנים ולא שמעו להורים שלהם, וגם הם עשו הרבה פעמים דברים, שההורים לא רצו שיעשו. והרי בטוח שלא התכוונו להרגיז אותם או לעשות רע, ומאחר שכך היה כאשר הם היו ילדים, כך גם הילדים שלהם, הם לא רוצים לעצבן אותם, והם לא עושים להם את זה בכוונה, הם חיים בעולם שלהם ושמחים לעצמם, והאב והאם שאינם מבינים שהילד חי בעולם שלו, הם שקועים בעצמם ובבעיות שלהם, ורוצים שהילדים שלהם יבינו אותם - והילדים לא מסוגלים לזה!

נמצא, שלא צריך לקחת את הדברים באופן אישי, צריך רק להבין שזהו עולמו של ילד, לתת להם את האפשרויות להוציא את המרץ הזה.

כל הקשיים באים להורה כאשר הוא רוצה שבנו יצא מעולמו של ילד, ויכנס לעולם שלו. ילד לא נולד מבוגר, וילד נורמלי משתולל. מחמת זה צריך לראות את הנקודות הטובות של הילד, כגון שהולך ללמוד כל יום ומכין שעורים, ועוזר בבית קצת וכו', ואת התעלולים לסבול באהבה.

כאשר מדובר בתינוק בן יומו, ודאי אין אמא בעולם שתחשוב לדרוש ממנו איזה דבר, ושתצעק עליו אם הוא מלכלך או בוכה. אבל כאשר הילד מתחיל לגדול ומתחיל להבין דברים, אז יצר רע נכנס לפעולה, לגרום לאמא לכעוס עליו כשאינו מתנהג כראוי; כשמפריע, כששובר, כשמלכלך וכו'. אבל האישה צריכה לעצור את הגלגל הזה של כעס ועצבים, ופשוט להתבונן: עם מי יש לך כאן עסק? עם אדם מבוגר או עם ילד? ובכל גיל וגיל לחשוב טוב: מה הן היכולות של הילד להבין דברים ולקיים אותם, ולהתנהג איתו בהתאם לגילו.

כל אדם יודע, עד כמה זה מתסכל כאשר דורשים ממנו דבר שהוא לא מסוגל לעשות. ואנו מדגישים את ההבדל בין "לדרוש", לבין "לבקש". כי אמנם גם כשרק מבקשים מאדם דבר שהוא מעבר ליכולתו, זה יכול להוות לו איום ולחץ, אך כל שכן הוא, כאשר ממש דורשים ממנו את הדבר, שזה מאד קשה. כל שכן הילדים, שנתונים תחת מרות ההורים יומם ולילה במשך שנים, וכאשר דורשים מהם כל הזמן דברים שהם מעבר ליכולתם, כגון להתנהג באיפוק, להיות בשקט, לא לשחק, לא להתלכלך וכו', הלחץ הזה של הדרישות הוא מעבר ליכולתם הילדותית, והוא מצטבר ומזיק לנפשם. וכל שכן אם לדרישות הללו נלוות גערות וצעקות, שפוגעות מאד בנפש הילד.

לפעמים מערכת ההגנה הטבעית של הילד גורמת לכך, שהוא פשוט כבר לא שומע מה ההורים אומרים לו. כי מרוב שהם מעירים לו, אם הוא יקשיב לכל מה שהם אומרים לו, הוא ימות ח"ו. והאם לא מבינה: למה היא כבר אמרה, וחזרה ואמרה כמה פעמים לילד שיעשה כך וכך, וכאלו דיברה לאוויר! פשוט, מרוב דרישות, הילד כבר הפסיק לשמוע, כי יש גבול למה שהוא מסוגל לספוג. אילו היתה האם מסננת חלק ניכר מההערות והדרישות שלה לילד במשך היום כולו, שרובן אינן מוכרחות כל כך, אזי כשכבר היתה באמת צריכה להגיד לילד לעשות דבר מה, הוא היה שומע אותה.

המצב הזה, שהאישה אינה יודעת שהילדים הם ילדים, מביא אותה לתסכול רב ולצער מיותר, שהיא ממורמרת וחושבת: אין לי זכות שיהיו לי ילדים טובים? והצער הזה הוא בכלל לא נכון, כי הם כן ילדים טובים, רק שהם ילדים! ולמעשה זה גורם לעוד בעיות עם הילדים. לכן נלמד במאמרים הבאים כמה עצות בעניין זה, שיתנו להורים, ובמיוחד לאשה שנמצאת רוב היום עם הילדים, הרבה נחת רוח וסבלנות לחיים, וכל אשה תוסיף מדעתה על פי היסוד שהילד הוא ילד, כיצד לנהוג בכל מצב ומצב.

קו האמונה
02-6444250

לאורם נלך
הילולא דצדיקיא

הרה"ק רבי אברהם המלאך זיע"א- יב תשרי

הרה"ק רבי אברהם המלאך נולד ונפטר בי"ב תשרי, היה בן יחיד לאביו הגדול המגיד הק' הרבי ר' דב בער ממעזריטש זי"ע, הוריו היו חשוכי בנים, כשהיה אביו המגיד בן ל"ו שנים הציעה רעייתו שיגרשה ע"מ שישא אשה שתזכהו בבנים. אולם הוא דחה את הצעתה. שמו של הבעש"ט הגיע עד למזריטש ור' דב החליט לנסוע למז'יבוז' אליו ואכן לאחר הברכה המיוחלת תוך פחות משנה התקיימה ברכתו ונולד רבינו..

מנעוריו נתעלה בקדושה ובפרישות, והרבה בסיגופים מתוך התבודדות. ישב כל היום עטור בטלית ותפילין והגה בתורה מתוך דבקות עילאית, וכל מאכלו ביום היה עור שלוק של גוזל יונה. צדיקים התבטאו עליו גדולות ונצורות, מהם אמרו כי הוא נתפשט כולו מן הגשמיות ועלה ונתעלה להיות כמלאך ה' צב-אות, ומהם אמרו, שאביו המגיד הק' הולידו כנשמה ללא גוף.

על אף פרישותו התלקטו סביבו סגל מתלמידי אביו הק' זי"ע, ובפרט הרה"ק בעל ה"תניא" שרבי אברהם המלאך למד עמו ביחידות בתורת הנסתר ע"פ פקודת אביו הק'.

עוד בחיי אביו הק' נתקבל כמגיד בחוואסטוב (פאסטוב, הסמוכה לקייב). לאחר הסתלקות אביו הקדוש באניפולי בתקל"ג, שהה שם פרק זמן, ושב לחוואסטוב. עקב התבודדותו ופרישותו לא ירש את הנהגת עדת החסידים.

הרה"ק מהוסיאטין זי"ע סיפר שפעם אחת נתדבק רבי אברהם המלאך למקום שנתדבק והגיע לכללות הנפש, והיה זה בעת לימודו עם בעל התניא. וכשהרגיש בעל התניא את הסכנה, צוה תיכף לפשוט מעליו התפילין של ראש דרש"י, וללבוש אותו 'תפילין של רא"ש דרבינו תם'. באותה שעה חזרה אליו נפשו, ובכך הציל את חייו. וביאר בעל התניא ע"פ מש"כ 'החכמה תחיה את בעליה', ומבואר בכתבים שזהו החילוק בין תפילין של רש"י שהם מוחין דבינה, לבין תפילין דרבינו תם שהם מוחין דחכמה.

רבי אברהם "המלאך", היה חש בצער חורבן ירושלים ובית המקדש בכל שנה כשחל תשעה באב. החל עם שקיעת החמה של ליל תשעה באב, היה רבי אברהם נכנס בצעדים כושלים לבית המדרש והיה אומר בניגון עצוב ובבכייה את "איכה". בעודו יושב על גבי הקרקע, כשראשו מונח לבין ברכיו, הזמן היה עובר לאיטו ואט אט המתפללים עזבו את בית המדרש. למחרת בבוקר כאשר שבו המתפללים לבית המדרש להתפלל את תפילת שחרית, נדהמו היו לראות את רבי אברהם עדיין יושב באותה התנוחה, אבל וחפוי ראש כפי שעזבו אותו בלילה...

בי"ב בתשרי תקל"ח התעלה לשמי רום והוא בן ל"ז שנים, ומו"כ בפסטוב. השאיר אחריו ברכה את ספרו "חסד לאברהם". כן נלקטו דברותיו והנהגותיו בקודש בספר "משמיע שלום" זכותו יגן עלינו אמן.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

ילדים מספרים
תודה

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה
בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

תודה בדרך לפארק

נסענו בחופש הגדול לבקר את סבתא שגרה בירושלים אחרי המון זמן שלא נפגשנו, היה מרגש, משמח וחוויתי ביותר.

בהמשך קבענו להיפגש עם בני-דודים מירושלים בפארק מקוחק כמעט חצי שעה נסיעה

קבענו שעה להיפגש ויצאנו לדרך לכיוון תחנת האוטובוס.

אופס.... מול עיננו עובר קו 15 עליו היינו אמורים לעלות לפי ההסבר שקיבלנו. קריאות הילדים החלו להישמע בזה אחר זה: "כמה חבל", "עכשיו נצטרך לחכות זמן רב", "ומה עם הבני-דודים שיצטרכו לחכות זמן רב?"

אחד מאיתנו החליט לשנות את קריאות האכזבה והזכיר לנו את חוק התודה שאבא מלמד אותנו בבית. התחלנו בזה אחר זה לומר תודה על הכל, על הטיול, על החופש, על הבני דודים ועל כך שהפסדנו את האוטובוס. אמרנו תודות בזה אחר זה.

צלצול הטלפון קטע את הרצף, היו אלו הבני-דודים: "מה איתכם עליתם לאוטובוס?"

"לא, עכשיו הוא עבר הפסדנו אותו כמה חבל." ענינו.

"על איזה קו תכננתם לעלות?" הם שאלו. "על קו 15" , ענינו. "אויש איזה השגחה פרטית שלא עליתם עליו ממש נס, הוא היה לוקח אתכם בדיוק לכיוון ההפוך. עליכם לקחת קו 36 הוא אמור להגיע בעוד דקות ספורות ממש".

עכשיו ראינו כמה הכל מושגח מלמעלה, וכמה התודה רק ממתיקה.

איזה כיף לחיות עם החוק של התודה.

ילדון הידודון

אילו חמישה כינויים לבעלי חיים מוזכרים בפסוק אחד בפרשת האזינו?

תשובה פרשת ניצבים וילך:

ספר תורה מוזכר בגוף נקבה (דברים כח סא) ובגוף זכר (דברים כט כ). להסבר, ראו רש"י בדברים כט כ.

הזוכה: תומר י', ירוחם

al5308000@gmail.com | 02-5812252

מדור ילדים
שעשועון מגוון

פתרונות יש לשלוח למייל
al5308000@gmail.com
או לפקס: 02-5812252
יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

קצץ זנבו

א. השלימו את הפסוקים ב. השמיטו את האותיות האחרונות
ג. את האות הנותרת השלימו למטה

1. "עשה למען גמולי _____ שלא חטאו"
2. "____ אנוש עד דכא" (תהילים צ')
3. "את האלוקים _____ ואת מצותיו שמור"
4. "____ ולבונה מכל אבקת רוכל" (שיר השירים)
5. "____ אתה תשוב תחיינו ועמך..." (תהילים פה)
6. "____ טעם ודעת למדני" (תהילים קיט)
7. "רשף וקטב מרירי ____ בהמות אשלח בם" (דברים לב)
8. "...ויתיצב עמו שם ויקרא ____ ה'..."
9. "מלא רחמים ____ מלא זכיות ____"

.9	.8	.7	.6	.5	.4	.3	.2	.1

זוכה פרשת כי תבוא: שרה א, ירושלים.

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירא

הרב אבוחצירא- יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

שערי תפילה פרק יח'

הורים יקרים ואהובים,

בשלב זה, לאחר 18 פרקים של הנושאים העומדים ברומו של עולם ובני אדם....

הגענו לחלוקה והפרדה של תחומים שונים בחינוך לתפילה,

והם: א. אהבת התפילה. ב. הרגל התפילה. ג. הבנת התפילה.

א. כיצד נגרום לילד "לאהוב" את התפילה:

כבר דיברנו מזה בפרקים הראשונים, ע"י שנחבר אותו לה' יתברך והוא יחיה את ה' כחלק בלתי נפרד מהחיים שלו, ואת זה אפשר לעשות על ידי חינוך לשיחה ודיבור אישי עם ה'.

ב. כיצד ניצור את ההרגל לתפילה: נעבוד על ההרגל בבית ובכיתה. בבית: בגיל הרך, נתפלל עם הילד בבוקר מעט ברכות השחר ובערב קריאת שמע שעל המיטה. מידי שנה נוסיף קטעים. בכיתה: נשלח את הילד בזמן, ערני ושבע. נתעניין אצל המורה כיצד הוא מתפלל, ונעודד את הילד על הצלחותיו.

ג. כיצד ניצור את "הבנת-התפילה": זה בדיוק הנושא משבוע שעבר והמשך השבוע.

חיבור לתפילה ע"י הבנת התפילה

הורים ומחנכים יקרים! עלינו לדעת כי לפעמים הבנת פרוש המילים, או כוונת המילים מביאים את הילד לאהבת התפילה, כי תוך כדי שהילד "מתאמן" בפעולה הטכנית של אמירת מילות התפילה והוא מבין מה הוא אומר, זה מדרבן אותו להמשיך ולהתפלל, כי התפילה מקבלת עבורו משמעות אישית ולא רק אוסף מילים וטקסטים שבינם לבין המציאות שלו בחיי היום יום, אין הרבה.

רק רגע, לפני שאתם רצים לקנות לילד "סידור עם פירושים" אני מוכרח לציין שהעמסת כוונות בגיל צעיר לא תמיד גורמת אכן לאהבת התפילה, לפעמים בדיוק ההפך, ולכן כל פעולה נעשה בהדרגה ובהתייעצות.

תפילה בעדינות

דבר נוסף, כאשר אנחנו מלמדים את ביאור מילות התפילה ואנו עושים זאת בהדרגה כפי שבע"ה אסביר, עלינו לשים לב שאנו לא "מעמיסים" על הילד, כי לפעמים ההתלהבות של ההורים לא נמצאת גם אצל הילד ומבחינת הרגשת הילד, לא מספיק שהוא צריך להתפלל הוא צריך גם להבין ולכוון, ואח"כ קורה שאם הוא התפלל את כל התפילה, אך היא הייתה תפילה "חלופית" והוא נחת בסופה אחרי טיול ארוך במחוזות מרתקים, (כמונו...לפעמים) אז הוא מרגיש ש"לא התפללתי" ואני ילד לא מספיק טוב. נזכור תמיד שעל עבודות חינוכיות "עדינות" כמו הקשר עם ה' וכל הנושא של התפילה, עלינו להיות זהירים ואחראיים כפליים. ולהרבות ב"שירות ותשבחות" על ההצלחות של הילד.

עול התפילה

ולכן הכלל שאמור להוביל אותנו בחינוך להבנת התפילה הוא: "מוטב מעט בכוונה, מהרבות שלא בכוונה". וכמובן לא להעמיס על הילד את התפילה ועדיף שיתפלל מעט וכל תקופה נוסיף לו בהדרגה

בדיחות הדעת

משרד הבריאות שוקל לבטל את האפשרות לשהות השנה בסוכה. הסיבה כי מגיעים לשם שבעת האושפיזין הקדושים והם מבוגרים בקבוצת סיכון...

עוד קטע של תפילה מתוך הבנה. נחדיר היטב בעצמנו: תפילה היא עניין של רגש, של חיבור עם ה', היא עניין של קבלת עול מלכות שמים, של בקשה ממי שהכל שלו, של אהבה ולב. התפילה אינה רק משהו טכני, לקרא ולגמור כדי לצאת ידי חובה. אם אנחנו מחנכים את הילד שהתפילה היא "כמו עול" ואנו מחכים מתי נגמור ונתפטר ממנה- הפסדנו את עיקר התפילה וחבל.

הנותן שלג כצמר

נחזור לנושא הבנת התפילה, הכרתי מחנך אחד, שבכל יום היה עוצר את מהלך התפילה בכיתה במקום כלשהו והיה שואל את התלמידים מי יודע מה פירוש המילים... כאשר השיחה התארכה, הוא היה מקצר את התפילה ולא היה "משלים" אותה על חשבון ההפסקה.

לפעמים הוא היה מתאים את הקטע בתפילה למצב, כמו ביום סגרירי וקפוא היה עוצר ב"נותן שלג כצמר". והיה אומר לתלמידים: "מה אתם אומרים ילדים? יֵרד שלג היום? אתם יודעים כמה הקב"ה אוהב אותנו? תארו לעצמכם שהשלג היה יורד בבת אחת... כל הגגות היו נשברים, העולם היה נחרב... אז הנה הקב"ה ברוב טובו נותן לנו שלג כצמר.. רך ומלטף, יורד לו בנחת, ונערם בעדינות על היקום... וגם ה' מטיב עם בריותיו ונותן את ה"שלג" דהיינו את מידת הקור בעולם, לפי ה"צמר" לפי כמות החום והבגדים שבני האדם יוכלו להתגונן מהקור, ואם יהיה אדם אחד בעולם שיהיה לו קר, אז ה' לא יוריד שלג, כי הוא "נותן שלג כצמר".

אין צורך להיות מורה

כדי ללמד את ביאורי התפילה לילדינו בדרך זו, אין צורך "למסור שיעור" ולא להיות מורה, אין צורך במחברות, לא בתכנית לימודים, לא בבחנים ולא בדפי עבודה, צריך רק לאהוב את התפילה, ולהתפלל תוך כדי שימת לב. כאשר אנו מתפללים עם ילדינו אחה"צ, בשבתות או בחופשות ננצל את ה"ביחד" הזה להעשיר את ילדינו בביאורי התפילה וע"י כך נגרום בע"ה לאהבת התפילה.

הילד רואה

לסיכום, תפילה היא רגש, ורגש רואים בעיניים ומרגישים בלב.

הילד צריך לראות בבית אבא בעל תפילה, אבא שחוזר שמח מבית הכנסת, ואמא שמברכת בקול, אמא שמתפללת לפחות תפילה אחת ביום, אמא שמתרגשת בזמן התפילה, אמא ששמחה, שיש לה מאור פנים, שהיא עוצמת את העיניים ומדברת עם ה'. אין חינוך כמו דוגמא אישית, ואלף הרצאות אינן נחרטות בלב הילד כמו מראה חיובי אחד.

תחשבו מה המשמעות של ילד שרואה את אמא שלו עומדת מול נרות השבת, עוצמת את העיניים, מתפללת על ילדיה שיגדלו בתורה ויראת שמיים, ומעיניה זולגות דמעות...

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:56	19:06	19:48
תל אביב	18:13	19:08	19:44
חיפה	18:12	19:07	19:43
באר שבע	18:13	19:08	19:44

האזינו- שבת שובה • ח' תשרי תשפ"א • גליון 690

מאמר ראש הישיבה

האם יש אהבה גדולה מזו?

אהבה בצבעים חדשים

בשבועות האחרונים דיברתי וכתבתי על האמונה באהבת ה', האמונה שה' הוא אבא אוהב וטוב שהיא היסוד של כל האמונה ויסוד החיים. אם אתה מאמין שה' הוא אבא טוב, אתה מאמין בבורא האמתי, אבל אם אתה מאמין שהכול מה' והכול בהשגחה אבל אתה לא מאמין שה' הוא אבא טוב ואוהב - אתה למעשה מאמין בבורא שאתה המצאת בעצמך.

עבודת החיים שלנו היא להתבונן ולהזכיר לעצמנו תמיד כמה ה' אוהב אותנו. בכל רגע, בכל נשימה, בכל מצווה, בכל תפילה, בכל שבת ובכל חג - מתגלָה אלינו אהבה עצומה בגוונים חדשים ובצבעים חדשים ובריחות ובטעמים חדשים.

כמו אבא טוב שלפעמים לוקח את הילדים לטיול, ולפעמים קונה להם מתנות, לפעמים הוא מאיר פנים ומחייך, ולפעמים גוער ומחך, ולפעמים הוא "סתם" עובד שעות ארוכות כדי שלא יחסר להם דבר - ובכל הפעולות שלו מתגלה אהבתו לילדיו. כך ה' מגלה את אהבתו אלינו בצורות ובאופנים שונים.

והיכן מתגלָה האהבה הגדולה ביותר? כשאבא לוקח את בנו או את בתו לטיול קצר ולשיחה אישית מלב אל לב. כאשר הוא משתף את הילד ונותן לילד הזדמנות לשתף את האב במה שעובר עליו ובקשיים שלו, כאשר הם מדברים על בעיות ומנסים לפתור אותן - זה גילוי האהבה הגדול ביותר.

הילדים שלכם לא צריכים מתנות ופינוקים ולא טיולים וממתקים. הצורך של הילד הוא להרגיש אהבה אמתית ולא תחליפי אהבה. המתנה הגדולה ביותר ביותר לילד - זו שיחה עם אבא או עם אמא.

אני תמיד אומר להורים, הילדים שלכם לא צריכים מתנות ופינוקים ולא טיולים וממתקים. זה גם טוב, אבל זה לא הצורך האמתי והעמוק של הילד. הצורך של הילד הוא להרגיש אהבה אמתית ולא תחליפי אהבה. ולכן המתנה הגדולה ביותר והממתק המתוק ביותר לילד - זו שיחה עם האבא או עם האימא, ובפרט מפגש לשיחה קבועה בכל שבוע או שבועיים או בילוי משותף שהדגש בו לא על הבילוי אלא על המשותף.

גילוי האהבה העמוק ביותר

וזה ממש העניין של יום הכיפורים.

תגידו לי אתם, האם יש אהבה גדולה מזו?

אם פגענו בחבר אנחנו מתביישים לבקש סליחה, אנחנו מפחדים שמא הוא עדיין כועס ובמקום להתרצות הוא רק יתעצבן ויצעק עוד יותר. אנחנו מתחמקים ממנו ברחוב ולא מצליבים מבטים. כמה גדול היה האמורא רב שהבין את זה, וטרח להמציא את עצמו לאלה שפגעו בו כדי שתהיה להם הזדמנות לבקש ממנו סליחה...

וגם בזוגיות כל כך קשה לדבר על חיכוכים ולפתור בעיות. בכל מריבה צפים ועולים משקעי העבר ולא נותנים לנו לפתוח דף חדש.

והנה בורא עולם, אבינו האוהב, כל כך אוהב אותנו, ולמרות שאנחנו כל כך פגענו בו ועברנו על רצונו, "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים" - הוא מזמין אותנו למפגש של סליחה ומחילה.

לפי האמת לא היינו צריכים אפילו להעיז לבקש סליחה. זו חוצפה. אבל הוא ברחמיו הגדולים ובאהבתו העצומה **קובע איתנו** שיחת פיוס. הוא **מזמין אותנו** לטייל אתו יום שלם בגן עדן של תפילה ותשובה, בגן עדן של רצונות טובים, של יישוב הסכסוכים ויישור ההדורים, של ביטול ומחיקת כל משקעי העבר.

אפילו לאבא אוהב קשה לתת לבנו הזדמנות חדשה אחרי שאכזב אותו כל כך הרבה פעמים. כמה פעמים אנחנו שומעים על סכסוכים קשים בין אב לבן, סכסוכים שפוצעים את הלב של שני הצדדים והם לא יודעים איך לפתור אותם ולחזור לחיות כמשפחה אוהבת.

אבל אבא שבשמיים הוא אבא שאוהב תמיד ומרחם תמיד ודן לכף זכות תמיד ורואה את הטוב שבנו תמיד, והוא תמיד נותן לנו הזדמנות חדשה, הוא תמיד מאמין בנו שאנחנו יכולים להצליח ולתקן ולפתוח דף חדש.

כמה זה נעים לקבל מאבינו מלכנו בוראנו ורוענו הזדמנות חדשה להשאיר מאחור את כל בעיות העבר ולפתוח דף חדש באמת מתוך הרגשה של טהרה. וזו משמעות הפסוקים שאומרים ביום הכיפורים: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם" וחז"ל מדגישים לנו את זה גם בלשון הברכה שה' מוחל וסולח לעוונות ישראל ומעביר אשמותינו מחדש **בכל שנה ושנה**, כי בזה מתגלה אהבתו הגדולה אלינו.

זה גילוי אהבה במיטבה!

יום קודר או יום טוב

ישנם כאלה שיום הכיפורים מצטייר בעיניהם כיום קודר, יום שבו צריכים להתמרמר על החטאים, צריכים לבכות. אם הם לא מצליחים להרגיש חרטה ובכייה הם בכלל מרגישים בזבוז ופספוס, מרגישים שהתפילה "נמרחת" להם יום שלם, ובאיזה שהוא שלב "הולכים לאיבוד". וכך יום הכיפורים עלול להיתפס כיום קצת

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 • ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

"נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", מה ששורש הנשמה אשר בשמים מתוקן ועומד, הוא **"נצר מטעי מעשה ידי להתפאר"**, כי כך ברא הקב"ה את הנשמה חלק אלוק ממעלה טהורה בלי שום פגם ואין לאדם שום חלק בזה, ועיקר עמל האדם הוא לתקן גם את חלק נשמתו למטה שבתוך הגוף.

לפי זה יתבארו היטב דברי ה"עבודת ישראל", כי היות ששורש הנשמה של כל איש ישראל אשר בשמים לא נפגם כלל על ידי החטא, אם כן כשרואה הצדיק שאינו יכול לומר דברי תוכחה לחלק הנשמה אשר למטה בארץ, מחמת גודל הפגם והטמטום שנתטמטם לב האדם על ידי החטאים העונות והפשעים: **"עצה היעוצה על ידי שידבר מוסר אל שורש נשמתם אשר אין לקליפה אחיזה שם"**.

כלומר שהצדיק אומר דברי תוכחה לשורש נשמתו שבשמים שלא נפגם כלל על ידי החטא, ועל ידי זה משפיע ומאיר שורש הנשמה שבשמים לענף הנשמה אשר מתלבש למטה בארץ בתוך הגוף. וזהו שאמר משה רבינו אדון כל הנביאים שהיה לו כח זה: **"האזינו השמים ואדברה"**, אותו חלק אשר בשמים שלא נפגם האזינו ואדברה, ועל ידי זה: **"ותשמע הארץ אמרי פי"**, שגם החלק אשר בארץ ישמע אמרי פי.

יום כיפורים הוא בבחינת עולם הבא שאין בו אכילה ושתיה

בדרך זו במסילה נעלה לבאר הקשר בין מצות מחצית השקל לכפרה ביום הכיפורים, על פי מה שמבואר ב"פרי עץ חיים" לרבינו האריז"ל (שער יום הכיפורים סוף פרק ה) הטעם שאסרה תורה לאכול ולשתות בו, כמו שכתוב (ויקרא כג-כז): **"אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכיפורים הוא מקרא קודש יהיה לכם ועיניתם את נפשותיכם"**, כי יום הכיפורים הוא בבחינת עולם הבא שעליו שנינו בגמרא (ברכות יז.): **"העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה ולא פריה ורביה ולא משא ומתן ולא קנאה ולא שנאה ולא תחרות, אלא צדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה"**.

מתוך דברי האריז"ל שם ניתן ללמוד עוד, כי מטעם זה שנינו בגמרא (יומא כ.): **"שטן ביומא דכיפורי לית ליה רשותא לאסטוני** [השטן ביום כיפור אין לו רשות לקטרג]. **ממאי** [מנין לנו דבר זה], **אמר רבי חמי, השטן בגימטריא תלת מאה ושתין וארבעין הוי, תלת מאה ושתין וארבעין יומי אית ליה רשותא לאסטוני, ביומא דכיפורי לית ליה רשותא לאסטוני"**. פירוש, **השט"ן** בגימטריא **שס"ד**, לרמז שמכל השנה שיש בה **שס"ה** ימות החמה, יש לו שליטה רק **שס"ד** ימים, אבל ביום הכיפורים עצמו אין לו שליטה.

לפי האמור הביאור בזה, כי יום הכיפורים הוא בבחינת עולם הבא שאז יתבטל השטן מן העולם, כמבואר בגמרא (סוכה נב.): **"לעתיד לבוא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים"**. והרי מבואר בגמרא (בבא בתרא טז.): **"הוא שטן, הוא יצר הרע, הוא מלאך המות"**. נמצא כי בשחיטת היצר הרע יתבטל השטן מן העולם, לכן אין בו שליטה ביום הכיפורים שהוא בבחינת עולם הבא.

על פי האמור נשכיל להבין מה שלמדנו עוד מתוך דברי האריז"ל ב"פרי עץ חיים" וב"שער הכוונות" (יום הכיפורים דרוש א), כי ביום הכיפורים מעלה הקב"ה את כל נשמות ישראל לעולם הבא, כי אף שאנו נמצאים בפועל למטה בעולם הזה, אולם על ידי שאנו מקיימים מה שצונו הקב"ה שלא לאכול ולשתות ביום הכיפורים, אנו זוכים להתעלות כאילו אנו נמצאים בעולם הבא שאין בו אכילה ושתיה.

ביום כיפורים מחבר הקב"ה הנשמות עם שורש נשמתן למעלה

כעבדא קמיה מאריה נראה לבאר הענין בזה, כי ביום הכיפורים מעלה הקב"ה את נשמות ישראל למטה, שיתחברו עם שורשן למעלה בעולם הבא, כדי שיאירו שורשי הנשמות למעלה קבל הארה גדולה על כל השנה משורשה למעלה, והרי זה ממש מעין עולם הבא אחרי תחיית המתים, שאז יחבר הקב"ה את שורשי הנשמות למעלה עם ענפי הנשמות למטה.

אמנם הרי אם יש אפילו איזה פגימה דקה מן הדקה בנשמה התחתונה, לא תוכל לעלות לעולם הבא להתחבר עם שורשה למעלה, כמו שכתוב (תהלים ה-ה): **"כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע"**. לכן הקדים הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו רפואה למכה, במה שהבטיח לנו: **"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם"**, ומפרש הטעם, **"לפני ה' תטהרו"**, כדי שתוכלו לעלות לעולם הבא לעמוד לפני ה' טהורים.

מעתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין הקשר הנפלא בין מצות מחצית השקל שהיא בבחינת הכנה לכפרה ביום הכיפורים, שהרי כבר למדנו מדברי ה"בני יששכר" שהכוונה במצות מחצית השקל היא, כי **שק"ל** בגימטריא **נפ"ש** ומחצית השקל היא מחצית הנפש אשר למטה בעולם הזה, שהיא צריכה כופר נפש וכפרה על כל מה שחטאה.

והנה שנינו בגמרא (יומא פו.): **"עבר על עשה ושב, אינו זז משם עד שמוחלין לו, שנאמר** (ירמיה ג-יד) **שובו בנים שובבים. עבר על לא תעשה ועשה תשובה, תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר, שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם מכל חטאתיכם"**. הרי מבואר כי אם עבר על לא תעשה אפילו אם עשה תשובה, אין הכפרה נשלמת רק ביום הכיפורים. לפי האמור הביאור בזה, כי ביום הכיפורים מטהר הקב"ה את נשמות ישראל כדי שיוכלו לעלות למעלה להתחבר עם שורש נשמתן למעלה.

הנה כי כן זהו הענין של מצות מחצית השקל, שהיא אמנם כפרה על מחצית הנפש הנמצאת למטה בעולם הזה, אולם מאחר שיש חטאים שאין התשובה נשלמת רק ביום הכיפורים, לכן השלמת הכפרה של מחצית השקל היא ביום הכיפורים, שאז מטהר הקב"ה את מחצית השקל - מחצית הנפש למטה, כדי שתוכל לעלות ולהתחבר עם שורש נשמתה למעלה.

נפלא להבין בזה מאמר הפרקי דרבי אליעזר הנ"ל: **"יום הכיפורים מכפר בעולם הזה ובעולם הבא, שנאמר שבת שבתון היא לכם, שבת העולם הזה, שבתון העולם הבא... שיום הכיפורים מכפר על הקלות ועל החמורות, שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם"**. לפי האמור הכוונה בזה, כי על ידי התשובה שאנו עושים ביום הכיפורים, שבזכותה מעלה הקב"ה את נשמתנו להתקשר עם שורש נשמתנו למעלה, נזכה גם בגאולה העתידה בתחיית המתים שיחבר הקב"ה את כל שורש נשמות ישראל עם ענפי הנשמות למטה במהרה בימינו אמן.

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו - לעילוי נשמת אמם האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני ע"ה

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

רם התורה

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

רבינו האריז"ל: ביום הכיפורים מעלה הקב"ה את נשמות ישראל לעולם הבא שאין בו אכילה ושתיה

"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם" כדי שיוכלו הנשמות להתחבר עם שורשן למעלה

בני יששכר: מצות מחצית השקל כי שק"ל בגימטריא נפ"ש וצריך לתקן רק מחצית הנפש שהיא למטה בארץ

יום כיפורים הוא מעין עולם הבא שעתיד הקב"ה בתחיית המתים לחבר ב' חלקי הנשמות שיכנסו בתוך הגוף

שכתב כן בכוונה תחילה, ללמדנו שתכלית מצות מחצית השקל היא לתקן את מחצית הנפש למטה, כדי לחברה עם מחצית הנפש של מעלה ועל ידי יתחברו יחד להיות **שק"ל** שלם בגימטריא **נפ"ש** שלמה.

הנה כי כן מבוארים היטב דברי ה"עבודת ישראל", כי היות ששורש הנשמה של כל איש ישראל אשר בשמים לא נפגם כלל על ידי החטא, לכן כשרואה הצדיק שאינו יכול לומר דברי תוכחה לחלק הנשמה אשר למטה בארץ, מחמת גודל הפגם והטמטום שנתטמטם לב האדם על ידי החטאים העוונות והפשעים: **"עצה היעוצה על ידי שידבר מוסר אל שורש נשמתם אשר אין לקליפה אחיזה שם".**

כלומר שהצדיק אומר דברי תוכחה לשורש נשמתם שבשמים שלא נפגם כלל על ידי החטא, ועל ידי זה משפיע ומאיר שורש הנשמה שבשמים לענף הנשמה אשר מתלבש למטה בארץ בתוך הגוף. וזהו שאמר משה רבינו שהיה לו כח זה: **"האזינו השמים ואדברה"**, אותו חלק אשר בשמים שלא נפגם האזינו ואדברה, ועל ידי זה: **"ותשמע הארץ אמרי פי"**, שגם החלק אשר בארץ ישמע אמרי פי.

בתחיית המתים יכנסו בתוך הגוף שני חלקי הנשמות שלמעלה ושלמטה

ועתה בא וראה מה שגילה לנו הרמח"ל בספר "דעת תבונות" (מאות סח עד אות עד), כי סיבת הדבר שרק חלק קטן של הנשמה מתלבש בגוף, כי אילו היתה הנשמה בשלימותה נכנסת בתוך הגוף, כי אז היה האור כל כך גדול ועצום בתוך הגוף, עד שהגוף היה מזדכך תיכף בעולם הזה והיצר הרע היה מתבטל, ומאחר שרצונו יתברך הוא שתהיה בחירה בעולם לטוב ולרע, כדי שיקבל האדם שכרו חלף עבודתו והתגברותו על היצר, לכן לא נפח הקב"ה באדם רק חלק קטן של הנשמה.

אולם אחרי המיתה כאשר מסתלקת הנשמה מן הגוף, הרי היא מתחברת עם שורשה חלק הנשמה שנשאר למעלה, ולעתיד לבא בזמן התחיה שהוא עולם של קבלת שכר, תרד הנשמה במלוא עוצמתה ובשלימותה לתוך הגוף, שיתחברו אז חלק הנשמה שהיה למטה בתוך הגוף, עם האור הגדול שניתוסף לה בגן עדן בזכות עסק התורה וקיום המצוות, יחד עם שורש הנשמה שנשאר למעלה ולא נתלבש בגוף, ובזמן התחיה תתלבש הנשמה בכל בחינותיה בתוך הגוף, ומגודל האור יזדכך הגוף זיכוך עליון עד שיהפוך לרוחני. והנה לשונו הצח איך הוא מבאר ענין נפלא זה:

"ואמנם מה שצריך להבין עתה, הוא שיעור כוחה של הנשמה שניתן לה לעמוד בתוך הגוף הזה, וזה כי אם היה כוחה רב ואורה גדול מאד, ודאי היתה נותנת הארה גדולה כל כך לגוף, שהיה מתעלה במציאותו וחסרונותיו היו נשלמים רגע אחד, ויצר הרע שהוא העיקר בחסרונות שרצה בם האדון ברוך הוא לצורך הבחירה והשכר ועונש, הנה לא היה שולט באדם כלל, כמו שאינו שולט במלאכים מפני רוב הארתם ושלמות ידיעתם וחשיבותם...

אבל הענין הוא שהנשמה במציאותה ושרשה גדולה היא מאד מאד, אבל כדי שתבוא בגוף הזה, הנה הקב"ה ממעט אורה וכוחה, ומשאיר לה רק אותו השיעור הראוי לגוף בעולם הזה, והנה היא באותה שעה כירח זאת שנאמר לה (חולין ס:) **לכי ומעטי את עצמך, ולעתיד לבא** (ישעיהו ל-כו) **והיה אור הלבנה כאור החמה... והנה בזמן הגמול אז מוצאות כל הנשמות פעולתם אתם ומתעלות במעלתם על פי מעשיהם, ובמעלתם זאת ישובו ויזכו את גופותיהם בזמן התחיה, ויתענגו על רוב שלום לנצח נצחים...**

אך לפי צדקת מעשיה נידונת לעתיד לבא בהתעלות בעילוי מעלותיה, אשר בבואה שנית בגוף באור חדש ההוא, הנה תעשה בו מה שאינה יכולה לעשות עתה, והוא שתזכהו הזיכוך הגמור להחזירו עצם נכבד ובהיר... כי מה שבתחילה כדי לבוא בגוף היתה צריכה למעט אורה, הנה בביאה שניה זאת אדרבה יש לה לבוא בכל אור [גם בחלק הנשמה שנשאר למעלה], **כדי שתעשה הזיכוך שלם כראוי".**

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה מה ששנינו בגמרא (ביצה טז.): **"נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו".** וצריך ביאור מאיפה נמשכת נשמה יתירה זו לכל איש ישראל בכל שבת קודש. לפי האמור יש לומר כי היות ששבת קודש היא מעין עולם הבא, כמו ששנינו בגמרא (ברכות נז:): **"שבת אחד משישים לעולם הבא"**, אשר אז תרד הנשמה במלוא הודה והדרה בשני החלקים בתוך הגוף, לכן בכל שבת נמשכת לכל איש ישראל נשמה יתירה משורש נשמתו בעולם העליון, ובמוצאי שבת היא מסתלקת ובשבת הבאה שוב נמשכת נשמה יתירה משורש הנשמות.

"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"

ועתה בא וראה, כי על פי ה"בני יששכר" יומתק להבין מאמר המשנה (סנהדרין צ.), אשר מנהגנו להקדים ולשנותה לפני פרקי אבות: **"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר".** ודקדקו המפרשים, איך אמרו: **"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"**, הלא ישנם רשעים גמורים שבגודל רשעותם אין להם חלק לעולם הבא.

אך לפי המבואר יש לומר הכוונה בזה, כי כבר למדנו שרק ענף הנשמה הוא שיורד למטה ומתלבש בתוך הגוף, אבל שורש הנשמה נשאר תמיד למעלה. מעתה יש לומר שזהו פירוש המשנה: **"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"**, כלומר בשורש הנשמות שנשארו בעולם העליון ולא ירדו למטה להתלבש בתוך הגוף, שם בעולם ההוא כל אחד מישראל יש לו חלק לעולם הבא, שהרי הפגם של החטא אינו מגיע כלל לשורש הנשמה.

ומביא ראיה לכך שנאמר: **"ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ"**, כל אחד מישראל הוא בבחינת צדיק שראוי לקחת חבל בירושת ארץ ישראל לעתיד לבא, כי אפילו הרשע הוא רק רשע מצד חלק הנשמה אשר למטה בארץ, אבל מצד חלק הנשמה שלמעלה בעולם הנקרא **"כל ישראל"** הרי הוא צדיק גמור.

ואם תאמר הלא לפי זה יאמר האומר, מה לי להתאמץ לקדש את חלק הנשמה אשר למטה בתוך הגוף, הלא בכל אופן שורש הנשמה אשר למעלה בשמים נשאר בשלימות. לכן מפרש הקב"ה ואומר:

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

והנה כבר ידעת שהנשמה כלולה מרמ"ח איברים רוחניים דמיון הגוף, והנה נתן השי"ת לעמו רמ"ח מצות עשין להאיר על ידם רמ"ח איברי הנשמה, היינו שיאירו בה רמ"ח איברין דמלכא, היינו רמ"ח עליונים שבחלק הנשמה אשר היא ספונה למעלה בשכינה [יאירו ברמ"ח איברים של הנשמה למטה], **ואז מתדבקין רמ"ח ברמ"ח בסוד** (ירמיה לא-יט) **הבן יקיר לי וכו' רח"ם ארחמנ"ו וכו'...**

ובהיפך יובן הדבר בהיפך, בשומו מסך המבדיל ח"ו, כשלא ישתוקק [הנשמה התחתונה] **לדבק בחלק הנשמה העליונה על ידי המצוות, אזי כמים הפנים לפנים** [לא תרצה הנשמה העליונה להאיר לנשמה התחתונה], **והבן... וזה עשה לך שתי חצוצרות, היינו השתי חצאי צורות, כסף שיהיו משתוקקים זה לזה, זה לקבל וזה להשפיע, ויהיה מלכות שמים שלימה, והכל על ידי קיום המצוות".**

ויש להוסיף תבלין לדבריו הקדושים, כי כאשר נתבונן נשכיל להבין כי הנשמה שנשארה בשמים ולא ירדה להתלבש בגוף, יש לה מעלה גדולה שנשארת תמיד בקדושתה, מאחר שאינה מקבלת פגם על ידי העוונות של הגוף, אבל יש בה חסרון שאינה יכולה לקיים מצוות על ידי איברי הגוף, אך לעומתה הנשמה שירדה להתלבש בגוף, יש לה מעלה גדולה שיכולה לעסוק בתורה ולקיים מצוות בפועל על ידי איברי הגוף, אבל יש לה חסרון גדול שמקבלת פגם מעוונות הגוף.

הנה כי כן זהו ביאור הכתוב: **"עשה לך שתי חצוצרות"** - שתי חצי צורות, **"כסף"** שיהיו נכספים זה לזה, כי כאשר הנשמה שבתוך הגוף תעבוד את ה' ותוסיף קדושה על קדושתה, ישתוקקו שני חלקי הנשמות להתחבר יחד כדי להאיר זה לזה, כי הנשמה התחתונה תאיר באור התורה והמצוות שרכשה בגוף לנשמה העליונה, ואילו הנשמה העליונה תאיר מאורה הגדול שמקבלת בעולם העליון לנשמה התחתונה, אבל אם הנשמה שבתוך הגוף תקבל פגם על ידי עוונות הגוף, נעשה מסך המבדיל בין שני חצאי צורות, כי שורש הנשמה אשר בשמים משתוקקת לעמוד בקדושתה ואינה רוצה להיפגם מעוונות הגוף.

ויש לומר עוד כי דבר זה הוא חסד גדול מאת הקב"ה המרחם על בריותיו, שאפילו אם האדם פוגם ח"ו בנפשו על ידי החטאים והעוונות, הרי הוא פוגם רק בחלק הנשמה שנמצא למטה בתוך הגוף, אבל בשורש הנשמה שנשאר למעלה בשמים אין הפגם יכול להגיע לשם. וכל זה הוא לטובת האדם, שאפילו אם הרבה לחטוא ופגם בחלק הנשמה שלמטה, עדיין יש לו תקנה בתשובה כיון ששורש הנשמה שלמעלה בשמים לא נפגם, וידוע שכל זמן שהשורש הוא בשלימות עדיין אפשר לתקן את הענפים ולהצמיחם מחדש.

פרקי דרבי אליעזר: "יום הכיפורים מכפר בעולם הזה ובעולם הבא שנאמר שבת שבתון... שבת העולם הזה, שבתון העולם הבא

מדרש: הכפרה של מחצית השקל פעם אחת בשנה היא הכנה כדי שיבוא יום הכיפורים ויכפר עליהם

המגיד הקדוש מקוז'ניץ זי"ע: כשהצדיק רוצה להוכיח את ישראל הוא מדבר קודם לשורש נשמתם בשמים

"האזינו השמים" שורש נשמות ישראל בשמים ואחר כך "ותשמע הארץ" ענפי הנשמות למטה בארץ

"הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה"

הנה מה טוב ומה נעים להביא מה שהוסיף ה"בני יששכר" (אדר מאמר ב דרוש ג) לבאר לפי זה מאמר הגמרא (ברכות יד:): **"אמר רבי יוחנן, הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה, יפנה ויטול ידיו ויניח תפילין ויקרא קריאת שמע ויתפלל, וזו היא מלכות שמים שלמה".** והענין הוא כי חלק הנפש אשר למטה כלול מרמ"ח איברים רוחניים, וכן חלק הנפש אשר למעלה כלול מרמ"ח, וכאשר מתחברים ב' חלקי הנפשות ומאירים זה לזה אזי הם ב' פעמים רמ"ח בגימטריא **מלכו"ת.**

וזהו פירוש המאמר: **"הרוצה שיקבל עליו עול מלכו"ת שמים שלמה"**, דהיינו לחבר ב' חלקי הנפשות שהם ב' פעמים רמ"ח בגימטריא **מלכו"ת, "יפנה ויטול ידיו... ויקרא קריאת שמע ויתפלל"**, ועל ידי מסירות נפש באהבה בשעת קריאת שמע ותפלה הוא מחבר את ב' חלקי הנפש: **"וזו היא מלכו"ת שמים שלמה".**

בדרך זו הוא מבאר גם כן הענין שאחרי מעשה העקידה כתוב (בראשית כב-יא): **"ויקרא אליו מלאך ה' מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני".** כי על ידי מעשה העקידה שמסר אברהם להקב"ה בן יחיד החביב עליו יותר מנפשו, זכה על ידי זה להתדבק כל כך בקונו, עד שנתהוו לאחדים ב' חלקי הנפשות שלמטה ולמעלה, וזהו שכתוב: **"ויאמר אברהם אברהם", אברה"ם** בגימטריא **רמ"ח** וב' פעמים **אברה"ם** הוא ב' פעמים רמ"ח שהוא ענין קבלת עול **מלכו"ת** שמים שלמה.

ה"בני יששכר" מוסיף על כך בלשון קדשו: **"ותוכל להשכיל להיטיב אחר כך** (שם טו) **ויקרא מלאך ה' אל אברה"ם שנית מן השמים, רצונו לומר אל הנפש השנית שהוא מן השמים... ותתבונן לפי הדברים הנ"ל במה שדקדק הרשע אחשורוש מלכותא חייבתא, לומר לאסתר בכל פעם עד חצי המלכו"ת וינתן לך, לא רצה שיהיה מלכו"ת שלמה, ולא רצה שתהיה עבודת ישראל במסירות הנפש, שידע שעל ידי זה תהיה מלכות שלמה ואז יעבור ממשלת זדון מן הארץ".**

מחצית השקל לכפר על מחצית הנפש למטה

נחזור לדברי ה"בני יששכר" שמאיר את עינינו להבין לפי זה מצות מחצית השקל, כי **שק"ל** בגימטריא **נפ"ש** שהיא רמז על נפש שלמה למטה ולמעלה, ואילו מחצית השקל הוא מחצית הנפש. והנה צוה הקב"ה לתת רק מחצית השקל ולא שקל שלם, כי רק מחצית הנפש אשר נמצאת למטה בארץ נפגמת על ידי החטא, אבל מחצית הנפש אשר למעלה איננה צריכה תיקון כיון שאינה נפגמת בחטא האדם למטה.

לפי זה הוא מפרש הפסוקים במצות מחצית השקל כמין חומר: **"כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם"**, שתרצה לחבר את נפשות ישראל למטה עם הראש שלהם למעלה, אשר חיבור זה הוא בבחינת נשיאת ראשם של ישראל, שהרי יש להם ראש הוא חלק הנפש למעלה המאיר להם ומחובר עמהם, **"ונתנו איש כופר נפשו לה'... זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש"**, פירוש, **נפ"ש** השלמה היא בבחינת **שק"ל** הקודש במספר השוה, וצריך לתת רק **"מחצית השק"ל תרומה לה'"**, כדי לרומם את חלק הנפש אשר למטה ולחברו עם החלק אשר בשמים.

יומתק ליישב בזה לשון המשנה (שקלים פ"א מ"א): **"באחד באדר משמיעין על השקלים".** ולכאורה יפלא הלא המצוה היא לתת רק מחצית השקל, ואסור להוסיף כמו שכתוב: **"העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט"**, מדוע אם כן לא הקפיד רבינו הקדוש לומר: **"באחד באדר משמיעין על מחצית השקלים"**. אך לפי האמור יש לומר

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

שבילי פנחס

הקשר הנפלא בין פרשת האזינו ליום הכיפורים

ביום כיפור עולים לעולם הבא שאין בו אכילה ושתיה כדי לקשר את הנשמה למטה עם שורשה למעלה

לקראת שבת קודש הבאה עלינו לטובה, שהיא בעשרת ימי התשובה בין ראש השנה ליום הכיפורים, דבר בעתו מה טוב לקשר בין הקריאה בפרשת האזינו ליום המיוחד של יום הכיפורים, שהקב"ה מבטיח לנו עליו הבטחה ברורה (ויקרא טז-ל): **"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו".**

בא וראה כמה גדולה היא קדושת יום הכיפורים, שהיא מכפרת בעולם הזה ומכפרת בעולם הבא, כמו ששנינו בפרקי דרבי אליעזר (פרק מו):

"ואילולי יום הכיפורים לא היה העולם עומד, שיום הכיפורים מכפר בעולם הזה ובעולם הבא, שנאמר שבת שבתון היא לכם, שבת העולם הזה, שבתון העולם הבא, ואפילו כל המועדות עוברים [בטלים] **יום הכיפורים אינו עובר, שיום הכיפורים מכפר על הקלות ועל החמורות, שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם, מחטאתיכם אין כתיב אלא מכל חטאתיכם".**

אמנם דברים אלו צריכים ביאור, שהרי ידוע כי בעולם הבא כבר אי אפשר לתקן בתשובה, כמו ששנינו במשנה (אבות פ"ד מט"ז): **"רבי יעקב אומר, העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמך בפרוזדור כדי שתיכנס לטרקלין".** ופירש ב"מחזור ויטרי" הכוונה בזה, שהאדם צריך לתקן עצמו בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה כדי שיזכה להיכנס לעולם הבא, שאם לא עשה תשובה בעולם הזה כבר לא יוכל לתקן לעולם הבא, כי מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, אם כן איזו תועלת יש ביום הכיפורים לעתיד לבוא כשאי אפשר לתקן בתשובה.

בדרך הפשט יש לפרש כוונת המדרש, כי מי שזוכה לעשות תשובה כראוי ביום הכיפורים בעולם הזה, הרי הוא זוכה שגם ביום הדין של עולם הבא, שהקב"ה ידון את כל הבריות אפילו על מה שפגמו דקה מן הדקה, שבזכות התשובה ביום הכיפורים יזכו לכפרה גם בעולם הבא. אולם עדיין מקום יש בראש לבאר ענין זה ביתר הרחבה.

הקשר הנפלא בין מחצית השקל ליום הכיפורים

נקדים מה שמצינו מאמר פלא בדברי חכמינו ז"ל, לבאר סמיכות הכתובים בין הפסוק האחרון בפרשת תצוה המדבר על יום הכיפורים, שהוא יום אחד בשנה שיש מצוה לזרוק את דם חטאת הכיפורים על קרנות המזבח הפנימי שמקטירים עליו קטורת, ולא על המזבח החיצון שבו זורקים את הדמים של כל הקרבנות, כמו שכתוב בענין מזבח הקטורת (שמות ל-י): **"וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה מדם חטאת הכיפורים אחת בשנה יכפר עליו לדורותיכם קודש קדשים הוא לה'".**

והנה מיד אחריו בתחילת פרשת כי תשא צוה הקב"ה על מצות מחצית השקל (שם יא): **"וידבר ה' אל משה לאמר, כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם. זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה'... העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשותיכם".**

דרשו על כך במדרש תנחומא (פרשת כי תשא אות ו): **"כי תשא, מה כתיב למעלה מן הענין וכפר אהרן על קרנותיו וגו', כיון שחטאו** [בעגל] **אמר הקב"ה למשה לך כפר עליהם** [במחצית השקל]. **אמר לו** [משה], **רבונו של עולם לא כך אמרת לי אחת בשנה** [יכפר עליו ביום הכיפורים]. **אמר לו הקב"ה לך זקוף ראשן עכשיו** [במחצית השקל]. **אמר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם בשעה שיש להם זכות הנח להם, ובשעה שאין להם זכות כביכול תשא להם פעם אחת בשנה** [במחצית השקל], **כדי שיבוא יום הכיפורים ויכפר עליהם, שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם".**

נמצינו למדים מדברי המדרש חידוש גדול, כי מצות מחצית השקל היא בגדר הכנה ליום הכיפורים, כי על ידי הכפרה של מחצית השקל, יבוא אחר כך יום הכיפורים ויכפר על ישראל, וצריך ביאור מהו הקשר בין הכפרה של מחצית השקל לכפרה ביום הכיפורים. זאת ועוד לשם מה צריך שתי כפרות.

משה רבינו דיבר דברי תוכחות לשורש נשמות ישראל בשמים

פתח דברינו יאיר בדברות קדשו של המגיד מקוז'ניץ זי"ע ב"עבודת ישראל" שמפרש הפסוק הראשון בפרשתנו פרשת האזינו (דברים לב-א):

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי. כי הצדיק אשר רוצה להחזיר את בני דורו למוטב ומדבר אליהם דברי מוסר תמיד, אך דבריו אין נכנסים בלבם כי לבם לב אבן, מחמת רוב עבירות שעשו ונתחברו ח"ו בקליפה רחמנא ליצלן, עצה היעוצה על ידי שידבר מוסר אל שורש נשמתם אשר אין לקליפה אחיזה שם. וזה האזינו השמים ואדברה, דהיינו אל שורש הנשמות המכונה בשם שמים, וממילא תשמע הארץ אמרי פי, היינו אדם הגשמי".

ונראה להרחיב בביאור דבריו הקדושים על פי מה שהביא ב"אגרא דכלה" (פרשת בהעלותך) בפסוק (במדבר י-ב): **"עשה לך שתי חצוצרות כסף"**, בשם המגיד רבי דוב בער ממעזריטש זי"ע שפירש פסוק זה: **"עשה לך שתי חצאי צורות שיהיו נכספים זה לזה".** ומבאר ה"אגרא דכלה" כוונתו בלשון קדשו:

"דהנה הנפש היורדת לגוף האדם היא מהשכינה אם הבנים, וכבר ידעת כי הרוחניות לא יעתק ממקום למקום רק יתרבה, ואפילו שיורד ממקומו אף על פי כן ישאר במקום הראשון, והנה הנשמה גם כן הגם שיורדת לגוף האדם, עם כל זאת תישאר בצורתה במלכות שמים [היא השכינה] **אם הבנים, על כן תקרא הנשמה שתי חצאי צורות, חציה למעלה וחציה למטה.**

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

שערך ברמה בבית מדרשו שבירושלים ת"ו.
בשיחת קדשו דיבר אז הרבי הק' דברים כדרבנות בעניינה של תשובה, והיה מעורר מנהמת לבו את ישראל לתשובה וקרבת אלקים. והעיד ר' זאב שהיתה אז התעוררות גדולה מדברי קדשו.
בין הדברים הזכיר את אמרתו הנוקבת של השרף הקדוש מקוצק זצוק"ל, שאיש ישראל צריך תמיד להחזיק בשני 'כיסים' גם יחדיו. כיס אחד של זריזות, לעוררו תמיד שכבר 'מאוחר' מאוד, ועליו למהר ולשוב בתשובה, ולהספיק לתקן את כל מה שצריך לתקן, כי הזמן אץ רץ... ומאידך ב'כיס' השני יחזיק את המידה ההפוכה, לומר שאף פעם לא מאוחר... וגם אם נפל וחזר ונפל, תמיד שערי התשובה פתוחים לפניו, לעזוב את דרכו הרעה ולשוב בתשובה לפני אביו שבשמים.
ולזה צריך חכמה ובינה, לדעת מתי להשתמש בכיס זה ומתי בכיס שכנגדו, הכל לפי העת והמצב, והחכם יתן אל לבו את דרכי התשובה השלמה תמיד, ושפתי פי חכם חן.
[שם]

->•<-

בראשית ימיה של ישיבת פוניבז' המעטירה, נודע לראשי הישיבה על אחד התלמידים שאינו מתנהג כשורה, והוא רועה בשדות זרים מכל המינים, רחמנא ליצלן.
לאחר שהתברר הדבר לאשורו, ונודע שאכן אותו בחור סורר שקוע עד צוואר ושטוף באותה רעה ההורסת כל חלקה טובה, נזרק מן הישיבה בבושת פנים.
בבני ברק של אותם זמנים היה יהודי צדיק וירא שמים מרבים, ה"ה הרה"ג רבי צבי קובלסקי זצ"ל, שהיה מקורב למרן החזון איש זצוק"ל ומבאי ביתו. - וכראותו את אותו בחור מתרחק ונופל מדחי אל דחי ריחם מאוד על נשמתו הטהורה, ונכנס לשוחח על כך עם החזון איש, אשר כדרכו ביקש לשמוע את כל הפרטים לאשורם.
לאחר בדיקה ודרישה היטב, הסיק החזון איש שאין כאן כי אם תאווה קשה המבלבלת את דעתו וליבו של הבחור. ולפיכך הציע לר' צבי לשולחו לישיבת לומז'א המפורסמת שבפתח תקוה, ולומר לראש הישיבה שזו בקשה אישית של החזון איש, לקבל את הבחור ולשבצו בישיבה.
הבחור אכן התקבל לישיבה, מחמת אותה בקשה מפורשת של החזון איש, אך מהר מאוד חזר לסורו, לא חלפו שבועיים ימים מיום הגיעו לישיבה החדשה, והנה שוב נפל לאותה שוחה והלך פתי אחר יצרו הרע.
כשנודע הדבר לחזון איש, ביקש לקרוא אליו את אותו בחור. חשש רבי צבי שמא יגער בו החזון איש, ומחמת חולשת נפשו של הבחור לא יעמוד בגערתו. אך מה מאוד הופתע כאשר העמיד את הבחור לפניו, שהחזון איש חייך אליו חיוך רחב מלא אהבה בלטפו את פניו, והחל לדבר עימו בלימוד.
הבחור, שידע והבין קצת בלימוד, שיתף את החזון איש בסוגיא החדשה שלומדים זה עתה בלומז'א, והחזון איש הפליג עמו בלימוד בנעימות מיוחדת וסבר פנים יפות, ולא דיבר עימו מענין כישלונו כלום! רק אמר בסיום השיחה, שנהנה מאוד לדבר עימו בלימוד, ודבריו היו לו למשיב נפש, וביקשו לסור למעונו גם בשבוע הבא!
לאחר שיצא הבחור, הסביר החזון איש, שראה על אותו בחור שכל סיבת נפילתו היא רק מחמת שחסרה לו 'חשקת התורה', אין לו מספיק טעם בלימוד, והוא רחוק מהרגשת מתיקותה של תורה, ותו לא מידי! - לפיכך נכנס עמו בתלמודו, ומתוך אותה שיחה החל הבחור להרגיש הטעם שבתורה, שיקרה היא מפנינים, וגם שמח מאוד כשרבן של ישראל החזון איש בעצמו נהנה לשמוע את סברותיו!
במשך השבוע שלאחר אותה פגישה עם הצדיק חל מפנה עצום בנפש הבחור, ליבו כמו נדלק בשלהבת של תורה, הוא הכניס עצמו כל כולו בעומקה של סוגיא, והכין את עצמו היטב, כדי שיהא תלמודו מסודר בידו כשיעמוד לפני החזון איש לדבר עמו בלימודו.
ברם למגינת כל לב, בשבוע שלאחר מכן כבר נסתלק החזון איש זצוק"ל לישיבה של מעלה, והפגישה השניה שתוכננה כבר לא יצאה אל הפועל.
אולם הניצוץ שהצית החזון איש בליבו של הבחור לא כבה, רק הוסיף והלך ונעשה לאש קודש. האהבה הגדולה שהחדיר החזון איש בליבו באותה פגישה, ושמחת התורה שהראה לפניו, הביאה את אותו בחור לפני ולפנים. - הוא שב בתשובה שלמה מכל מעשיו, עזב את כל השטותים, והכניס עצמו כל כולו בהתעלות התורה [שטייגן], עד שברבות הימים נעשה לגברא רבא, תלמיד חכם מופלג, שהעמיד דורות של תלמידי חכמים יראים ושלמים.
[פרטיות קובץ 140903]

->•<-

אחד מחסידיו של האדמו"ר הק' רבי אברהם מלעלוב - ירושלים זצוק"ל, בנו הגדול של הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זצוק"ל, היה בעל תשובה מובהק שהתגורר בעיר תל אביב. בעקבות ביקורו של הצדיק לפני שנים בתל אביב נכרך אחריו, עד שהחזירו בתשובה שלמה.
והנה ברבות הימים הסתבך אחד מבניו של האיש, ופרק מעצמו עול תורה ומצוות ל"ע. הוא נעשה חילוני גמור, ה' ישמרנו, התגייס לצבא הכופרים, ועם סיום השירות רצה לצאת עם כמה מחבריו לפלוגה לטיול ארוך של כמה חודשים במזרח הרחוק, בעיקר בארץ הודו הענקית, כדרכם של הצעירים הריקים בימים ההם, להפליג לארצות המזרח אחרי הצבא.
אולם אביו התנגד מאוד לטיול קלוקל זה, שאין בו אלא 'בוהמה' התפרקות וירידה אלי פי שחת. האב חשש לשלומו של בנו בגוף ובנפש בהתהלכו לאיבוד במרומי הרי ארמט...
בצר לו השיח האב את ליבו בפני רבו הק', ואמר שהוא אובד עצות, ואינו יודע כיצד להניא את בנו מטיול מוזר זה.
אך להפתעתו אמר הרבי שאין זה ראוי להילחם עם הבחור מלחמה קשה כזו שבין כך לא תועיל מאומה, מאחר שכבר מנוי וגמור עמו להפליג מזרחה. רק זאת תבקש מבנך, אמר הרבי, שבטרם יציאתו לנסיעתו יבוא אלי לברכת פרידה כנהוג.
לזאת לא התנגד הבחור, ואכן באחד הימים בטרם הפלגתו להודו, עלה לירושלים עיר הקודש ונכנס למעונו של הרבי שבשכונת 'כרם אברהם' הידועה.
הרבי קיבלו בחביבות ובאהבה, הוא לא הטיף לו מוסר על דרכו הגלוזה, ועל מראהו הקשה... רק תחת זאת קרבו והרעיף עליו חיבה יתרה. מתחילה כיבדו באכילה ושתיה נעימה, באומרו שעליו להטיב את לבו מדרך הארוכה שעשה מתל אביב...
ולאחר מכן כשביקש הבחור את ברכת הפרידה [גיזעגינען], הוציא הרבי מכיסו שטר כסף נכבד, ואמר: דאס איז פאר 'שליחות מצוה' געלט! - כאשר נודעת אותה סגולה לשמירה בדרך, שמפקידים בידו סכום כסף לחלקו לצדקה, ובכך נעשה הנוסע לשליח מצוה, והרי שלוחי מצוה אינם ניזוקים!
והנה מה מאוד נדהם אביו וכל משפחתו, כשחזר הבחור עם כיפה גדולה לראשו, ונעשה שם בהודו לבעל תשובה גמור! - התברר שאותה אהבה שהשפיע עליו הצדיק, והמינוי שהטיל עליו בשליחות מצוה, חדרו עמוק ללבבו, ובהיותו בניכר במרחק חלה תמורה גדולה בנפשו, וכשראה כל אותה ריקנות שאין בה כלום, כי אם חיים נחותים מלאים תאוות מאוסות וארציות, החליט לעזוב את דרכיו המקולקלים, ונעשה בעל תשובה למהדרין, ובזמן קצר לאחר מכן הקים בית נאמן לתפארת בית ישראל, ויהי לפלא!
['טיב הזכרונות' הרה"ק מלעלוב זצוק"ל]

תהא שעת אמונה פשוטה!

יום כיפור
י' תשרי תשפ"א

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	5:54
מוצש"ק	7:05
ר"ת	7:40

סוף זמן קריאת שמע והתפילה

סוזק"ש א'	8:47	סוז"ת א'	10:05
סוזק"ש ב'	9:31	סוז"ת ב'	10:30

הזמנים לפי שעון קיץ

על הברכה יעמדו

ניתן להצניע את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון בפייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצו"ב

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-3331109 05276-10455 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון בפייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.
Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב המעשיות

הכנה ליום הכיפורים

פירש רש"י: "כנשר יעיר קינו - נהגם ברחמים ובחמלה, כנשר הזה רחמני על בניו, ואינו נכנס לקינו פתאום, עד שהוא מקשקש ומטרף על בניו בכנפיו, בין אילן לאילן בין שוכה לחברתה, כדי שיעורו בניו, ויהא בהן כח לקבלו".

"יעיר קינו - יעורר בניו. על גוזליו ירחף - אינו מכביד עצמו עליהם, אלא מחופף, נוגע ואינו נוגע".

"אף הקב"ה, 'שדי לא מצאנוהו שגיא כח' (איוב לז, כג), כשבא ליתן תורה לא נגלה עליהם מרוח אחת, אלא מד' רוחות, שנאמר (להלן לג, ב) 'ה' מסיני בא וזרח משעיר למו, הופיע מהר פארן ואתה מרבבות קודש' ע"כ.

בשבת זו שבת שובה מכינים ישראל את עצמם בתשובת לב ונפש, לקראת יום הכיפורים הבא עלינו לטובה.

ואמר הרה"ק מאלכסנדר זצוק"ל בעל "תפארת שמואל", בשם אחיו הרה"ק בעל "ישמח ישראל" זצוק"ל, שהכתוב דנן מורה על ההכנה לקראת יום הכיפורים.

שכשם שהנשר הזה רחמני על בניו ואינו בא אליהם בפתאום, רק מקשקש ומטרף על בניו ומכין אותם לקראת ביאתו. כן השי"ת ברוב רחמיו על עם סגולתו אינו נכנס לקינו פתאום, היינו ליום הקדוש יום הכפורים. אלא מקשקש ומטרף על בניו, רצה לומר, שהכין בתחילה עת וזמן לעשות תשובה, הוא בחודש אלול בבחינת 'ודרך תשובה הורית'. ואחר כך בראש השנה ובעשרת ימי תשובה, ורק אחר כך יום הקדוש והאדיר, כדי שנזכה ביום הדין.

וזהו שרמז רש"י ז"ל 'על גוזליו ירחף', שאינו מכביד עצמו עליהם לבוא אליהם בפתאום, רק "יעיר קינו", מקשקש ומטרף עליהם לעורר את לבבם בתשובה שלמה, כדי שיכינו את עצמם ליום הגדול והקדוש יום הכיפורים, לזכות להיכנס בחתימה טובה, בספרן של צדיקים, אמן.

[ספר "מאורן של ישראל" - פרשא דידן]

<-> • <->

הרה"ק רבי דוב בער זצוק"ל, המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, שלח פעם שניים מתלמידיו לעיירה אחת, כדי להשיב שם לב ישראל בתשובה לאביהם שבשמים, לרוממם ולקרבם לתורה ועבודת השם יתברך.

התלמידים הנאמנים יצאו לדרכם, ובבואם אל המקום ניסו מתחילה לדבר אל ליבם, ולעורר את לבבם אל תכלית החיים, ולקרבם ליראת שמים. אך עד מהרה ראו והבינו שאין דבריהם עושים רושם מספיק, מחמת שיהודי אותה עיירה היו עמי הארץ גמורים ורחוקים מאוד מן התורה, ולא היו להם 'כלים' ראויים כלל כדי לקבל דברי מוסר וההתעוררות.

התלמידים לא אמרו נואש, את פקודת רבם שמרה רוחם, והחליטו שאינם זזים משם עד שיקיימו השליחות שפקד עליהם רבם, המגיד הקדוש.

לפיכך התיישבו הני תרי צנתרי דדהבא בבית המדרש המקומי, והחלו לעסוק בעצמם בלהב אש בתורה ובתפילה ועבודת השם יתברך כדרכם בקודש. והנה החלו התושבים לראות מקרוב ולהתבונן כיצד צריכה להיראות תפילתו של איש ישראל, ומה היא איכות 'יגיעת התורה' בנאמנות, כיצד מקפידים על קלה כבחמורה בשמירת התורה והמצוה. מה היא שבת קודש, ומהי שגב מעלתה, וכל כיוצא בזה.

שני התלמידים לא מיהרו לעזוב את המקום, בראותם שככל שנוקפים הימים כן מתחילים אנשי העיר להבין ולקלוט עד היכן מגיעים הדברים. היהודים הפשוטים החלו להתחבר אל שני הצדיקים האורחים הדגולים שהתיישבו לזמן מה בעירם. והם השיבו להם מנה אחת אפיים, לימדו אותם דרכי תורה ויראה, ורוממו את מדרגתם להתעלות רוחנית נפלאה.

> "כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל גּוֹזָלָיו יְרַחֵף, יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יְקָחֵהוּ, יִשָּׂאֵהוּ עַל אֶבְרָתוֹ" לב, יא

כמחצית השנה ישבו שני התלמידים באותה עיירה במילוי שליחות רבם, ורק לאחר חצי שנה שבו מעזריטשה אל רבם הגדול.

בהגיעם שאל אותם הרבי לכל קורותיהם באותה עיירה, ומדוע נותרו שם זמן רב כל כך?

סיפרו התלמידים לפניו דברים כהווייתם, שכשניסו מתחילה לדבר אל ליבם מצאו שאין הם מבינים כלל את אשר לפניהם. ולכן הוכרחו להתהלך עמהם בדרך אחר, על פי מה שאמר הכתוב (דברים כח, י): "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ויראו ממך". - מבואר שבשביל 'עמי הארץ' לא יועילו דברי מוסר ואגדה, רק צריכים לראות הישרות בעיניהם. ומתוך שיקוים בהם "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך", אז ממילא יושפע עליהם יראת שמים טהורה, "ויראו ממך", וישובו בתשובה שלימה לפני קונם!

[פרטיות, קובץ 58393]

<-> • <->

מרן אי"א הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זצוק"ל דיבר בקדשו בעניינה של תשובה בשבת שובה, ובעשרת ימי התשובה. כי אמנם כל ישראל כולם עוסקים במצות התשובה בימים המקודשים הללו, והכל חפצים ליראה את שמך. כמ"ש בסליחות לליל זכור ברית: "אמנם שבו כולם בלב ונפש לחלותך". - אבל חילוק גדול יש בין הרשעים שעושים תשובה, לצדיקים העוסקים בתשובה.

כי הרשע עושה תשובה מן העבירות שבידו, באשר הרבה לחטוא ולפשוע במשך השנה החולפת. אבל הצדיק עושה תשובה על המצוות שעשה, כי מן העבירות בודאי אין בידו כלום, שעל כך נקרא צדיק בהיותו נקי מן העבירות. אבל התשובה שעושה היא על התורה והמצוות שפעל ושעשה, שמא לא קיים אותם בשלמות הראוי, שאף המעשים הטובים צריכים תיקון ותשובה.

כמו שכתב רבינו הרמח"ל זצוק"ל בספר "מסילת ישרים" (פ"ג בביאור חלקי הזהירות), וזל"ק: "הודיעונו חכמינו זכרונם לברכה באמרם (עירובין יג:) נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, ועכשיו שנברא יפשפש במעשיו, ואיכא דאמרי ימשמש במעשיו. ותראה ששני הלשונות הם שתי אזהרות טובות ומועילות מאד, כי הנה ה'פשפוש' במעשים הוא לחקור על כלל המעשים ולהתבונן בו, הנמצא בהם מעשים אשר לא יעשו אשר אינם הולכים על פי מצות ה' וחקיו, כי כל אשר ימצא מאלה יבערם מן העולם. אך ה'משמוש' היא החקירה אפילו במעשים הטובים עצמם, לחקור ולראות היש בעניינם איזה פניה אשר לא טובה, או איזה חלק רע שיצטרך להסירו ולבערו. והרי זה כממשמש בבגד, לבחון הטוב וחזק הוא או חלש ובלוי, כן 'ימשמש במעשיו' לבחון תכונתם בתכלית ההבחנה עד שישאר זך ונקי. כלל הדבר, יהיה האדם מעיין על מעשיו כולם, ומפקח על כל דרכיו" עכ"ל.

[מתוך שיחה במהות התשובה, כלליות קובץ 584]

<-> • <->

סיפר הגה"צ רבי זאב [וועלוויל] צ'ציק זצוק"ל, שבעת שנתמנה הרה"ק בעל "בית ישראל" מגור זצוק"ל לרבי ומנהיג על העדה, אחר פטירת אביו האדמו"ר הזקן מגור זצוק"ל, הלך להשתתף בטיש הראשון | המשך בעמוד ד' |>

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

בטחון ובריאות

מידי בוקר אני משתתף בשיעור קצר של כרבע שעה עד עשרים דקות בשער הביטחון שבספר חובת הלבבות, השיעור שינה את חיי ואת חיי המשתתפים ללא הכר הלימוד בספר נוסך רוגע ושלוה פנימית ומוציאה את האדם מהנהגת הטבע להנהגה של השגחה פרטית ממש.

באותו בוקר הרב המוסר את השיעור נאלץ להיעדר אז ביקשו ממני שאמסור את השיעור במקומו. מסרתי את השיעור שעסק באותו יום בעניין חובת האדם לשמור את בריאותו ולחזר אחר אמצעיים להיות בריא, וכשם שאסור לאדם לומר שהוא בוטח בה' שאם נגזר עליו לחיות יחיה גם אם יקפוץ מהגג או שישתה את סם המוות כך הוא גם אמון על בריאותו ועליו להישמר ממאכלים המסכנים את בריאותו או כל דבר אחר... הרחבתי את הדיעה והוספתי סיפורים מגדולי הדורות שהקפידו לשמר את בריאותם כגון המעשה בחזון איש שמישהו ראה אותו מטייל בחוץ בסיבוב היומי שלו כמצוות הרופא עליו ושאלו אם אין בזה משום ביטול זמן? הגיב החזון איש ואמר:"אילו האדם היה יודע כמה חביב בעיני ה' שאדם משמר את בריאות גופו שניתן לו בפיקדון היה טורח הרבה לבריאותו."

ועוד סיפורים כהנה וכהנה.

בגמר השיעור נסעתי לדיאטן, אליו הפנה אותי הרופא, בעקבות בדיקות דם לא הכי מלבלבות...

ישבתי אצלו והוא אסר עלי חלק גדול מהמאכלים האהובים עלי ביותר באיסור גמור.

בתחילה חשבתי בליבי שהוא יגיד מה שהוא רוצה ואני אעשה מה שאני מבין, כלומר: אשמור על התזונה אך לא בקיצוניות שכזו...

עודי מהרהר ולפתע חזר אלי במוחי שחזור מהיר של השיעור שלפני כמה דקות אני עצמי מסרתי בהתלהבות והנה אני בעצמי כבר הולך נגד רצון הבורא... הלוא אם הבורא היה רוצה שאוכל את הדברים הללו אזי שלא הייתי חולה ועתה שכך רצונו ומצוותו איך אוכל להמרות את פיו? תיכף קיבלתי על עצמי את מצוות המלך באהבה ואני מקפיד להיצמד לכללים ובזה עושה רצונו בשמחה. אילולי השיעור ככל הנראה שלא הייתי מקפיד לגמרי ובזכות השיעור אני עושה זאת באהבה גמורה.

אני מפרסם את הסיפור שלי כדי לחזק רבים אחרים במצבים שונים שבהשקפה נכונה אפשר להצליח בקלות לשמור על רצונו יתברך.

בעל המעשה: כ.ר

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזכן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

מוצאי יום הכיפורים

א. אין מסירין הטלית עד אחר תפילת ערבית של מוצאי יוה"כ (מ"ב ס"י י"ח סק"י).

ב. טעה ואמר המלך הקדוש אינו חוזר (חיי"א כ"ד ס"י). וכן אם טעה ואמר המלך המשפט אינו חוזר (מ"ב ס"י ק"י"ח סק"א).

ג. טעה ואמר זכרנו וכו' מי כמוך וכו' וכתוב וכו' בספר חיים וכו', אם לא אמר עדיין וכתבנו וכדו' אינו חוזר, דהוא שבח בעלמא, אבל אם אמר כתבנו שזה שייך רק בעשי"ת, ה"ז חוזר לראש הברכה, ואם סיים הברכה אינו חוזר (מ"ב ס"י ק"י"ח סק"ל"ח).

ד. מתפללים תפלת ערבית, ואומר הבדלה בחונן הדעת (שו"ע ס"י תרכ"ד ס"א).

ה. צריך להוסיף מחול על הקודש גם ביציאתו, שימתינו מעט אחר יציאת הכוכבים, דהיינו עד שיראו ג' כוכבים קטנים ורצופים, ותוך הזמן הזה אסור באכילה ורחיצה וסיכה ושאר העינויים, ובכלל זה שלא יטול הידים כרגיל קודם התפילה (ס"ב ומ"ב שם).

ו. אין שיעור להוספה זו, ולכן כיון שמתפללים אחר צה"כ מותרין בכולן, אף שעדיין לא הבדילו על הכוס, חוץ מאכילה ושתי' שאסור קודם הבדלה, ואפילו כשחל בחול (מ"ב שם סק"ג).

הבדלה

ז. טוב להבדיל במוצאי יום הכיפורים בעודו לבוש עם הקיט"ל, והוא ע"פ סוד (אלף המגן שם סק"ח).

ח. מבדילין על הכוס, ואין מברכין על הבשמים כמו בכל מוצאי יום טוב.

ט. מברכין על האור במוצאי יום הכיפורים בהבדלה, והטעם לפי שפסקה הנאתו בו ביום, שכל היום לא היו יכולין להשתמש בו ועכשיו הותר לו, להורות שיום זה היה קדוש יותר משאר ימים טובים, שהיה אסור להבעיר בו אש, ועכשיו הותר. ולכן אין לברך אלא על נר ששבת מבעוד יום, או על האור שנדלק מן הנר ששבת, וכן מותר להדליק נר מגחלים ששבתו ולברך עליו, אבל אין מברכין על האור שהוציאו עתה מן האבנים או מעצי גפרית שקורין שוועבעלי"ך וכל כה"ג, ואפילו על אור שהדליקו ממנו אין להקל (שו"ע שם ס"ד וס"ב וביה"ל שם).

י. על נר יארצ"ייט אין לברך שאינו עשוי להאיר רק לזכר נשמת המת (מ"ב ס' ת"ח ס"ק ל"), נר של בית הכנסת יש אומרים שאין להבדיל עליו, אלא מדליקין נר אחד ממנו, והנכון להבדיל על שניהן ביחד, דהיינו להדליק נר אחד מנר בית הכנסת, ולא יבדיל על נר עצמו של בית הכנסת לחוד, שבזה בודאי יוצא, וה"ה אם היה לו נר אחד בביתו שהיה דולק מבע"י ידליק ממנה עוד אחד ויברך על שניהן ביחד, כי על אותו נר שבביתו לחוד ג"כ אינו כדאי לברך, דאפשר שהיא נעשה ג"כ רק לכבוד היום (ס' תרכ"ד ס"ה ס"ב סק"י"ג).

יא. ויותר טוב שיניח בביתו לכתחלה נר דלוק מעיו"כ שיהיה דלוק עד מוצאי יוה"כ כדי לברך עליו, ויוצא בזה לכל הדעות כיון שהוא מניחה לכתחילה בשביל זה (מ"ב סק"י"ב).

יב. אם חל יום הכיפורים בשבת מעיקר הדין מותר לברך במו"ש על אור היוצא מאבנים, אך מ"מ מנהג העולם להחמיר בזה (מ"ב שם סק"י"ז).

יג. י"א שבמוצאי יום הכיפורים יש לחזר על האור, אע"ג שא"צ לחזר אחריו במוצאי שבת (שו"ע ס' תרי"ז ס"א).

יד. הנשים לא יבדילו בעצמן במוצאי יוהכ"פ, אלא ישמעו הבדלה מן האנשים, ואפילו כשחל בשבת, ומכל שכן כשחל בחול שלא יבדילו בעצמן על הכוס (מס"א שם ס"ז). ואם בעליהן מתאחרים לבוא יבדילו בעצמן, ואין שום חשש על שתיית הכוס או עכ"פ טעימה, שאין כאן אלא הקפדה בעלמא (שבה"ל ח"ג ס' נ"ד).

מקדשין הלבנה

טו. נוהגין לקדש הלבנה במוצאי יוהכ"פ מיד כשיוצאין מבית הכנסת, בעוד שמעוטפים עדיין עם הטלית ולבושים בקיט"ל, כדי להתחיל במצוה מיד, ומקדשין בלב שמח (מס"א שם), ובמוצאי יוה"כ מתוך ששמחין שיצאו בדימוס מקדשין אף קודם שיטעמו, [וכן אינו צריך ללבוש המנעלים] (מ"ב ס' תכ"ו סק"י"א).

טז. ויש מקפידין שלא לקדש הלבנה מיד, רק הולכים לביתם ומבדילין וטועמין קצת לסעוד הלב, שלא לקדש הלבנה כשהוא מעונה, ואין ראוי לכל אדם לעשות כן לפרוש מן הצבור, רק מי שמרגיש בעצמו שמחמת חולשת הלב לא יכוין כראוי (מס"א שם).

יז. אחר קידוש הלבנה פוקדין איש את רעהו בשלום וברכת שנה טובה בשמחה וטוב לב כמו ביום טוב, והולכין לבתיהם (שם ס"ה. שעה"צ ס' תרכ"ג סקס"ו).

לך אכול בשמחה את לחמך

יח. אוכלים ושמחים במוצאי יום הכיפורים, דהוי קצת יום טוב, שבת קול יוצאת במוצאי יום הכיפורים ואומרת לך אכול בשמחה את לחמך וכו' (שו"ע שם ס"ה ובמ"ב שם).

מתחילין בבניית הסוכה

יט. המדקדקים מתחילים בעשיית הסוכה מיד במוצאי יום הכיפורים, כדי לצאת ממצוה אל מצוה, וביום המחרת יגמור לעשות את כולה (שם).

טיב התחזקות

▪ עיצומו של יום מכפר ▪

כתב ה'חינוך' ב'מצות עבודת יום הכיפורים' (מצוה קפה) וזה לשונו: "משרשי המצוה, שהיה מחסדי הא-ל על בריותיו לקבוע להן יום אחד בשנה לכפרה על החטאים עם התשובה שישובו, שאילו יתקבצו עוונות הבריות שנה שנה תתמלא סאתם לסוף שנתיים או שלוש או יותר ויתחייב העולם כליה, על כן ראה בחכמתו ברוך הוא, לקיום העולם, לקבוע יום אחד בשנה לכפרת חטאים לשבים".

מוסיף ה'חינוך' עוד: "ומתחילת בריאת העולם יעדו וקדשו לכך, ואחר שיעדו האל ברוך הוא אותו היום לכפרה, נתקדש היום וקיבל כח הזכות מאיתו יתעלה עד שהוא מסייע בכפרה. וזהו אמרם זכרונם לברכה בהרבה מקומות 'יום הכיפורים מכפר', כלומר שיש כח ליום בעצמו בכפרה בעבירות קלות".

מתוך דברים אלו נוכח אתה לדעת את גודל האהבה ועוצם הרחמים המרובים הספונים וטמונים ביום הקדוש הזה אשר בכוחה ובסגולתה לטהר אותנו מכל חטאותינו ופשעינו, שהרי לו לא היה יום זה 'אחת בשנה' מדי שנה בשנה, הרי שלא היו יוצאים אלא שנים מועטים וחלילה היו מגדישים הבריות את הסאה בחטאים עוונות ופשעים, והיה העולם מתחייב כליה רח"ל.

אבל עתה כאשר יש לנו את יום הכפורים, אשר מתחילת בריאת העולם התייחד והתקדש לתשובה מחילה סליחה וכפרה, הרי שמיטהרים אנו מכל חטא ופשע ועל ידי כן ניצולים אנו מגיא צלמוות לחיים טובים ולשלום.

עד היכן מגעת כוחה וסגולתה של האי יומא קדישתא, זאת נדע מהתנא הקדוש רבי, שסבר (יומא יג.) שעיצומו של יום מכפר ואפילו אם לא שב בתשובה, כי עצמותו של יום גורמת להיטהר ולהתכפר מן החטאים, ואפילו לרבנן החולקים עליו וסוברים שאין יום הכפורים מכפר אלא לשבין - והלכה כוותיהו, גם הם מודים שעיצומו של יום מכפר, אלא שכתנאי לזה צריך להקדים בתשובה.

הקב"ה סיבב את כל הסיבות ליום זה שיהיה ראוי לתשובה

ומדי דברי בו בינו נא והתבוננו כיצד סיבב מסבב כל הסיבות והכין את כל התנאים שיהא יום זה יום מחילה סליחה וכפרה. ראשית כל מתקרב אלינו הקב"ה ביום זה ביותר בכדי שנוכל אכן לשוב אליו יותר בקל, כדכתיב (ישעיה נה, ו) "דרשו ה' בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב", ואמרו עלה בגמרא (ראש השנה יח.) "אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים", שבהם קרוב השי"ת אלינו ביותר וכל מי שרוצה יחפוץ לשוב אליו הרי שפתוחה ידו לקבל שבים, ולמרות שבכל השנה כולה לית אתר פנוי מיניה ומלא כל הארץ כבודו, מכל מקום ישנה בחינה שהקב"ה מתקרב אלינו יותר מבזמנים אחרים.

שנית לזה, שביום זה מסלק הקב"ה את השטן הוא יצר הרע לבל יוכל להשטין כלל וכלל, שלא יהיה כמסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, כדאמרו רבותינו בגמרא (יומא כ.) כי 'השטן' בגימטריא 'שס"ד', וידוע הרי שבמשך ימות השנה ישנם שס"ה ימים, נמצא שהשטן יכול לקטרג רק שס"ד ימים ואילו ביום אחד אינו יכול לקטרג, ואיזה יום זה, יום הכיפורים שאז אין לו רשות להשטין.

נוסף על כן, ראה ב'ספר החינוך' ב'מצות שביתה ממלאכה ביום הכיפורים' (מצוה שיז), שנתן בו טעם למצוות השביתה מכל מלאכה ביום הכיפורים כדכתיב בתורה (ויקרא כג, לב) "שבת שבתון הוא לכם". וכה כתב: "משרשי המצוה על צד הפשט, כדי שלא נהיה טרודים בשום דבר, ונשים כל מחשבתינו וכל כוונותינו לבקש מחילה וסליחה מאת אדון הכל ביום זה, שהוא נכון לסליחת העוונות מיום שנברא העולם".

הרי לך שמסבב כל הסיבות סיבב ותיכן את יום זה שיהיה ראוי לשוב בתשובה שלמה ואמתית מלפניו יתברך, בין מצד הקב"ה בעצמו שמתקרב אלינו ביותר ביום זה ופושט את ימינו לקבל תשובתנו, ובין על ידי שסוכר את פי השטן לבל יוכל להשטינינו ולהוציא את דיבתנו רעה, וגם שביום זה פנויים אנו מכל מלאכה ושאר עניינים הטורדים את הדעת וממילא יש לנו את מלא הזמן להיות עסוקים וטרודים אך ורק בעבודת התשובה.

יש לייקר כל רגע ורגע של היום הקדוש

אי לכך ראוי לכל אחד לייקר ולהחשיב למאד מאד כל רגע ורגע של היום הקדוש והיקר הזה, הוא אוצר יקר מדי בכדי לאבדו. הגאון רבי נפתלי אמסטרדם זצ"ל כותב באיגרת על רבו, רבי ישראל סאלאנטער זצוק"ל, שכל חודש אלול היה חוזר ומשנן שנישמר וניזהר ביותר על המרגלית הטובה של יום הכיפורים שלא תיאבד, ועד כדי כך היה רבי ישראל מייקר ומפליא את מעלת היום, עד שאמר כי אילו הקב"ה היה שואלו במה הוא חפץ, היה עונה שהוא משתוקק לזכות לעוד יום כמו יום הכיפורים.

צריך להחשיב את שעת הכושר יקר המציאות זה שבו הקב"ה מוחל לעוונותינו ומעביר אשמותינו, ולהשתדל על כל רגע לבל ילך להבל ולריק ולא יופסד, ולכן כל אימת שיש לו איזה זמן פנוי ביום זה, כגון בזמנים שבין התפלות וכדומה, לא יבלה זמן זה בדברים בטלים, ואפילו בשינה יראה למעט עד כמה שדבר זה בידו, אלא יראה למלאות את זמנו באמירת תהלים או תלמוד תורה וכיוצא באלו, ירבה לשפוך שיח ערב לפני בעל הרחמים שיחוס וירחם על נפשו שיזכה לתשובה שלימה ואמתית, שתצא נשמתו צחה ומצוחצחת זכה וברה ויזכה להיחתם לחיים טובים ולשלום.

וישעי – ביום הכיפורים

ועל דבר זה אמרו רבותינו שאין לך ישועה גדולה מזו שנתן לנו הקב"ה במתנה את יום זה של יום הכפורים שבו מושיענו הקב"ה מכל מלאכי המשחית החפצים להעכיר את פנינו ולהביא את חטאותינו לפני המלך, ובקרוב עלינו מרעים לאכול את בשרנו המה כשלו ונפלו, כי הקב"ה אינו נותן להם להתקרב, ותמורת זה נותן לנו מחילה סליחה וכפרה.

על דבר זה כבר אמרו במדרש (ויקרא רבה כא, א) "לדוד ה' אורי וישעי" (תהלים כז, א), 'אורי - בראש השנה, וישעי - ביום הכיפורים', כי כפי שאמרנו הקב"ה מושיענו בזה שעומד לימין אביונים בדעת להושיעם משופטי נפשם, מן המשטינים והמקטרגים העומדים עלינו לכלותינו ואין הקב"ה מאזין להם ותמורת זה מחונן אותנו מאוצר מתנת חנם במחילה סליחה וכפרה.

(בנין יעקב)

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד | שבת שובה |

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

פר' האזינו יז"ך
ח' תשרי תשפ"א

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	5:56
מוצש"ק	7:07
ר"ת	7:42

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:45	סוז"ת א'	10:00
סוזק"ש ב'	9:30	סוז"ת ב'	10:30

הזמנים לפי שעון קיץ

גליון מס':
534

טיב הפרשה

ויקבלו עול מלכותך עלינו

בעת שהעמיד ה' את השמים ואת הארץ על מנת שישמשו עדות לכל באי עולם, ויכריזו בקיומם כי כרת ה' ברית עם עמו ישראל, שלא תשתכח מהם תורה לעולמי עד ולנצח נצחים כמו שנאמר: 'וְעַתָּה כִּתְבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וגו' לְמַעַן תִּהְיֶה לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֵד בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל', ונאמר בין הכתובים את הפסוק אשר בו מקדימים ופותחים את תפילת העמידה: 'כִּי שֵׁם אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹקֵינוּ'.

להגריל שכר הגרול

אפשר לפרש בדרך רמז, כי הכתוב בא לומר כי כשמזכירים את שם ה' וקוראים בשמו הגדול, הרי נותן האדם כביכול גדולה ויקר לאלוקיו בכך שמגדיל את שמו הנשגב והנורא, בפרט בימים הללו ימי התשובה הזמן גרמא שנקבל את עול מלכותו עלינו, כאשר תחזינה עינינו בתפילות אלו הימים אשר כולם מלאים וגדושים בבקשות אודות המלכת מלכו של עולם, שימלוך עלינו בכבודו ובהדר גאון עוזו ורוממותו, ושיכירו וידעו כל העולם כולו כי ה' הוא האלוקים, עד שיבושו ויבהלו כל האומות ויפול פחדו הנורא עליהם, אז ימלא כבוד ה' את כל הארץ.

כן אף ניתן לראות הלכה למעשה בהלכות הנוגעים לאלו הימים, כי בעת ששוכח אדם בתפילתו לבקש על עצם חייו בבקשות 'זכרנו לחיים' 'בספר החיים', הרי אינו צריך לחזור על תפילתו, ואילו בעת אשר יטעה וישכח לסיים בברכה שלישית את הסיום 'המלך הקדוש' אלא יאמר בשגגתו הא-ל הקדוש, נפסק בשו"ע כי לא יצא ידי חובת התפילה וצריך לחזור על עומדו ולשוב להתפלל, כי זאת עיקרו של עבודת עשי"ת להמליך את ה' ובפרט בראשית השנה וביום הכיפורים. הרי שעיקר עבודת אלו הימים הוא לקיים 'הבו גדל לאלוקינו', לרומם את כבוד ושם ה' אלוקינו ולהמליכו מלבד על כל העולם כולו, גם עלינו על כל רמ"ח איברינו ושס"ה גידינו על כל מעשינו ומחשבתינו, כשמחד גיסא נירא ונפחד ממנו, ומאידך לקבל עול מלכותו עלינו באהבה ובשמחה כראוי לבניו של מקום, עד שנבוא בשמיני עצרת לידי מדרגת 'אתה הראית לדעת'.

שלא בירכו בתורה תחילה

עוד זאת נלמד ממקרא זה, את גודל החיוב והמצוה לברך בכל יום ויום ברכות התורה קודם הלימוד התורה, כדאיתא בגמ' (ברכות כא א) מנין לברכת התורה לפניה מן התורה, שנאמר: 'כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלוקינו'. כלומר כי כשמזכירים את דברי ה' בתורתו מוטל עלינו לתת גודל וברכה לאלוקינו, כפי המובא בגמרא בבירור טעם וסיבת החורבן הנורא ושריפת בית מקדשינו, וקא מקשה קרא - 'עַל מָה אָבְדָה הָאָרֶץ', ומתרץ הנביא 'עַל עָזְבָם אֶת תּוֹרָתִי', ומבאר הגמרא כי אין הכוונה לומר שמשם עזבו את התורה, אדרבה למדו ותגייעו בה, אלא זאת יען אשר לא ברכו בתורה תחילה, כלומר באותה עת שקודם החורבן לא ברכו על התורה בתחילת הלימוד, אלא למדו בלא ברכה. וטעם הדבר כי בזה שלא בירכו קודם הלימוד נראה זלזול בקדושת התורה, וגורם להיפך מכבוד התורה וגותנה, כפי שביאר הב"ח באריכות הדברים (אורח חיים סי' מז) בהקשותו, למה יצא כזאת מלפניו להעניש בעונש גדול ורם כזה של חורבן הבית על שלא ברכו בתורה תחלה שהוא לכאורה עבירה קלה.

ומתרץ שם הב"ח, כי נראה דכוונת ה' יתברך מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמתינו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה כדי שתתדבק נשמתינו וגופינו בתורה, ואם היו עוסקים בתורה על הכוונה הזאת היו המה מרכבה והיכל לשכינתו יתברך, אבל עתה שעברו חוק זה שלא עסקו בתורה כי אם לצורך הדברים הגשמיים להנאתם לידע הדינים לצורך משא ומתן גם להתגאות להראות חכמתם, ולא נתכוונו להתעצם ולהתדבק בקדושת ורוחניות התורה ולהמשיך השכינה למטה בארץ כדי שתעלה נשמתם למדרגה גדולה, הנה בזה עשו פירוד שנסתלקה השכינה מן הארץ, וזה היה גורם חורבנה ואבידתה, כי בשעה שבאו לפתוח בעסק התורה היה להם לברך לפניו יתברך ולהודות לו על נתינת התורה לעמו ישראל כדי שיהיו דבקים בקדושתה ובשכינתו יתברך.

מה נורא המקום הזה

ענין נוסף נרמז בתוך הכתוב, כי כשנמצאים בבית התפילה אשר שם הוא המקום המיועד לקיים 'כִּי שֵׁם אֶקְרָא', הרי צריך האדם להיות במורא ובפחד מקדושת המקום, ולהתנהג כמהלך בבית המלך בכבוד ובירא, וזה אשר מסויים בפסוק - 'הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹקֵינוּ', כלומר כי במקום אשר קוראים אל ה' ומזכירים את שמו, שם תהא רעדה וגדלה לאלוקינו, כנפסק בשו"ע (או"ח הל' בית הכנסת סי' קנא א) בתי כנסיות ובתי מדרשות, אין נוהגין בהם קלות ראש כגון שחוק והיתול ושיחה בטילה. כך אף החמירו ביותר שלא לדבר בשעה שמתפללים עד שנכתב על המדבר כי גדול עוונו מנשוא וגועדים בו.

והרי הדברים קל וחומר, ומה בתוך ביתו של מלך בשר ודם - מתנהגים בהיכלו כולו אומר כבוד, ומתייראין לדבר בו מילי דעלמא או לשחק בו, על אחת כמה וכמה כשמדובר בהיכל המלך - מלכו של עולם, כמה מן הראוי לכבד את מקום התפילה בפרט בעת התפילה, להראות את יקרת וגדולת המקום על ידי שיקדים ויהיה מהעשרה הראשונים הנוטלים שכר כנגד כולם, ולשמור את קדושת בית הכנסת בכבוד הראוי, להתפלל כמונה מעות - בזה מראה כמה חשוב לו וכמה יקר בעיניו התפילה בבית ה'.

כן כתב בעל המסילת ישרים (פרק יט) בגודל הפלגת מעלת האדם בעומדו בתפילה בכתבו, כי בכדי לקיים מצוות 'שויתי ה' לנגדי תמיד' כפשוטו, הרי דרוש מדרגות רמות ומופלאות ואיך פסק המחבר הלכה זו למעשה לכל בני האדם, אלא מתוך שבשעת התפילה ניתן לבוא לידי מדרגה זו בניקל - על ידי שיתפלל בכוונה וכעומד לפני המלך, אזי באמרו לשון נוכח 'ברוך אתה ה', בכך מקיים בעצמו מצוות 'שויתי' באופן השוה לכל נפש.

ועל ידי שנקיים את כל זאת, נזכה בוודאי להיכתב ולהיחתם בספרן של צדיקים גמורים, ונזכה שתפילותינו יעשו פירות להיפקד ולהיושע בדבר ישועה ורחמים לטובה בכל העניינים, שנה טובה וברוכה, שנה טובה ומתוקה.

טיב המערכת

• והתעודו את חטאתם •

אדם אחד חטא כלפי המלך והעמידוהו לדין לפני המלך, והנה פותח האיש את פיו ומתחיל למנות את כל חטאיו שעשה מעודו עד היום הזה, ולבסוף הוא מבקש ומתחנן מהמלך, היות והוא מתחרט כעת על כל מעשיו, והוא מבטיח שיותר לא ישוב עוד לכסלה ולא יעשה עוד כאותם המעשים, ועל כן הוא מבקש מהמלך שיחון אותו ויסלח לו על כל חטאתו, האם יעלה על הדעת שיסלח לו המלך ויוציאו זכאי בדין? הרי מבינים אנו כי במקרה הטוב אם המלך הוא רחמן גדול מאוד, אזי יורה להפחית מעט בעונשו, יען כי הוא רואה את כוונתו הטובה ועומק חרטתו, אך פטור בלא כלום, היכן נשמע כדבר הזה?! הקב"ה נתן לנו במתנה את יום הכיפורים, זהו דבר שאין לו אח ורע בשום מקום, שאדם פורט את כל חטאיו ומכה על ליבו 'על חטא' ומתחרט עליהם, והקב"ה אומר 'סלחתי כדברך'.

אבל זאת עלינו לדעת כי עניין זה של אמירת הוידוי וקבלת הסליחה אינו פועל באופן אוטומטי, זה לא שאומרים את סדר הוידוי ומיד הקב"ה מוחל, למען האמת סדר הוידוי נועד רק כדי לעזור לנו יען כי אין ביכולתנו מספיק דעת לבטא את חטאינו, אבל הוידוי האמיתי הוא זה שבתוך הלב, שהרי הוידוי הוא אחד משלושת חלקי התשובה: וידוי, חרטה, וקבלה לעתיד, וכשם שהחרטה והקבלה לעתיד צריכים להיות מעומק הלב, כך גם על הוידוי לבוא 'מעומקא דליבא'.

וראוי להביא את דברי ה'סוד ושורש העבודה': 'איך לא יבוש האדם בפני עצמו לומר הוידוי רק בשפתיו בלי הרהור תשובה אמיתית בליבו, אוי ואבוי לנפשו, במה סר חטאתו ועוונו תכופר, אם בוידוי פה ודברים בלא לב ולב יתרצה לפני המבין כל תעלומות לב? ואדרבה, הרי הוא מוסיף על חטאתו פשע!', הבה נהיה חכמים ונצל כראוי מתנה זו שנתן לנו הבורא ית"ש, מצוות הוידוי שזו מצווה מדאורייתא, כמ"ש 'והתוודו את חטאתם', ונבקש מהבורא ית' שיענה לנו רק מילה אחת: 'סלחתי'.

(ע"פ טיב המערכים-יום הכיפורים)

טיב ההודעות

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ○ בספר פיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 ○ בלשון הקודש: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

YOUR FREE AD HERE! *Send your artwork to mitzvos@ramapost.com to secure your ad space.*

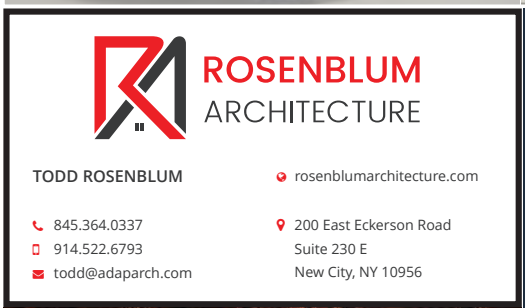

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
ESTABLISHED 2009
"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

ח' תשרי תשפ"א · 26 ספטמבר 2020 · **מאנסי:** הדלקת נרות - 6:29 · מוציש"ק - 7:58 (72 דקות) · בסייד · **Vol. 3 | Issue 2 | No. 101**

רם התורה

א ב ו ד ה ו ז ח ט י

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמָפּוסט

פרשת האזינו

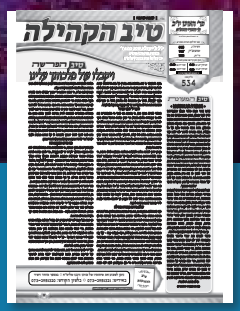

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד

דברי תורה **עברית**

גמר חתימה טובה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
THE Essential RAMAPOST TEAM
May you be inscribed in the Book of Life

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>